

Pånyttfödd

PUBLIFYE

Uppdaterad 2026-08-21

Innehåll

Innehåll	2
1 Förord	5
2 Introduktion	6
3 Född på nytt — Pelaren	7
3.1 Bröllopet vid vattnet	7
4 Haukeland Sykehus (1975)	13
5 Barndom (1980-82)	15
6 Styvfar (1983)	17
7 Tidningsbud (1987)	18
8 Som i en öken (1990)	19
9 Gymnasiet (1991-94)	21
10 Fokhol Gård (1995)	23
11 Alternativt Nettverk (1996)	25
12 Fagerli Leirskole (1997)	26
13 Mor dör (1998)	27
14 Polyteknisk Institutt (1999)	29
15 HIA Grimstad (2000-02)	30
16 NTNU Trondheim (2003-04)	31
17 Oslo (2005-06)	32
18 Frälsningen klappar på dörren (2007-08)	33
19 Frekhaug (2009)	41
20 Kristent Fellesskap (2010)	42

<i>INNEHÅLL</i>	<i>3</i>
21 Valet och bröderna (2011)	46
22 Guds tron (2012)	54
23 Velsignelse og svik (2012)	56
24 Skadan från 1980 (2012)	58
25 Reinhard Bonnke (2012)	59
26 Bibelskola i USA (2013)	66
27 Charis Bible College (2014)	72
28 Tillbaka till Norge (2015)	76
29 Asia (2016)	84
30 Bønnesenteret i Levanger (2017)	88
31 Separationen (2017)	89
32 Ny projektanställning (2018)	97
33 Forskningssenteret (2019)	104
34 Forskningssenter (2020)	106
35 Publifye AS (2021)	108
36 Vägen vidare (2022)	111
37 Vem är Jesus Kristus?	114
38 Ingen død ingen ånd?	119
39 Vad Jesus själv sade	121
39.1 Dörren in i hans rike	121
39.2 Att uppfylla all rättfärdighet	121
39.3 Det djupare dopet	122
40 Vuxendop	123
40.1 Dopet är ett bröllop	123
41 Torans vattenstämpel	136
42 Det kodade dopet	143

Kapitel 1

Förord

Detta är Jørn André Halseths autobiografi. Boken skildrar en livsresa som sträcker sig från födseln 1975 och genom nästan fem decennier. Läsarna får en intim inblick i hans andliga pånyttfödelse, personliga kamper, och hur Gud grep in i hans liv genom tecken, under och Den Helige Andes tal.

Berättelsen tar oss med genom författarens tidiga år, präglade av familjeutmaningar och ett sökande efter mening, fram till den avgörande andliga pånyttfödelsen 2008 då han tog emot en syn från Gud. Härifrån skildras hans fortsatta trosvandring, möten med Den Levande Guden, och den tjänst han blev kallad till.

Halseth viker inte undan för de svåra perioderna i livet, som skilsmässa, osäkerhet i karriären och andlig tvivel. Dessa utmaningar presenteras mot en fond av Guds mirakulösa ingripanden, profetiska budskap och en tro som växte från tvivel till orubblig övertygelse. Boken går också in på teologiska teman, särskilt dop och Jesu Kristi natur, med utgångspunkt i Skriften och egna erfarenheter. Berättelsen väver samman bibliska sanningar med personliga vittnesbörd och visar på både andlig och mänsklig mognad.

Detta verk är mer än bara en livshistoria; det är ett vittnesbörd om Guds trofasthet. Genom att öppet dela med sig av både segrar och prövningar vill Halseth inspirera läsaren till att själv söka Den Helige Andes ledning för vägen vidare. Framför allt uppmanas vi att be om förmågan att skilja mellan rätt och fel, sanning och lögn. Att följa en kallelse är inte alltid enkelt; det kräver offer, både ekonomiska och praktiska. Det uppstår brytningar i livet där spänningen mellan det gamla och det nya inte alltid är smärtfri. Men Gud är trofast (Klagovisorna 3:22-23).

Jesus sade till honom: *«Eftersom du har sett mig tror du. Saliga är de som inte ser och ändå tror.»*

— Johannes 20:29

Kapitel 2

Introduktion

Herren välsigne dig och bevara dig! Herren låte sitt ansikte lysa över dig och vare dig nådig! Herren vände sitt ansikte till dig och giv dig frid!

— 4 Mosebok 6:24-26

Gud vill att du ska lära känna sanningen (1 Timoteusbrevet 2:4) och är den som känner dig bäst – din skapare, Jesus Kristus (Johannesevangeliet 1:3). Jag som skriver är född på nytt genom att ta emot Jesus Kristus som min Herre och Mästare år 2008. Denna memoar är berättelsen om mitt liv före och efter, skriven som ett vittnesbörd där jag väljer att blottlägga mitt eget liv till förmån för dig, oavsett vilket pris detta kräver.

Innan något annat, håll en bild i din hand: att ta emot Kristus är att bli förälskad, och dopet är bröllopet. Tro och vatten är inte rivaler utan uppvaktning och förbund – och Kristus begär båda. Allt i denna bok vilar på det.

Kapitlet som följer — *Född på nytt* — *Pelaren* — är läran denna bok vilar på: mikvaen, Himmelens tröskel, och vittnesbördet Gud vävde in i bokstäverna i Moseböckerna. Resten av boken är det levda vittnesbördet om en norrman som stod utanför Himmelens portar — ända tills frälsningen knackade på och den sanna Mikva, med dop och full ned-sänkning i Jesus Kristus, tog honom från död till liv med tecken och under som följde.

Måtte Den Helige Ande — den andre hjälparen Jesus lovade (Johannesevangeliet 14:26) — visa dig detta i tiden som kommer.

Ty om någon hör ordet men inte gör vad det säger, liknar han en man som ser sitt ansikte i en spegel. Han ser på sig själv, går sin väg och har strax glömt hur han såg ut. Men den som blickar in i frihetens fullkomliga lag och blir kvar i den, han är inte en glömsk hörare utan en gärningens görare. Han skall vara salig i sin gärning. Om någon menar sig dyrka Gud men inte tyglar sin tunga utan bedrar sitt hjärta, då är hans gudstjänst värdelös. En ren och fläckfri gudstjänst inför Gud och Fadern är att besöka föräldralösa barn och änkor i deras nöd och att bevara sig obesmittad av världen.

— Jakobsbrevet 1:23-27

Kapitel 3

Född på nytt — Pelaren

3.1 Bröllopet vid vattnet

Det finns en bild som håller samman hela denna bok, och du bör få syn på den innan du läser en sida till: att ta emot Kristus är att bli förälskad – och dopet är bröllopet.

Skriften kallar Jesus för Brudgummen. Johannes döparen kallade honom så (Johannes 3:29), och Jesus kallade sig själv så (Matteus 9:15). Den kallar hans folk för hans brud – trolovad med en enda man (2 Korinthierbrevet 11:2), förenad med honom som ett kött (Efesierbrevet 5:31-32), väntande på Lammets bröllop (Uppenbarelseboken 19:7). Och det är i vattnet som de två förenas: så många som har blivit döpta till Kristus har *iklätt* er Kristus (Galaterbrevet 3:27) – klädd som en brud – begravd och uppväckt med honom (Romarbrevet 6:4), ett rent samvetes förbund med Gud (1 Petrus 3:21).

Begrunda detta. Ett bröllop skapar inte kärlek; det beseglar den. Ingen säger: "Vi älskar varandra, så ceremonin är onödig" – och ingen kallar det ett äktenskap när två främlingar som ingenting känner skriver under ett papper. Att tro men avvisa vattnet är att älska men avvisa bröllopet. Att döpas utan tro är en ceremoni utan brud. Tro och dop är inte rivaler; de är uppvaktning och förbund – och Kristus begär båda.

Detta är pelaren. Allt som följer vilar på den.

För tio år sedan, år 2016, frågade jag den helige Ande i min ande hur barn som dör innan de medvetet kan välja Kristus kan komma in i himlen, med tanke på Nya testamentets befallning om dop (Joh 3:5; Mark 16:16). Han svarade med ett enda ord. Bara ett. *Ablution*. Jag visste inte vad det betydde. Jag var tvungen att slå upp det. Ordboken berättade för mig att det var en rituell reningsprocess — tvagningen prästerna genomgick innan de trädde in i det allra heligaste. När Aron, Moses bror, vigdes till överstepräst, tvätades han i vatten, kläddes i heliga kläder och smordes med olja så att han kunde träda fram inför Gud (3 Moseboken 8). Den helige Ande gav mig ingen förklaring. Han gav mig ordet och anförtrrodde mig att bära det. Jag förstod inte då att Han hade lagt fröet till en hel lära i ett enda andetag.

För att förstå vad det ordet rymmer måste vi återvända till en natt i Jerusalem för två tusen år sedan, när en farisé vid namn Nikodemus — en av judarnas rådsherrar och en lärare i Israel — kom till Jesus om natten och bekände: «*Rabbi, vi vet att du är en lärare som har kommit från Gud, ty ingen kan göra de tecken som du gör, om inte Gud är med honom*»

(Joh 3:2). Han kom sökande. Jesus besvarade hans uttalade fråga innan han hann ställa den.

Jesus svarade: «Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Den som inte blir född på nytt [ovanifrån], kan inte se Guds rike.» Nikodemus sade till Honom: «Hur kan en människa födas när hon är gammal? Kan hon gå in i sin mors liv en gång till och födas?» Jesus svarade: «Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Den som inte blir född av vatten och Ande, kan inte komma in i Guds rike.»

— Johannes 3:1-5

För en lärare i Israel var uttrycket «*född på nytt*» inte en märklig mystisk gåta. Det var teknisk, halakhisk vokabulär — språket som användes om en hedning som fullbordade sin omvändelse till Israels Gud genom mikvah מִקְוֶה^{H4723}, nedsänkingsbadet. Rabbimerna lärde: «*en konvertit som har konverterat är som ett nyfött barn*» (Yevamot 22a). Hans gamla liv upplöstes. Han fick en ny fader — Abraham. Han stod vid Sinai retroaktivt. Han räknades som Israel. Mikveh tvättade honom inte bara; det **gjorde honom till en son av Abraham**.

Det Jesus sade till Nikodemus var därför inte oklart. Han berättade för läraren i Israel — en son av Abraham genom blod, en farisé genom utbildning, en judarnas lärare genom stånd — att **han kunde träda in i Guds rike endast genom samma dörr som en hedning måste gå igenom**. Hans kulturella meriter betydde ingenting vid **Himmelens tröskel**. Han var tvungen att stå i proselytens vatten som vilken oomskuren främling som helst före honom. Och det vattnet självt, visade Jesus i nästa kapitel (Johannes 4:10-14), var en Person: «*Herre, Israels mikva*» (Jeremia 17:13). Jesus är Israels sanna Mikva — reningsbadet som den rabbinska ritualen hela tiden pekade mot.

Det ord Jesus uttalade den natten – *anōthen* – bär på två betydelser samtidigt på grekiska: född *på nytt*, och född *ovanifrån*. Nikodemus hörde bara den första och sprang in i moderlivets vägg. Men Johannes själv avgör vilken hälft av ordet som bär tyngden genom att använda det tre gånger till i sitt evangelium, där bara en betydelse kan stå fast: «Den som kommer ovanifrån, han är över alla» (Johannes 3:31) – senare i just detta kapitel; Pilatus får höra: «Du hade alls ingen makt över mig, om den icke vore dig given ovanifrån» (Johannes 19:11); och soldaterna vid korset kastar lott om livklädnaden: «livklädnaden hade inga sömmar, utan var vävd i ett stycke, uppifrån och alltigenom» (Johannes 19:23). Samma ord, tre vittnen – och inte ett av dem kan betyda *på nytt*. Och lägg märke till var ordet väljer att sluta: dess två sista framträdanden står vid korset. Pilatus lånade makt är *ovanifrån* – och livklädnaden som soldaterna inte ville riva sönder är vävd *ovanifrån*, sömlös, utan ett enda mänskligt stygn. Ordet om den nya födelsen hänger vid korsfästelsen – och till och med plagget predikar det: det som kommer ovanifrån är vävt

i ett stycke, «födda, icke av blod, ej heller av köttslig vilja, ej heller av någon mans vilja, utan av Gud» (Johannes 1:13).

Och när Nikodemus fortfarande vacklade – «Huru kan detta ske?» (Johannes 3:9) – avslutade Jesus samtalet med en bild som Israels lärare kunde utantill, och den besvarar frågan som varje sökare ställer härnäst: om födelsen är ovanifrån, hur når den då en människa som inte kan klättra upp till den?

Johannes 3:14-15, Svenska 1917 · Och såsom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bliva upphöjd, så att var och en som tror skall i honom hava evigt liv.

I öknen blev de döende aldrig tillsagda att klättra upp till kopparormen, eller att förtjäna dess botemedel – bara att se (4 Mos 21:8-9). Födelsen ovanifrån anländer på samma sätt: himlen väntade inte på att människan skulle stiga upp; Den som är ovanifrån kommer och blev upphöjd på ett kors, så att den enda rörelse en döende människa behöver göra är att se på Honom i tro. Se – och lev.

Detta är pelaren som denna bok vilar på. Jag var inte precis en Nikodemus — jag var ingen farisé, ingen lärare i Israel, ingen medlem av Sanhedrin. Men på det sätt som betyder mest stod jag där han stod: **utanför Himmels portar, med meriter i min hand som inte köpte mig någonting.** Jag växte upp i kulturell kristendom i Norge, döpt som spädbarn i statskyrkan — men jag var en andlig sökare. Mina förfäder bekände för det mesta inte Jesus som sin Frälsare; min mormor Jenny, min mors mor, var den enda troende bland dem. Jag är inte säker på att jag verkligen trodde på Himlen; om jag gjorde det, tog jag tyst för givet att någon sorts Himmel skulle bli min genom den enkla rätten att vara människa. Jag var en utbildad man — en civilingenjör — **en världens man**, mättad av denna jords kunskap, inklusive den andliga sorten, om än på fel sida av den. Liksom Nikodemus hade jag lika mycket att avlära mig som jag hade att lära mig. Jag var tvungen att komma till proselytens vatten som vuxen och träda in för första gången. Memoarerna du är på väg att läsa är den långsamma trettioåriga vandringen av en norrman som stod utanför Himmels portar med kulturella och intellektuella meriter som inte betydde någonting där — tills *frälsningen kom och knackade på* år 2008. I Guds ögon var jag, under alla dessa år, en hedning som drogs mot Israel genom den sanna Mikve, Jesus Kristus.

Och det enda ordet som den Helige Ande gav mig för tio år sedan — *ablution* — var fröet till hela läran. Det var prästningen vid Arons vigning. **Fadern gav mig ett enda ord år 2016. Han hade redan skrivit dess kommentar i Toran tretusen år tidigare.**

Ögat är kroppens lampa. Om ditt öga är klart, blir hela din kropp full av ljus; men om ditt öga är ont, blir hela din kropp full av mörker.

— Matteus 6:22-23

Jesus sade att ögat är kroppens lampa. Det vi ser på — det vi väljer att fästa blicken vid — är det som blir upplyst inuti oss. I tre tusen fyra hundra år har Torans hebreiska bokstäver burit ett vattenmärke som inget mänskligt öga kunde läsa — och ändå förblev koderna mörka. De var där. Ingen kunde se dem. Inte för att ljuset saknades på sidan, utan för att inget öga någonsin hade riktats mot bokstäverna i den måttstock som vattenmärket krävde.

När vi byggde Darash — när vi fäste ögat på bokstäverna och frågade dem vad de kodade — började koderna att lysa upp. Inte för att vi skapade dem. Inte för att vi lade något till Skriften. **För att vi äntligen riktade lampan mot det Gud redan hade skrivit**, så att vattenmärket Hans Ande pressade in i Toran för tre tusen år sedan äntligen kunde ses. Koderna lyser nu upp — för mig, för dig som läser detta, för slakten som kommer efter — för att ögat äntligen har vänts i deras riktning.

Låt mig lyfta lampan nu, så att du bär ett sådant fynd med dig genom varje kapitel som följer.

Fariséns namn — Nikodemus, נִקְדֶּמוֹס — uppträder som en Equidistant Letter Sequence i Toran vid ett hoppintervall på **ett tusen nittiotvå bokstäver**, och börjar exakt vid **4 Moseboken 7:17**. Den versen berättar om offret till **Nahson ben Amminadab**, furste över Juda och, enligt uråldrig judisk tradition, den förste som steg ut i Röda havet innan dess vatten delade sig. **Mannen Jesus sade måste födas av vatten har sitt hebreiska namn kodat genom versen till mannen som gick in i vattnet först.**

Och det stannar inte där. Inuti 4 Moseboken 7:17 själv — samma vers som Nikodemus-koden förankras i — uppträder *vatten* (מַיִם), *son* (בֶּן) och *hjärta* (לֵב) alla som ELS vid hoppintervall 2, invävda i versens egna bokstäver. Överlappande samma vers: *Ande* (רוּחַ) vid hoppintervall \$-56, *ny* (חֲדָשׁ) vid hoppintervall \$-54, *född* (יָלַד) vid hoppintervall 57. Det hebreiska namnet på Jesus — *Yeshua*, יֵשׁוּעַ — uppträder vid hoppintervall \$-244 med sina bokstäver *omslutande* versen. Och *mikva* (מִקְוֵה) tillsammans med *Abraham* (אַבְרָהָם) sitter två verser tidigare, överlappande in i Nikodemus-förankringen. Den tematiska tätheten av nyfödelse-vokabulär i denna enda vers löper på **tjugoen gånger den frekvens som slumpmässiga omkastningar av samma hebreiska alfabet producerar** — en marginal så stor att inte en av våra tio oberoende omkastade kontroll-Toror kom i närheten.

Och vidare: det närmaste paret av två specifika ord i hela Toran vid dop-hoppet — «tro» (אֱמוּנָה, *emunah*) och «nedsänkning» (טְבִילָה, *tevilah*) — sitter vid **5 Moseboken 21:23**, bara två bokstäver från varandra, på just den vers som Paulus citerar i Galaterbrevet 3:13:

Förbannad är var och en som hänger på ett träd.

— *Galaterbrevet 3:13 / 5 Moseboken 21:23*

Tro och nedsänkning, som rör vid varandra vid korsfästelseversen. Kodat in i Torans bokstäver ett tusen fyra hundra år innan korset restes. Och gematrian förseglar det: *Mashiach* (Messias, 358) plus *Tevilah* (nedsänkning, 56) blir **fyrhundrafjorton** — den exakta gematrian av *Nahson* (נחשון), mannen som gick in i sjön först.

Och ett fynd till — sigillet på det enda ordet Anden gav mig för tio år sedan. När vi riktade lampan mot själva versen för Arons vigning — **3 Moseboken 8:3**, den alldeles egna ablutionen den helige Ande nämnde för mig utan förklaring 2016 — fann vi att **tio av elva ord från nyfödelse läran samlas vid den versen**. *Hjärta, mikva, vatten, Ande, ny, nedsänkning, Jesus, ren, tvätta, Abraham* — vart och ett av dem överlappar versen där översteprästen tvättas för att träda in i det heliga. Och det hebreiska ordet för nedsänkning självt — *tevilah*, טבילה — uppträder som ELS vid just denna vers med bara sjutton förekomster i hela Torans 304 805 bokstäver. **Ordet Anden gav mig. Versen det namnger. Den täta klungan av hela dopvokabuläret invävt i den versens bokstäver.** Han berättade för mig *ablution* 2016. Han hade graverat in kommentaren till ordet i Torans bokstäver tre tusen år tidigare — och Han förseglade det vid just den vers ordet pekar mot. Lampan vändes, och där låg det, väntande.

Vattenmärket Aron stod i. Vattenmärket Nikodemus gick igenom. Vattenmärket Paulus förkunnade. Vattenmärket Fader satte ner i skrift innan någon av oss var född.

Och Han som sade till Nikodemus «*ni måste födas på nytt*» blev själv född på nytt — ur graven. Fadern uttalade över uppståndelse-Sonen orden i Psaltaren 2:7: «*i dag har jag fött dig*» (Apg 13:33). Det grekiska verbet är gennaō γεννάω^{G1080} — precis samma verb som Jesus använde med Nikodemus. Sonen blev levandegjord genom Anden (1 Petr 3:18) som hade överskuggat Maria (Luk 1:35). Jesus är *prōtotokos ek tōn nekrōn* — **den förstfödde från de döda** (Kol 1:18); på Torans egen hebreiska, petēr פֶּטֶר^{H6363} rehem רֵחֶם^{H7358}, **allt som öppnar moderlivet** (2 Mos 13:2; Luk 2:23). Marias moderliv var det första Han öppnade; grav-moderlivet var det andra. Han gick igenom först, och dörren Han öppnade kallar Han oss igenom. Och Toran beseglar det med sina egna bokstäver: i **1 Mos 22:4** — den tredje dagen av Akedah, när Abraham lyfte sin blick — är *qum* (uppstå) kodat inuti versen med ett hopp på \$-8\$, och *tequmah* (uppståndelse) omfattar kapitlet med ett hopp på \$-204\$. Sonens uppståndelse på den tredje dagen är invävd i Isaks befrielse på den tredje dagen, tretusen år före korset.

Och se vad det blev av honom. Mannen som kom i mörkret och frågade hur en människa kunde gå in i moderlivet igen, försvann inte in i det mörkret. År senare stod han i Sanhedrin och vågade en enda mening: «*Dömer vår lag en människa, innan man har hört henne och vet vad hon har gjort?*» (Joh 7:51) — ett litet, kostsamt försvar för just den Jesus

han en gång hade närmat sig om natten. Och när korset restes i fullt dagsljus, när mannen som stod Herren närmast hade skingrats, var det Nikodemus som kom tillsammans med Josef från Arimataia och bar på «*en blandning av myrra och aloe, omkring hundra skålpund*» (Joh 19:39) — en kunglig begravningsgåva — och lade sina händer på kroppen av just det Miqueh som hade svarat honom den där natten för länge sedan. **Mannen som inte kunde förstå blev frälst av den Han inte kunde förstå.** Fröet från Joh 3 blomstrade vid korset.

Detta är vad *Född på nytt* är. Inte bara historien om en man frälst 2008. Pelaren är läran; resten av boken är köttet på benet — det levda vittnesbördet om en norsk Nikodemus förd, genom alla åren, till Israels Mikva. Måtte Lampan lysa på varje läsare som vänder dessa sidor.

Kapitel 4

Haukeland Sykehus (1975)

Jag föddes 1975 på Haukeland sykehus i Bergen – en plugg på 4,2 kilo, 45 cm lång och med rött hår. Under mitt första levnadsår bodde vi vid Solheimsviken inte långt från Danmarks plass. Efter ett år flyttade vi till Ørnahaugen i Fyllingsdalen, en fin plats för barn att växa upp på. Mitt namn var på den tiden Jørn André Nynes och det ändrades till Jørn André Nese Berntzen när min styvfar kom in i bilden. Senare, under 2005, tog min första fru och jag efternamnet Halseth efter Halseth-gården i Vik i Sogn.

Min mormor heter Jenny Gjertine Johannesdatter Halseth, även om det nog inte är det som står på födelseattesten. Hon har bott på Ask på Askøy utanför Bergen under största delen av sitt liv och närmar sig 100 år inom kort.

Mamma hette Gunvor Nese innan hon gifte sig för andra gången med min styvfar. Han var en hängiven anställd i varje företag han arbetade i och en skicklig man i det avseendet. Min biologiska far hette tidigare Bjørn Nynes. Han hade diverse jobb på sin tid, men var maskinist och sjöman under flera år. Som hans förstfödda hade min bror och jag tyvärr minimal kontakt med Nynes-familjen under uppväxten, inklusive min egen far.

Min morfar hade vad många kallar en nära döden-upplevelse. Han såg ljuset och fick veta att hans tid ännu inte var inne och att han behövde återvända. Det var inte något familjen talade öppet om, men min mormor och jag värnade om det oss emellan. Det fanns där, som en stilla vetskap om att världen bortom denna var verklig. Jag tror att det sådde något i mig långt innan jag hade ord för det.

Somrarna med mamma innan jag fyllde 9 år tillbringades på Ask på Askøy tillsammans med mormor och morfar, moster Irene och en av mina morbröder. Vi var alltid varmt välkomna hos dem. Av föräldrarnas familj känner jag bara mormor som en troende person. Hon bad alltid för oss, men ingen i familjen berättade för mig om den sanne Jesus. Inte heller min exfru eller hennes familj delade evangeliet med mig, varken före eller efter att vi gifte oss. Jag påminns på nytt om att vi inte kan förhålla oss ljumma till sanningen och förvänta oss att sanningen därefter *värmer* upp församlingen.

Jag är barndöpt på Ask och konfirmerad i Den Norske Kirke i Fyllingsdalen, men blev inte född på nytt där. Så mycket förstår jag när jag ser tillbaka på det i efterhand. Ingen berättade heller för mig att man måste bekänna Jesus som Herre och Mästare med sin mun och bli döpt till syndernas förlåtelse av egen **fri vilja**, omvända sig från sitt gamla liv och gå med Jesus. Om man ska *träda in i förbundet och adopteras* av Gud, så sker detta

inte under tvång som vid barndopet, utan det är ett personligt val. Ingen kan göra detta val åt en, varken far eller mor på jorden. Vi kan påverka varandra positivt och negativt, men andens födelse är en gåva från Gud och måste tas emot frivilligt. Jag föddes på nytt i en gudfruktig friförsamling i Knarvik utanför Bergen 2008, 33 år gammal, i "Kristent Fellesskap Nordhordland".

Kapitel 5

Barndom (1980-82)

Jag bör nämna att jag har två bröder. Tom är femton månader yngre än mig, och Lars Erik är tolv år yngre. Vi är halvbröder genom vår mors giftermål med min styvfar. Tom och jag växte upp sida vid sida genom allt som följde—flytten, hyreshusen på Ørnahaugen, åren med tidningsutdelning och vår mors sjukdom. Lars Erik kom senare in i en familj som redan kämpade och var bara tolv år gammal när vår mor dog. Idag har båda mina bröder två barn var, och jag är tacksam för dem.

När jag var 5 år skildes mor och far. Mor var en omsorgsfull kvinna och tog väl hand om oss de första 10 åren, men skilsmässan satte djupa spår efter sig. Hon gick efter hand in i en negativ spiral och detta blev starten på de sista 18 åren av hennes liv. Min biologiska far var alkoholist i många år, och det tog hårt på min mor både före och efter att deras äktenskap tog slut. Han var högst omedveten om sitt eget beteende under dessa år då han ju var påverkad av alkohol stora delar av tiden, och vi hade en del svåra upplevelser genom hans missbruk. Kort sagt, denna turbulenta tid sådde onda frön i oss alla och detta kom att bära dålig frukt efter en del år. Förlåtelse renar oss från det onda, men ofta är vi antingen slöa, ovilliga eller för självbelåtna för att antingen inse våra egna fel eller förlåta den som sårar oss. För mig ägde ett sådant helande rum 2012, men detta återkommer vi till senare. Min far valde 2021 att ta emot Jesus och bli född på nytt vid 71 års ålder och är i dag en ny människa i Kristus. Jag kan också berätta att han blev skjuten 2020 och faktiskt överlevde – läkarna sade att han måste ha haft änglavakt. Så det var inte bara att döpa honom rakt av så att säga, då hans envishet kunde ha kostat honom mer än bara livet.

Vi går tillbaka till barndomen på 80-talet. Vi har det i grunden väldigt bra på Ørnahaugen i Bergen, där barnen har fina friluftsområden med lekplatser och stora gemensamma ytor att leka på. Vi bor i hyreshus och det finns flera rader av dem med 2–3 ingångar i varje. Varje hus är tre våningar högt och flera av husen är placerade som i en halvcirkel runt gemensamhetsområdet. Detta skapar en naturlig, ostörd plats för de boende. Det finns också skogspartier runt omkring oss som barnen kan utforska och nyttja. Jag byggde själv flera enkla *kojor* och liknande av begagnat material som jag fann i närområdet. Det var därför roligt varje gång jag hittade plankor med spik i som låg utspridda. Rutinen var att dra ut spikarna, räta ut dem, bygga kojan och montera ner den efter en tid. Därefter bygga en ny på ett nytt ställe, gärna en bit upp i träden. Jag minns att jag vid ett tillfälle hade byggt en pytteliten plattform uppe i ett träd, bara en och en halv meter över marken, ute på en gren som delade sig i två. Mor låg och solade sig borta på gräs-

mattan, och innan jag visste ordet av satt jag på marken med brädorna runt mig och mor kom springande för att titta till mig. Det gick som oftast bra, men lite skråmor och fall blev det ju under årens lopp. Det värsta som hände var kanske när jag lyckades träffa mig själv med hammaren mitt i pannan en dag när jag skulle slå ut en spik, eller när jag föll huvudstupa ner över muren mot asfalten. Sådant minns man väl även om det är omkring 40 år sedan.

Utanför husen cyklar vi gärna i grupper, leker *tafatt* (kull) eller hoppar gummiband och hopprep och andra gemensamma lekar. Detta var på tiden innan alla fick datorer och surfplattor, så barnen var mycket aktiva utomhus.

Jag minns också att mamma gärna frågade mig och min lillebror vad vi ville ha till middag nästa dag. Tomatsoppa var den absoluta favoriten för min del, men mors hemgjorda pannbiffar med brunsås, potatis och grönsaker smakade också ljuvligt. Mammass syster, tant *Sonja*, har ett speciellt handlag med bakverk, något som vi också tyckte om. Mamma hade själv en förkärlek för chokladkaka i långpanna, och jag var inte långt borta när hon bakade det. När kakan var färdig gick jag upprepade gånger ut och in i köket så att jag kunde nalla åt mig en färsk bit varje gång, även om den var aldrig så varm i början. Gott var det i varje fall. Det är lite ironiskt att jag aldrig själv har bakat en sådan långpannekaka, men jag minns väl smaken av mors variant. Hennes sort var den ljusa varianten, inte med så mycket mörk choklad men med tydlig smak, luftig och fin. När den var nygräddad var den extra god, som nybakt ju vanligtvis är.

Kapitel 6

Styvfar (1983)

Min nye styvfar kom in i bilden och gifte sig med mor, men adopterade inte oss barn. Med «styvfar» fick familjen tillgång till bil. Vi började också hyra filmer på VHS då och då och gick ibland på kinesisk restaurang från och med denna tid. Familjeekonomin var god i början av deras äktenskap och den första utlandssemestern gick till Mallorca i Spanien och vid ett annat tillfälle till Danmark. Jag minns vid ett tillfälle att jag körde gokart på Mallorca och det luktade nästan bränt om däcken där jag genade i kurvorna. Jag form-ligen älskade det, men min styvfar såg helt förskräckt ut när jag klev av banan. Han var inte ordrik, men ögonen talade sitt. Båda delarna var en upplevelse i sig och jag växte av dem. Vi badade mycket och det var den sommaren jag såg ut som en grillad kalkon på ryggen och kunde dra av hud i stora flak. Vi åt också för mycket godis på den tiden, inte helt lyckat för tänderna. På den lite negativa sidan ser jag i efterhand att detta var början på slutet för mor.

Kapitel 7

Tidningsbud (1987)

Jag är 12 år gammal och tillsammans med en vän börjar vi dela ut tidningen BA, BergensAvisen. Budrundan är i Fyllingsdalen på Ørnahaugen och på Hjalmar Brantingsvei, och jag går den tillsammans med min vän. Senare börjar jag med "Bergens Tidende" i Barliaveien i Fyllingsdalen. Detta fortsätter jag med tills jag är färdig med gymnasiet. Jag är glad över att tjäna de extra kronorna samt den fysiska aktiviteten detta ger, och så är det lite roligt att jag var ett av Bergens yngsta tidningsbud när jag startade.

Det är hösten 1987 och familjen flyttar från Ørnahaugen till Bjørgedalen längst ner i Fyllingsdalen, något som skulle sätta press på ekonomin då räntan går upp de efterföljande åren. Mor är nu i startfasen av ett tungt sjukdomsförlopp, både fysiskt och psykiskt. Hon började dra sig mer in i sig själv och det var starten på en negativ spiral med medicinanvändning och för mycket sängliggande, vilket i sin tur tärde på muskulaturen. Läkaren ger henne också för mycket mediciner under dessa år och blir nästan av med sin läkarlegitimation på grund av detta. Min styvfar klättrar på karriärstegen och har fina jobb de kommande åren, men förmår inte att ta hand om barnen när mor börjar *«falla ifrån»*.

Jag förstår det inte själv vid tidpunkten, men det var som om ett svart hål växte på min insida. I mitt inre kände jag dessutom ett ökande behov av sanning utan att veta vart jag skulle gå för att finna den. Vid denna tid gled jag sakta in i en depression som förtärde min energi. Det hjälpte inte att styvfar ofta kom sent hem från jobbet och hade för vana att hoppa över att laga middag och bad oss «bara ta något att äta». Han ursäktade sig med att ha ätit på jobbet. Min kropp var nog delvis undernärld under denna period och situationen förvärrades av det så kallade *andliga* tankegodset jag hade tagit till mig om bristande näringsvett och så småningom avhållsamhet från kött. Mina prestationer i skolan halkade efter under de närmaste åren.

Kapitel 8

Som i en öken (1990)

Vi hoppar fram till omkring 1990 och familjesituationen är oförändrad. Det var vid denna tid som jag hade sagt till min mor att det verkade som om hon önskade dö, något som hon naturligtvis reagerade starkt på. Det var i grund och botten det som skedde framför våra ögon när hon låg näst intill konstant i sängen månad efter månad. Varken lagade hon middag eller var social. Jag minns att hon läste «Sagan om Isfolket» av Margit Sandemo, något som jag i efterhand förstår inte var bra för henne. Hon förlorade sig själv och kroppen förföll och styvfar förmådde inte sätta ner foten.

Familjeutmaningen under denna period var oavsett en välsignelse då den fick mig att söka efter svar på varför jag levde, det vill säga att jag önskade finna avsikten och/eller meningen med livet. Det var i detta sammanhang som jag för första gången började «tala» till «*universum*» i förtvivlan. Det jag inte visste var att Gud hörde mitt nödrop. Jag bad om hjälp med att lösa upp en «*stor knut*» på insidan. Och plötsligt, som ur intet, löste den upp sig som om den aldrig hade funnits där. Detta är första gången jag kan minnas att jag hörde Den Helige Ande tala till mig, även om jag vid det tillfället inte förstod vem som talade.

Du måste ta reda på vem Jesus är och vad Han betyder för dig

— *Den Helige Ande sa*

Efter detta var det som om en stark törst efter sanningen kom över mig och jag genomsökte biblioteket på Oasen senter eller det i Bergen Sentrum efter böcker om paranormala fenomen. Bibeln höll jag mig långt borta ifrån, även om detta var mer undermedvetet. Jag började också leta upp så kallade «*alternativa böcker*». Ironiskt nog fanns det väldigt lite att finna om Jesus på biblioteket trots att Bibeln är den mest dokumenterade boken i hela världen, ett faktum få är medvetna om.

Vi hoppar tillbaka till 1990 och mitt sökande efter sanningen. De «*alternativa böckerna*» från bokklubben *Energica* och liknande har alla en förfalskad bild av Jesus. De verkar fina på utsidan men på insidan talar de död och inte liv. Och detta döljs bakom en slöja av mystik och sensualitet med mera. Det i sin tur gjorde mig slö och avdomnad för sanningen. Att jag på grund av sådant «*andligt tankegods*» fick ett inre motstånd mot Guds ord förstår jag först nu när jag ser tillbaka. I dag inser jag att detta motstånd var som en död i mig som måste läggas bort i dopet för att jag skulle få ett nytt liv i anden, samma princip som att vi måste vara villiga att dö med Jesus om vi ska kunna bära andens frukt.

Jesus svarade: ”Stunden har kommit då Människosonen ska förhärligas. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Om inte vetekornet faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn. Men om det dör, bär det rik frukt. Den som älskar sitt liv förlorar det, men den som hatar sitt liv i den här världen ska bevara det till evigt liv. Om någon vill tjäna mig, ska han följa mig, och där jag är, där ska också min tjänare vara. Om någon tjänar mig, ska min Fader ära honom.”

— *Johannes 12:23-26*

Under dessa år började jag köpa böcker som behandlade ämnen som kanalisering, teleportering, astralresor, telekinesi, automatisk skrift och liknande – välkända ting för spiritister eller aktivt sökande människor (5 Moseboken 18:10-12; Jesaja 8:19; Galaterbrevet 5:19-21). Detta är okänd terräng för många kristna, på både gott och ont. Fördelen är att de inte har lekt med sådant och nackdelen är att de inte känner till det särskilt väl. Kort sagt leder detta intresse till att man gärna blir högmodig inför sanningen och Den Helige Ande, enligt min erfarenhet. Även om personen gärna hävdar att man har kontroll över livet så saknar detta substans i verkligheten, och där befann jag mig i flera år.

Det finns också till synes ofarliga spel som Ouija-brädor och liknande som folk *leker* med för att få kontakt med «*andevärlden*» utan att förstå att det finns en verklig fara bakom detta. Det blir lite som att skriva under ett kontrakt för hyra av en lägenhet. Du binds till kontraktet utifrån din namnteckning. Så är det med handlingar också, både tankemässiga och konkreta. Och när väl ett hinder är undanröjt kan det i sig starta en kedjereaktion, lite som dominobrickor. Vi känner alla till denna princip och den fungerar åt båda hållen, såväl positivt som negativt. Fysiskt som andligt. Min mor befann sig själv i en negativ nedåtgående spiral där ingen i hennes närhet förmådde urskilja den kamp som ägde rum i hennes ande.

Kapitel 9

Gymnasiet (1991-94)

Jag minns att mina betyg sjönk på Fyllingsdalen Videregående Skole och att en av lärarna var förvånad över att jag presterade så dåligt. Jag hade i snitt M (Mycket gott) med ett S (Särdeles gott) i matte från högstadiet, ett ämne jag hade jobbat stenhårt med. Jag ville bevisa för läraren att jag faktiskt kunde behärska matematiken. Familjesituationen började på allvar tära på krafterna, och i övergången till gymnasiet blev mor alltmer passiv när det gällde omsorgen om oss barn.

Skolvägen blev längre när vi flyttade till Bjørgedalen och från 1991, då Bergens Tidende blev morgontidning, var jag uppe i 5-6-tiden på morgonen. Mitt tidningsdistrikt i Barliaveien låg fyra och en halv kilometer från där vi nu bodde. Min mentala prestation sjönk under dessa tre år och jag var så utmattad när jag kom hem och hade gjort läxorna att jag använde mycket av tiden till att ligga i sängen och slumra på eftermiddagarna. Jag förlorade min bästa vän på grund av detta. Mor var orolig för mig men var inte i stånd till att ta hand om varken sig själv eller sina barn under denna period. Det hjälpte inte att hon använde dagarna till att läsa böcker som «*Sagan om Isfolket*» av Margit Sandemo eller sökte hjälp hos «*så kallat andliga människor*» som förnekade Jesus Kristus som Guds son. Många människor tänker att detta är brutala ord, men jag talar utifrån erfarenhet av att ha sett min mor förtvina bort medan hon lät sig lockas av magi, mystik och «*romantiska*» böcker medan hon själv stod på kanten av stupet. Ljumhet är inte ett alternativ för de heliga som är kallade av Gud till Hans arbete.

Jag vet nu att de böcker jag läste om Jesus under min ungdomstid var rena falska berättelser med en fin yta och *falsk andlighet*. Många tror att jag är arrogant när jag berättar att mycket i världen är falsk andlighet, men det är sanningen och jag har själv sett mycket efter att jag blev född på nytt. Det finns många böcker som skriver om en *förfalskad messias* på samma sätt som andra religioner eller diverse «*andligt*» tankegoods försöker vrida på sanningen om vem Jesus Kristus faktiskt är.

För min egen del, från det att jag var runt 15 år gammal, läste jag mer eller mindre allt jag fann om dessa teman och kan berätta att även utan att vara född på nytt så kände jag att något saknades. I mitt inre var jag fortfarande högmodig mot Gud, men urskiljde ändå delar av det jag upplevde. Jag hade inte ögon till att se förrän 2008. Jodå, det övernaturliga är verkligt, men äkta och rena välsignelser kommer från Gud. Själv kan jag tillägga att min blivande fru vid flera tillfällen har berättat om människor hon känner som praktiserar magi. Jag har själv bevittnat ett fall i Norge där en person gjorde detta

för att tjäna på det ekonomiskt, men att denna person kände Guds kraft stoppa detta när vi bad. Ni får ursäkta mig, för nu föregriper jag händelserna lite.

Det är för övrigt väldigt roligt att påpeka att Statistical Science Magazine (Volume 9, Number 3) år 1994 publicerade en artikel som behandlar Equidistant Letter Sequence (ELS) baserat på Första Moseboken i Bibeln. Artikeln var skriven av Doron Witztum, Eliyahu Ripes och Yoav Rosenberg. Detta är ett av få vetenskapliga arbeten som behandlar det som populärt kallas för Bibelkoderna. Jag visste ingenting om detta på den tiden, men ville göra dig uppmärksam på det då det i grunden var och är en fantastisk upptäckt av djupet och precisionen i Guds ord. Låt oss fortsätta vidare till 1995.

Kapitel 10

Fokhol Gård (1995)

Etter en misslyckad start på maskiningenjörsstudierna vid Høgskolen i Bergen bestemte jeg meg for å gå til Fokhol gård, en ekologisk-dynamisk gård i Stange på Hedmarken. Der arbeidet jeg som gårdsdräng under ett helt år og fikk halsosam mat og gott fysisk arbeid. Jeg var faktisk deras første praktikant som hadde vært der ett helt år, og jeg minns at de åt kjøttbullar på avskedsmiddagen, vilket var en stor händelse då detta inte var så vanligt. Man skulle kunna tro att bönder äter normala mängder kött, men inte på Fokhol under min tid i alla fall. Driften på denna gård var en del av Steiner-filosofin och är en del av en generell «andlig» underströmning i samhället som fångar en del troskyldiga och sökande människor. Man tänker renhet och mindre besprutning, vilket ju är positivt, men det man inte talade så högt om var att Steiner lärde ut om en ande bakom det hela, som i sin tur inte bekänner Jesus som Herre och Mästare eller berättar att Han gav sitt liv för oss. Inte heller att vi måste ge vårt liv genom dopet för att kunna födas på nytt igen. I populära böcker om «metafysik» ser man också att det talas om Gaia eller moder jord, något en del människor hakar upp sig helt på och blir förblindade av. Guds folk kan inte identifiera sig som födda av jordens ande, utan av Guds Ande.

På den praktiska sidan var gården på 960 mål och jag minns att de hadde en handfull traktorer, varav Deutz-Fahr var de största och mest tekniska, og jeg trivdes med mine oppgifter samt med å kjøre traktor. Produksjonen bestod av cirka 90 prosent spannmål og resten grønnsaker når jeg var der, samt rundt 12 mjøllkor eller så. De befann sig i en overgangsperiode fra konventionell drift med målet å både odle mer ekologisk samt utöka grönsaksproduksjonen, så de var i karenstid. De drev ju gården efter Steinermetoden, därav ekologisk-dynamisk drift, men oppbygd på Steiners «*andeuniversum*».

Jag bodde i hovedbyggnaden som tidligere hadde vært en arbeiderbustad for dem som arbeidet på gården flere decennier tidligere. Fra øverste våningen der jeg holdt til minns jeg hur jeg såg ut over sæden som bøjde sig for vinden og speglade dess vandring over fælten. Det var som vågør over landskapet, så det var ett skådespel i sig. Man kunde se den djupa svarta jorden komme fram efter ploegen, og det var en fantastisk næringsrik jord.

På Fokhol møtte jeg en ung kvinne, Marit, en praktikant som inte bara var interessert av jordbruk utan även det andliga. Hon kunde förnimma när någon hadde døtt i ett hus og liknande, og det fascinerte meg. Jeg tror mange kristne blir lite stållda av detta, men lika søker lika og det finns mange som har bekantskap med orene andar og

både förnimmer och leker med denna del av andevärlden som sådan, både i och utanför kroppen.

Jag visste vid den här tiden att det andliga var verkligt och hade inga problem med det, tvärtom välkomnade jag det. Det jag inte förstod var att orena andar knyter an till en människa genom olika orena aktiviteter och dylikt. Det blir som att underteckna ett kontrakt med dem och det ger dem tillträde till ens liv, något jag fick erfara senare när mina ögon öppnades och Gud började sätta mig fri. Jag hade för övrigt några märkliga upplevelser på Fokhol där jag både hörde och kände saker som inte var naturligt fysiska, men detta har jag hållit för mig själv fram till nu. Det tjänade inte Gud, för att uttrycka det så, och därför kan jag säga att det finns många fenomen som är oförklarliga och höjda över fysikens lagar, men det betyder inte automatiskt att det är Guds Ande för det. Kännetecknet för Den Helige Ande är renhet och ljus. Inte mörker och mystik.

Jag vet idag att en strävan efter materiellt välstånd och ett sökande efter kroppsligt välbefinnande och njutning utöver det naturliga är med och gör människan avtrubbad för sanningen. I sanning går vi på en smal väg, och bred är den väg som leder till fördärvet. Det min nya vän inte berättade för mig vid denna tidpunkt var att hon hade en slags andlig hjälpare med sig som följde henne, och att detta även skrämde henne till viss del. Jesus drev som bekant ut andar ur folk och det finns behov av det idag också. Att vi vanligtvis inte bevittnar detta gör det inte mindre aktuellt. Jag fick först veta om detta flera år senare, och att hon var gripen delvis av fruktan för detta var och är tydligt.

Kapitel 11

Alternativt Nettverk (1996)

Vi hade kommit till 1996, och jag blev inkallad till Dillingøy i Oslo för att påbörja min civiltjänst. Jag hade valt civiltjänst eftersom jag inte ville delta i krig eller ta en annan människas liv, och denna övertygelse var fast förankrad i mig redan då. Jag tänkte att jag hade tur som fick arbeta med att hjälpa Alternativt Nettverk på Tøyen i Oslo.

VisionWorks AS är ett företag som arrangerar föredrag, mässor, kurser och workshops inom holistiskt tänkande och alternativ spiritualitet, förutom att ge ut magasinet Visjon. Organisationen stiftades 1992 av Øyvind Solum och Roald Pettersen under namnet Alternativt Nettverk.

— *Store Norske Leksikon om Alternativt Nettverk*

Alternativt Nettverk arrangerade det som kallas för Alternativmessen runt om i landet. Detta är tyvärr som en honungsburk för orena andar och de håller på med yoga, helande stenar, energier, healing, kanalisering och mycket mer som bidrar till att förstärka ens motstånd mot Jesus Kristus, hur märkligt detta än kan låta, men orena andar föder inte renhet. Och det är många nyfikna människor som blir vilseledda. Det är mycket jag skulle kunna säga, men kort sagt varade engagemanget som väl var bara några månader och jag hade tur som kom därifrån. Eller för att uttrycka det så här: Jag lyckades få en rejäl repa i den ena bilen när jag hade otur vid Oslo Spektrum, och Alternativt Nettverk gjorde sig av med mig relativt kort tid därefter. Aldrig tidigare har jag levt under sämre bostadsförhållanden eller omständigheter. Stället jag bodde på hade ett hål i väggen där råttor eller möss kunde gå in och ut fritt. Toaletten var så smutsig att det överträffade allt jag tidigare sett, och rummen luktade urin. Jag blev till och med konfronterad av en man som ville att jag skulle ha sexuell umgänge med honom, vilket jag avskydde. Mina tankar blev inte heller ordentligt omhändertagna under denna period. Det var en tung tid i mitt liv, och frukten av den var inte god. För en som arbetade nära dem var deras frukt tydlig och det gav en bismak i munnen när jag ser tillbaka på detta i dag. Ändå gjorde jag inte upp med detta förrän senare, då jag inte förstod att anden bakom var densamma som stod bakom det tankegods jag hade lagt ner mycket av mig själv i under dessa år.

Kapitel 12

Fagerli Leirskole (1997)

Det är 1997 och jag gör resten av min civiltjänst vid Fagerli Leirskole på Geilo i Skurdalen och stortrivs med miljöombytet. Jag arbetar också ett halvår extra där. Jag hjälper till med alla uppgifter, och detta inkluderar aktiviteter som utbildning i att åka snowboard, gå på tur eller skidturer i fjällen, städa rum, hjälpa till i köket med att laga enkel mat som soppor, bröd eller frallor. Lägerskolan hade uppemot kanske 80 ungdomar under veckan utöver helggäster. Vi använde en industriell degblandare och en stor fin fransk ugn med ånga och noggrann digital styrning av gräddningstid och temperaturer. Och när jag hade kökstjänst och tillagade måltider för gästerna så lade jag ner hela min själ i arbetet och fann glädje i det både i köket och i det sociala med att arbeta för gästerna. Kocken undrade hur jag fick mina bröd att bli så stora trots att vi följde samma recept, men det låg i knådningen och behandlingen av degen, och jag tyckte om att experimentera under tiden med programmering av ugnen för att uppnå detta. Ridning var också en del av mina uppgifter, och jag lärde barnen att rykta och sadla hästarna samt göra rent i stallet, något som var lika nytt för mig som för de allra flesta av dem, men roligt var det ändå. Jag bodde i övrigt i ett litet timmerhus ute på gårdsplanen där jag var tvungen att böja mig för att gå in genom dörren och precis kunde stå upprätt där inne. Jag tyckte själv att jag hade det som gulan i ett ägg. Körkortet tog jag i Gol under denna tid, samt truckförarkurs.

Kapitel 13

Mor dör (1998)

Året är nu 1998 och mor dör, bara 48 år gammal, kort tid efter sin sista födelsedag. Jag minns att jag var på besök hos dem i Knarvik i anledning av hennes födelsedag. Den dagen lade jag märke till att ljuset i mors ögon hade slocknat, något som jag förundrade mig över. Strax efter begravningen är jag hos mormor i hennes vardagsrum, men mormor är inte i rummet själv. Det är då min styvfar ber mig att underteckna ett dokument där jag avsäger mig rätten till arv. Han bad inte mina bröder om det—bara mig. Jag tror att han såg mig som ett hot, eftersom jag är äldst. Han sade att de hade *gjort av med alla pengarna* och att en av mina morbröder, så som min styvfar framställde det, var enig med honom i detta. I praktiken blev jag bortstött trots att vi tillförde äktenskapet runt 600 000:- från försäljningen av lägenheten på Ørnahaugen och hennes sparpengar. Det är tydligt att han ställer oss till svars för mors sjukdom och inte själv tar sitt eget ansvar i det hela. Med ett påtvingat penndrag strök han ut vårt arv. Han gifte om sig senare, och hans nya fru fick sin del av huset. Men jag och min bror Tom fick ingenting av det som vår mor hade fört in i äktenskapet. Han tog det från oss. Jag tror att Lars Erik kommer att bli hans ende arvtagare. Mor och moster fick inte heller någon tomt på Ask av sin far, medan de tre bröderna tilldelades var sin tomt, så det som nu ägde rum är i grunden som en tradition i familjen. (När mormor Jenny Gjertine dör 2025 så är mors andel av arvet bara fickpengar – ingen gård, ingen egendom, ingenting – som sedan delas på hennes tre söner och betyder i praktiken ingenting.) Detta är inte representativt för vem Gud är! Bara Gud kan förvandla ett hjärta av sten till ett hjärta av kött. Det kommer en dag då var och en av oss ska stå till svars inför Gud och svara för våra gärningar.

Mitt arbete på Fagerli Leirskole slutar också detta år, och det är också vid denna tid i mitt liv som jag finner Urantia-boken på över 2000 sidor i en bokhandel i Oslo, som fångade min uppmärksamhet de nästkommande 10 åren. Den var full av intrikata förklaringar på vad som föregavs vara människans ursprung och om en falsk Jesus. Boken är ett gediget stycke arbete, men för den som gräver djupt nog och följer spåren dit de leder så ser man att detta är en förfalskning av sanningen, något som jag också fann ut till slut genom grundliga studier av dess ursprung. Den hade blivit autodikterad genom kanaliserat material och detta var ett faktum man hade försökt dölja. Jag var själv fångad i dess grepp och deltog då och då i en studiegrupp i Oslo. Jag var intensivt upptagen av dess innehåll och det syntes tydligt, något som ledaren i gruppen uppenbarligen uppskattade.

I slutet av 1998 är jag tillbaka i Knarvik utanför Bergen. Mor har precis blivit begravd och vardagarna består i att hantera sorgen och att försöka hitta ett arbete. Jag arbetade några månader för Manpower i Bergen, bland annat på Hansa på Kokstad och senare på lagret hos Solberg Dekk på Toppe i Åsane. Jag erbjöds fast anställning på Solberg Dekk då de var nöjda med mitt arbete, men jag valde att börja på Knarvik Senter som vaktmästarassistent. Vår styvfar var som vanligt upptagen av sitt arbete och det var tydligt att han kämpade med sorg, men jag såg inte att han sökte hjälp för att få den bearbetad, även om det var uppenbart att han borde ha gjort det. Han tog ändå hand om oss på ett sätt och det är jag tacksam för. Jag förstod att mitt huvud fortfarande inte fungerade bra och för att utmana mig själv ville jag studera vidare. Jag var först tvungen att läsa upp mina betyg i matte och fysik när jag bestämde mig för att påbörja utbildningen till teleteknikingenjör. Vad jag inte har berättat är att håret räckte ända ner till rumpan vid den här tiden, då jag hade låtit det växa fritt de senaste åren, till min mors förtvivlan. Hon var ursprungligen frisör och hade mot slutet av sitt yrkesliv arbetat på ”Solei Frisørsalong” uppe vid Haukeland Sykehus. Att hennes son lät håret växa var inte enligt hennes önskan, men hon tog det bra ändå. Då tänkte jag att nu när jag ska börja på tekniskt basår till ingenjörshögskolan är det bra att se lite skärpt ut. Mitt experiment hade varat tillräckligt länge, tänkte jag. Frisören som klippte mig, en man, verkade uppriktigt ledsen när han klippte av mina längder, men för mig var det en lättelse att äntligen släppa det och kunna sova utan att det lade sig över ansiktet på natten när jag vände mig. Det var för övrigt en rolig upplevelse att lära sig fläta sitt eget hår, så helt förgäves var det inte. Än idag gör jag gärna enkla flätor på min blivande fru eller mina flickor.

Kapitel 14

Polyteknisk Institutt (1999)

Det är 1999 och jag läser bland annat upp matematik, fysik och kemi vid Polyteknisk Institutt i Bergen och får goda betyg därifrån. Undantaget är tyska som jag fortfarande inte behärskar, men det berodde nog snarare på bristande intresse. Detta år blir jag också bekant med Petter Arild Heitman som också går en förberedande kurs för ingenjörstudier.

Kapitel 15

HIA Grimstad (2000-02)

Efter avslutat läsår på Polyteknisk Institutt i Bergen drar Petter och jag tillsammans till Høgskolen i Agder i Grimstad och börjar på teleteknikstudierna där. Jag fick också en god studiekamrat där, Richard Paulsen. Det är nu som jag börjar förstå att programmering och systemutveckling är något som jag har en viss fallenhet för och trivs bra med. Betygen är därefter.

Det har blivit 2001 och jag blir efter kort tid ordförande för Studentstyret på Høgskolen och **i början av 2002** flyttar jag också in och bor med 4–5 minderåriga asylsökande från Sri Lanka, på uppdrag av kommunen. Jag var en god man för dem där i Grimstad samtidigt som jag studerade, så det var en trevlig men hektisk tid. Jag tog dem bland annat med på resa till både Bergen och Trondheim, något som uppskattades mycket. Ett utmärkt vitsord fick jag därifrån, men sanningen var att jag inte heller då var helt riktig i huvudet och periodvis gillade att hålla hög fart när jag körde.

Kapitel 16

NTNU Trondheim (2003-04)

Vi har kommit till 2003 och jag möter min blivande fru som är trønder, samtidigt som jag håller på att slutföra mitt examensarbete i Grimstad. Vi fick pris för bästa uppsats och de två jag arbetade med var också några av de skickligaste i klassen. Goda studiekamrater bidrog till att jag kom ut väl från studierna. Dessutom var jag ordförande för Studentrådet i omkring två år och satt i högskolestyrelsen under samma tid. Detta uppskattades tydligen av de anställda i administrationen och studenterna i övrigt, för jag var en av tre vid högskolan som fick en utmärkelse för mitt studentarbete. Återinförandet av avslutningsceremonin för avgångsstudenterna var det jag som tog initiativ till och lobbade för inför högskolestyrelsen, då skolan hade slopat denna några år tidigare.

Det är hösten 2003 och jag flyttar till Trondheim för att påbörja en master i kommunikationsteknologi vid NTNU, och min flickvän, Sølvi Myklebust, studerar till lärare där. Jag minns att jag detta år observerade att hon inte satte sin tro främst, men jag såg inte detta som en varningssignal då jag själv inte var troende.

På den tiden bodde jag i Falkenborg Studentby på Lade, och i **2004 gav jag ägaren ett erbjudande om att bygga och drifta deras nätverk** med 200 nätverkspunkter, allt på eget initiativ och med en egen plan för installation, utrustning och upplägg. När jag beställde utrustningen kommenterade den försäljningsansvarige i Telenor-butiken att det var ovanligt att se en privatperson bakom en installation av denna storlek. Ägaren till Falkenborg Studentby var nöjd med det jag hade uträttat med hjälp av vaktmästaren och en ungdom som medhjälpare, och han sålde den kort därefter.

Kapitel 17

Oslo (2005-06)

År 2005 slutförde jag min masterexamen vid NTNU samtidigt som jag flyttade till Jar i Bærum och började på Software Innovation som trainee och systemutvecklare. Jag gifte mig också under 2005, precis efter att jag hade lämnat in min masteruppsats vid NTNU. Detta markerade slutet på flera månader med 12–16 timmars dagligt arbete, då jag arbetade heltid vid sidan av slutspurten. I slutet av 2006 flyttade vi till Lindeberg på Kløfta där jag började på Element Logic i samma roll. Vi bodde i bostadsrättsföreningen Mohagen 2 där jag blev styrelseordförande och ledde föreningen i en stämning mot byggherren. Det var en tuff tid för oss, men vi tog oss igenom det förhållandevis bra.

Kapitel 18

Frälsningen klappar på dörren (2007-08)

År 2007 flyttade vi till Torvikbukta kort efter att vårt första barn fötts. Min fru ville bo nära sin bästa vän en tid, och jag fann inte ro att fortsätta arbeta som utvecklare på Element Logic. Jag gick över till att arbeta hemifrån för företaget och tog ansvar för supporten i hela Skandinavien, samtidigt som jag hjälpte en barndomsvän till min yngre bror att bygga upp ett nytt företag. Vi bodde i Torvikbukta i åtta månader innan vi flyttade till Fosse, nära Frekhaug utanför Bergen, där vi köpte ett hus i augusti 2008. Inte långt därefter hade jag en

Jag går i en korridor med många dörrar och känner mig vilsen inför vilken som är den rätta. Då kommer en liten grupp människor och visar mig den rätta dörren. Jag går igenom den och kommer in i ett enormt, luftigt rum med ett tak så högt att det inte går att se. Till höger sträcker sig en glasvägg så högt ögat når, och framför mig är ett hav av kristall eller glas som man kan gå på. Under ytan stiger figurer som statyer – levande men ändå inte levande – upp genom kristallhavet utan att bryta det. De är som levande konst för de närvarandes njutning, ungefär som de dynamiska ljusshowern man ser vid moderna konserter. När de har kommit helt upp stelnar de i olika poser innan de lugnt sänker sig ner igen. I fjärran ser jag ett berg där kor betar, och människor sitter vid bord i grupper och ser ut att njuta av dagen. Jag känner en fantastisk frihet och glädje. Jag vaknar och jublar över drömmen.

— *Dröm om frälsning*

Jag förstod det inte då, men drömmen var en bild av den frälsning som skulle komma. Det är vid denna punkt som saker och ting håller på att förändras. Vi har kommit till den period i mitt liv som förklarar varför jag kan sitta här idag, befriad av Gud för att leva ett liv under det nya förbundet i Jesus. Jag vet att jag i egen kraft ingenting är, men för Gud är allting möjligt för den som tror (Markus 9:23):

”Detta är det förbund som jag ska sluta med dem efter dessa dagar, säger Herren: Jag ska lägga mina lagar i deras hjärtan och skriva dem i deras sin-

nen.” Och sedan: ”Deras synder och deras laglösa gärningar ska jag aldrig mer komma ihåg.” Där det finns förlåtelse för dessa behövs inte längre något syndoffer. Bröder, i kraft av Jesu blod kan vi därför frimodigt gå in i det allra heligaste på den nya och levande väg som han har öppnat för oss genom förlåten, det vill säga sitt kött. Vi har en stor präst över Guds hus. Låt oss därför gå fram med uppriktigt hjärta i full trosvisshet, med hjärtan som är renade från ett ont samvete och kroppar som är tvättade med rent vatten. Låt oss orubbligt hålla fast vid hoppets bekännelse, för han som har gett löftet är trofast. Låt oss ge akt på varandra och sporra varandra till kärlek och goda gärningar. Och låt oss inte överge våra sammankomster, som vissa brukar göra, utan uppmuntra varandra, och det så mycket mer som ni ser att dagen närmar sig. För om vi fortsätter att synda medvetet efter att ha fått kunskap om sanningen, finns det inte längre något offer för synder, utan bara en fruktansvärd väntan på dom och en förtärande eld som ska uppsluka motståndarna. Den som förkastar Mose lag ska utan barmhärtighet dödas efter två eller tre vittnens utsago. Hur mycket strängare straff tror ni då inte den förtjänar som trampar på Guds Son, ser förbundets blod som orent – det blod som har helgat honom – och kränker nådens Ande? Vi känner honom som har sagt: Min är hämnden, jag ska vedergälla. Och vidare: Herren ska döma sitt folk. Det är fruktansvärt att falla i den levande Gudens händer!

— *Hebreerbrevet 10:16-31*

Året var 2008, och i mitt inre visste jag att mitt liv skulle förändras helt. Min fru och jag började gå på möten i Christian Fellowship Nordhordland. Mötena hölls i en gymnastiksal i Knarvik, och vi tänkte att det var platsen där vi skulle välsigna vår första dotter, Olivia – inte döpa henne. När vi gick med i denna församling upplevde jag glädje under sången, och de troende var öppna och varma mot oss. Jag kände mig hemma och hade frid, trots att jag var intellektuellt arrogant (Ordspråksboken 16:18) och trodde att jag ägde *mer kunskap* om andliga ting än de omkring mig eftersom jag hade läst om dem i flera år. Lyckligtvis tog de emot oss med öppna armar, vilket lät den Helige Ande börja arbeta i mig.

Kort efter att vi börjat gå i Christian Fellowship Nordhordland kom en evangelist från Bergen, Norge, på besök. Efter predikan kom han fram till mig och frågade vem jag var och om jag ville ta emot Jesus som Herre och Mästare i mitt liv. Jag blev förvånad över hans direkthet och hans ordval, men jag sa ja till att ta emot Jesus utan att fullt ut förstå vad jag förband mig till. Han sade då till mig: ”Upprepa dessa ord!” Och precis där, när jag bekände Jesus som Herre och Mästare i mitt liv (Romarbrevet 10:9–10) och tackade Honom för att Han gav sitt liv för mig och för Hans nåd, fick jag en vision av den nya ande Gud hade gett mig.

I en vision står jag i botten av ett stort vitt ägg, en bra bit högre än mig själv. Jag ser upp och observerar att ägget inte är gjort av människohänder utan bäst kan beskrivas som levande organiskt material. Utifrån ägget kommer ett mjukt ljus som lyser upp insidan. Jag kände att allt var rent – inget stök, ingenting, bara jag. Det var som om allt mitt stök hade tagits bort för en kort stund. Jag var chockad, men jag kände en mycket speciell frid inom mig som inte liknade något annat, precis som evangelisten hade sagt till mig.

— *Visionen jag fick när jag tog emot Jesus*

Evangelisten berättade och bekräftade för mig att jag skulle få uppleva en frid jag aldrig känt tidigare, och att denna frid skulle försvinna när jag blev döpt – vilket jag naturligtvis undrade över. Medan detta skedde rann tårar nerför mina kinder. Min fru sa senare att hon inte kände igen mig under de följande dagarna. När vi körde från samlingen den dagen hörde jag den Helige Ande tala direkt till mig och varna mig att tala liv och inte död (Ordspråksboken 18:21). Den Helige Ande uppenbarade för mig att jag måste vakta mina ord och välja mina uttalanden noggrant (Jakobsbrevet 3:6). Det är viktigt att förstå att den Helige Ande känner oss ingående, både i nuet och profetiskt inför framtiden. När jag ser tillbaka förstår jag nu att denna upplevelse var en nyckel till min kallelse och var enormt viktig att aktivt odla. Detta betyder inte att jag alltid har lyckats tala i enlighet med vad den Helige Ande ger mig, men vi är kallade att vara fridstiftare och dela sanningen, inte sprida förstörelse och död genom vare sig handling eller ord.

När jag tog emot Jesus fick jag en vision från Gud för första gången i mitt liv. Med tanke på den statistiska signifikansen av en sådan förstagångsupplevelse fördelad över en livstid på trettiofyra år och över elvatusen dagar, har jag tre ord till dem som försöker förneka en troendes upplevelser av Gud: **otro och misstänksamhet**.

I den process som nu börjar ser jag att Gud **förmanar** oss troende – de heliga – att fortsätta vandra med Honom och inte vända tillbaka till världen med dess sinnlighet, begär och mysticism.

Men det fanns också falska profeter bland folket, liksom det bland er kommer att finnas falska lärare som smyger in förödande läror. De ska till och med förneka den Herre som har köpt dem och drar då plötsligt fördärv över sig själva. Många ska följa dem i deras utsvävningar, och för deras skull kommer sanningens väg att hånas. I sin girighet kommer de att utnyttja er med påhittade historier. Men deras dom är sedan länge verksam, och deras fördärv sover inte. Gud skonade ju inte de änglar som syndade utan kastade dem i avgrunden och överlämnade dem åt mörkrets kedjor för att förvaras till domen. Han skonade inte heller den forntida världen men bevarade Noa, rättfärdighetens förkunnare, med sju andra när han lät floden komma över

de ogudaktigas värld. Städerna Sodom och Gomorra dömde han till undergång och lade dem i aska och gjorde dem till ett varnande exempel för kommande tiders ogudaktiga. Men han räddade den rättfärdige Lot, som plågades av de laglösas utsvävande liv. Denne rättfärdige man som bodde bland dem plågades dag efter dag i sin rättfärdiga själ av att se och höra de laglösa gärningar de gjorde. Herren vet alltså att frälsa de gudfruktiga ur frestelsen och att hålla de orättfärdiga i förvar under straff fram till domens dag, särskilt dem som i orent begär följer sin köttsliga natur och föraktar herredömet. Fräcka och självsvåldiga ryggar de inte för att håna höga makter, medan änglar som står högre i makt och styrka inte uttalar någon hånfull dom mot dem inför Herren. Dessa däremot är som oförnuftiga djur, av naturen födda till att fångas och dödas. De hånar vad de inte känner till, och i sitt fördärv ska de själva gå under och få lönen för sin orättfärdighet. De ser det som en njutning att frossa mitt på ljusa dagen. De är fläckar och skamfläckar där de frossar i sina bedrägerier när de festar tillsammans med er. De har ögon fyllda av otrohet som aldrig får nog av synd. De lockar till sig osäkra själar och har hjärtan som är övade i girighet. De är förbannade barn. De har lämnat den raka vägen och gått vilse. De har följt Bileams, Beors sons, väg, han som älskade orättfärdighetens lön men fick en tillrättavisning för sitt brott: en stum åsna talade med människoröst och hejdade profetens vansinne. Dessa människor är källor utan vatten och moln som jagas av stormvinden. Det djupa mörkret är förvarat åt dem. De talar stora och tomma ord, och i sina köttsliga begär lockar de med utsvävningar till sig folk som just har kommit undan dem som lever i villfarelse. De lovar dem frihet men är själva fördärvets slavar, för det man besegras av är man slav under. Om de har lärt känna vår Herre och Frälsare Jesus Kristus och undflytt världens smitta men sedan åter blir snärjda och besegrade av den, då blir slutet värre för dem än början. Det hade varit bättre för dem att aldrig ha lärt känna rättfärdighetens väg än att lära känna den och sedan vända sig bort från det heliga budskap som de tagit emot. Det har gått med dem som det så sant heter i ordspråket: Hunden vänder åter till sina spyor, och: Ett tvättat svin vältrar sig i smutsen.

— *Andra Petrusbrevet 2*

I efterhand förstår jag att jag från denna dag kom under den högste Guds vingar (Psaltaren 91:4) – min Befriare, min Frälsare och min Skapare.

Han sade: Jag har dig kär, HERRE, min styrka. HERREN är min klippa, min borg och min räddare, min Gud, min klippa som jag flyr till, min sköld och min frälsnings horn, mitt värn. Jag åkallade HERREN, den lovvärde, och jag

blev räddad från mina fiender. Dödens band omgav mig, fördärvets strömmar förskräckte mig. Dödsrikets band omslöt mig, dödens snaror mötte mig. I min nöd åkallade jag HERREN, jag ropade till min Gud. Han hörde min röst från sitt tempel, mitt rop kom inför honom, till hans öron. Då skakade jorden och darrade, bergens fästen darrade och skakade, för hans vrede var upptänd. Rök steg från hans näsa och förtärande eld ur hans mun, glödande kol flammade från honom. Han sänkte himlen och steg ner, med mörka moln under sina fötter.

— *Psaltaren 18:1-10*

Trots detta skulle det ta mig sju år innan jag fick frid med vad som faktiskt hände den dagen och nådde insikten att jag inte var galen. Jag tänker tillbaka på när jag stod inuti ägget, där Gud själv bar vittnesbörd för mig om den nya ande jag hade fått av Honom. Detta var bara några dagar innan mitt dop ägde rum, där Oddmund Solheim, min gode broder, ledde mig ner i vattnet.

Jesus svarade: "Amen, amen säger jag dig: Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike." Nikodemus sade: "Hur kan en människa födas när hon är gammal? Hon kan väl inte komma in i moderlivet en andra gång och födas?" Jesus svarade: "Amen, amen säger jag dig: Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike."

— *Johannes 3:3-5*

Under åren fram till 2012 hade jag kraftfulla upplevelser i anden, men mitt sinne förstod inte vad som hände. Vad som också kändes skrämmande var att när jag föddes på nytt öppnades mina ögon och jag började se människoliknande varelser i vårt rum om nätterna (Efesierbrevet 6:12). Sådana saker diskuteras vanligtvis inte i kyrkan, men jag råkade höra ett samtal mellan två personer en dag efter ett söndagsmöte. Samtalet handlade om en mamma och hennes dotter, omkring tre år gammal, som båda hade sett en man stå vid sängen på natten. Det var en skrämmande upplevelse, men nästa dag avfärdade mamman det och tänkte att det måste ha varit en dröm. Då frågade dottern sin mamma vilken man det var som hade stått i rummet den natten. Det gick upp för mig att om de kunde uppleva sådana saker och ha ett vittne till dem, så var mina egna upplevelser kanske inte påhittade eller bara drömmar. Detta gav mig i sin tur en nyckel till att börja förstå att en strid faktiskt pågick om mitt livs väg.

Som Guds församling måste vi vara medvetna om att vårda och utrusta våra egna så att de kan göra upp med det förflutna och helt omfamna den Helige Andes vägledning när vi föds på nytt (Romarbrevet 8:14). Vi måste lära oss att disciplinera våra tankar och

våra sinnen (2 Korintierbrevet 10:5). Endast på detta sätt kan Guds kropp på jorden motstå påfrestningen när stormen rasar och spänningen hotar att brista. Vi måste ha enhet i ord och i handling. Kyrkan har sålt sina silverarv i detta avseende när de klipper och klistrar i Guds ord. Resultatet blir att vi kastar bort de välsignelser Gud har för oss, och Hans folk förgås i brist på kunskap (Hosea 4:6). Församlingar torkar ut och den yngre generationen försvinner från samlingarna eftersom vi inte vandrar med den Helige Ande och de nådegåvor Han ger oss. Guds Ande kan inte verka i en församling som inte är levande och öppen för Hans ledning (1 Tessalonikerbrevet 5:19).

Oavsett vilket, även om jag inte hade många kristna bröder i församlingen som talade mycket om dessa saker, var gemenskapen fantastisk och jag trivdes. Det betyder inte att det inte fanns utmaningar, men så är det alltid. Det var en process att bryta sig loss från det förflutnas grepp. Till skillnad från våra fysiska kroppar, som föds ur en moders liv, måste vår ande födas av Guds Ande. Våra sinnen och gamla tankesätt blir inte automatiskt födda på nytt; men genom att förbli trofasta och delta i församlingen och gemenskapen förvandlas vi steg för steg (2 Korintierbrevet 3:18), även om det inte alltid är lätt.

Anpassa er inte efter den här världen, utan låt er förvandlas genom förnyelsen av ert sinne så att ni kan pröva vad som är Guds vilja: det som är gott, behagligt och fullkomligt.

— *Romarbrevet 12:2*

Bibeln är likväl en bok; oavsett hur välsignad den är, kommer livet inte från boken själv utan direkt från Guds Ande (2 Korintierbrevet 3:6). Han har gett oss sitt ord i Bibeln för att vägleda och hjälpa oss, men själva livet kommer från Honom ensam – Kristus i oss och Gud i Honom (Kolosserbrevet 3:4) – grundat i tro. Jesus själv varnade oss med stort allvar: de som förkastar Honom ska gå bort till evigt straff (Matteus 25:46) och straffas med evigt fördärv, borta från Herrens ansikte (2 Tessalonikerbrevet 1:9).

Jag har genom lagen dött bort från lagen för att leva för Gud. Jag är korsfäst med Kristus. Nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son som har älskat mig och gett sig själv för mig. Jag förkastar inte Guds nåd. Om rättfärdighet kunde nås genom lagen, då hade Kristus dött förgäves.

— *Galaterbrevet 2:19-21*

Vad som är underbart är dock att Hans ord aldrig kommer att motsäga sig självt (Psaltaren 119:160) och att vi kan studera och pröva ordet för att se om det är gott och rätt. Om

Fadern har talat är Han trofast mot sitt ord, dåtida och framtida. Om det håller för prövning kommer ordet att skilja lögn från sanning och bli ett verktyg för oss om vi tar emot det.

Guds ord är levande och verksamt. Det är skarpare än något tveeggat svärd och genomtränger så att det skiljer själ och ande, led och märg, och det dömer över hjärtats uppsåt och tankar. Inget skapat är dolt för honom, utan allt ligger naket och blottat för hans ögon som vi ska stå till svars inför.

— *Hebreerbrevet 4:12-13*

Förvandlingen som följer på den nya födelsen involverar våra sinnen, våra känslor och våra gamla tankesätt. Mycket av det vi tillskansat oss innan vi föddes på nytt måste ofta läras om. Kunskap som motarbetar Gud är inte god; därför är Andens vägledning livsviktig om man ska vandra och fungera i linje med Guds Ande:

Vad jag vill säga är detta: Vandra i Anden, så gör ni inte vad köttet begär. Köttet söker det som är emot Anden, och Anden det som är emot köttet. De två ligger i strid med varandra så att ni inte kan göra det ni vill. Men om ni leds av Anden står ni inte under lagen. Köttets gärningar är uppenbara: sexuell omoral, orenhet, utsvävningar, avgudadyrkan, ockultism, fientlighet, gräl, avund, vrede, självhävdelse, splittringar, partier, illvilja, fylleri, vilda fester och annat sådant. Jag säger er i förväg vad jag redan har sagt: de som gör sådant ska inte ärva Guds rike. Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, mildhet och självbehärskning. Mot sådant finns ingen lag. De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär. Om vi lever i Anden, låt oss då även vandra i Anden. Låt oss inte vara högmodiga, inte utmana varandra och inte avundas varandra.

— *Galaterbrevet 5:16-26*

Genom kunskap och erfarenhet med Gud går vi framåt steg för steg om vi är villiga att lägga ner våra egna vägar i utbyte mot det Han har för oss. Detta är inte alltid lätt, men det är rätt:

När vi alltså har en så stor sky av vittnen omkring oss, låt oss då lägga bort allt som tynger och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss. Och låt oss blicka på Jesus, trons upphovsman och fullkomnare. För att nå den glädje som låg framför honom utstod han korset utan att bry sig om skammen och sitter nu på höger sida

om Guds tron. Tänk på honom som fick utstå sådan fiendskap från syndare, så att ni inte tröttnar och tappar modet. Ännu har ni inte gjort motstånd ända till blods i er kamp mot synden. Ni har glömt den uppmuntran ni får som söner: Min son, förakta inte Herrens fostran och tappa inte modet när du tuktas av honom. Ty den Herren älskar fostrar han, och han agar var son som han tar sig an. Det är för er fostran som ni får utstå lidande. Gud handlar med er som med söner. Var finns en son som inte tuktas av sin far? Om ni inte får fostran som alla andra, då är ni oäkta barn och inte söner. Vi hade våra jordiska fäder som fostrade oss, och vi visade dem respekt. Ska vi då inte så mycket mer underordna oss andarnas Fader så att vi får leva? Våra fäder fostrade oss ju bara en kort tid efter bästa förstånd, men Gud gör det för vårt sanna bästa, för att vi ska få del av hans helighet. För stunden verkar ingen fostran vara till glädje utan till sorg, men för dem som har fostrats genom den ger den senare en fridfull skörd av rättfärdighet. Stärk därför trötta händer och darrande knän! Gör stigarna raka för era fötter, så att den lame inte går ur led utan i stället blir frisk. Sträva efter frid med alla och efter helgelse, för utan helgelse kommer ingen att se Herren. Se till att ingen går miste om Guds nåd och att ingen bitter rot skjuter skott och vållar skada och smittar många. Se till att ingen är otrogen eller ogudaktig som Esau, som för en enda måltid sålde sin förstfödslov. Ni vet att när han senare ville ärva välsignelsen blev han avvisad. Han fann ingen möjlighet att ändra sitt beslut, trots att han sökte välsignelsen under tårar.

— *Hebreerbrevet 12*

I efterhand förstår jag nu att även om jag föddes av Anden 2008, började min Fader i himlen hjälpa mig att lära om från de falska läror jag sugit åt mig under hela mitt liv. Denna process ägde rum genom Hans ord i Christian Fellowship Nordhordland. Jag välkomnades i deras husgemenskap och församling, men mitt sinne var fullt av pseudokunskap som direkt motarbetade Gud, och jag delade aktivt detta med dem omkring mig. I backspegeln ser jag att jag var en evangelist redan då. Det kan låta märkligt, men jag bar på en verklighet i mitt sinne och en koppling till det orena som inte stämde överens med den nya ande Gud hade gett mig (Kolosserbrevet 2:8). Av erfarenhet ser jag att köttet och anden kan ligga i strid med varandra, även för dem som är födda på nytt (Galaterbrevet 5:17).

Kapitel 19

Frekhaug (2009)

Vi har kommit fram till 2009 och detta år kom en lokalkänd person till oss. Han bodde alldeles i närheten av oss på Fosse på Frekhaug och var en färgklick, duktig på politik och driftig. Han erbjöd sig att köpa en tomt av oss som vid den tidpunkten var reglerad som jordbruks-, natur- och friluftsområde (LNF) och önskade omvandla ett mål av de 3,2 mål vi hade till bostadsändamål, och erbjöd sig att betala alla omkostnader och därefter köpa detta av oss om han fick igenom ett bygglov. Jag nämner detta då jag senare i boken kommer tillbaka till just det. Jag tror att hans första erbjudande var på cirka 350 000 kronor eller så om jag minns rätt, men mer om detta under år 2013. Jag vill bara nämna det eftersom denna händelse är en nyckel framöver rent ekonomiskt.

Kapitel 20

Kristent Fellesskap (2010)

Året 2010 markerade mittpunkten i de svåra åren i början av mitt nya liv. Det var utmanande för ledarna i församlingen att se att jag aktivt delade ett budskap som stred mot evangeliet, samtidigt som Anden på insidan vittnade om ett nytt liv (1 Petrus 5:8). Det kom till en punkt där jag blev ombedd att välja väg.

Jag minns att en av de äldsta i församlingen, *Morten Gundersen*, senare berättade för mig att de hade fått några att be för mig och familjen under en längre period, eftersom han förstod att jag stod i en inre kamp. När jag ser tillbaka på denna period i efterhand, kan det beskrivas som om mitt gamla liv försökte dra mig tillbaka för att jag inte hade stängt dörren till det förflutna ordentligt. Jag hade fantastiska upplevelser med Gud både när jag blev född på nytt och tiden därefter. Jag är smärtsamt medveten om att det finns föremål, handlingar eller ord som kan öppna – eller hålla öppen – en dörr för orena andar. Detta är en erfarenhet jag först har fått de senare åren, när jag ser tillbaka på Den Helige Andes vittnesbörd i mitt liv. Senast för några dagar sedan mötte jag en broder i tron, *Arnt-Viktor Pettersen*, som har en profetisk gåva och han påpekade hur Den Helige Ande hade talat om just detta i hans eget liv. Och han fick också ord till en syster i tron som kämpar med att hon aldrig helt får kastat ut en «*plågoande*» från huset, om jag kan kalla det så. Hon har vid upprepade tillfällen gått runt och bett för huset. Hennes son, som inte har tagit emot Jesus än, kunde själv bevittna att han kände när de vid ett tillfälle kastade ut en ande. Vår syster berättade för mig att de hade gått igenom hela hemmet och bett och talat över det och hamnade i garaget till slut innan de plötsligt kände något «*fara*» ut ur garaget. Det i sin tur påminner mig om senare tillfällen jag har upplevt av manifestationer kring kristna som inte har avsagt sig saker de äger eller sitt förflutna, vilket fungerar som en öppning och acceptans för orena andars närvaro (1 Johannes 4:1).

Vi går tillbaka till 2010. Jag upplevde då att andar uppsökte mig om natten med en mörk närvaro. Jag förstod inte då vad som hände vid den tidpunkten, men varje människa i början av sitt nya liv har olika saker de måste både lära sig att lägga bort eller bryta loss från sig. Ofta måste man ta en rejäl uppgörelse och helhjärtat omfamna det nya för att det gamla ska förklaras dött. Man måste bränna broarna bakom sig, så att säga. Detta innebär ofta att bryta förbannelser eller andliga band som arbetar emot Den Helige Ande. För att klara detta måste man ödmjuka sig inför Gud och be om förlåtelse för saker man har gjort (1 Johannes 1:9), förlåta dem som har skadat eller sårat en (Matteus 6:14-15) och kasta ut det som öppnar upp för sjukdom och problem, oavsett om det är ens levnadssätt eller ägodelar man har som öppnar upp för detta:

och Jesus gick ut till Oljeberget. Tidigt nästa morgon kom han till templet igen. Hela folkmassan samlades kring honom, och han satte sig och började undervisa dem. Då kom de skriftlärda och fariseerna med en kvinna som hade tagits på bar gärning vid äktenskapsbrott. De förde fram henne och sade: ”Mästare, den här kvinnan togs på bar gärning när hon begick äktenskapsbrott. I lagen har Mose föreskrivit oss att stena sådana kvinnor. Men vad säger du?” Detta sade de för att pröva honom, så att de skulle få något att anklaga honom för. Jesus böjde sig ner och skrev på jorden med fingret. Men när de fortsatte att fråga, rätade han på sig och sade: ”Den av er som är utan synd kan kasta första stenen på henne.” Så böjde han sig ner igen och skrev på jorden. När de hörde detta gick de därifrån, en efter en, de äldsta först. Till slut var Jesus ensam kvar, och kvinnan stod framför honom. Då rätade han på sig och frågade: ”Kvinna, var är de? Har ingen dömt dig?” Hon svarade: Nej, Herre, ingen. Då sade Jesus: Inte heller jag dömer dig. Gå, och synda inte mer härafter!

— *Johannes 8:1-11*

Det speciella med Jesus är att han älskar oss, inte förkastar oss. Han hjälper oss att göra oss av med synden, och det betyder att lägga sitt gamla liv dött och uppstå med Honom till evigt liv (Romarbrevet 6:4, Johannes 8:36). När det gäller ägodelar som har en anknytning till orena andar så är detta välkänt bland icke-kristna sökare som känner till stenar, drömfångare och liknande saker. Vi har uttryckligen blivit tillsagda av Gud att vi ska hålla oss borta från magi, och detta är vad vi gärna kallar för vidskeplighet i Norge:

Detta är vad den suveräne Herren säger: Vilket elände väntar er kvinnor som fångar mitt folks själar, både unga och gamla. Du knyter magiska «*amuletter*» på deras handleder och ger dem magiska slöjor. Tror du att du kan fånga andra utan att bringa fördärv över dig själv?

— *Hesekiel 13:18*

Ägodelar bär på ett förflutet som vi ger acceptans åt när vi tar in dem i vårt eget hem, oavsett om vi förnimmer detta eller inte. Och detta kan manifestera sig i våra liv där vi har problem med att kasta av oss synder och ovanor. Det talas inte så mycket om detta idag, men att ångra sina synder och göra «*rent hus*» är viktigt om man ska vandra med Gud (Jesaja 1:18). Inte bara i det yttre utan också i ens inre om man ska bryta sådana band. Detta tror jag är barriären som stoppar många troende från att vandra med Gud. På samma sätt som en alkoholist först måste erkänna att han faktiskt har ett beroendeproblem.

Men om den ogudaktige vänder om från alla de synder han har begått och håller alla mina stadgar och gör det som är rätt och rättfärdigt, då skall han

leva och inte dö. Ingen av de synder han har begått skall då tillräknas honom. Genom den rättfärdighet han har utövat skall han leva. Skulle jag finna glädje i den ogudaktiges död? säger Herren Gud. Nej, jag vill att han vänder om från sin väg och får leva. Men om den rättfärdige vänder om från sin rättfärdighet och gör det som är orätt och begår alla de avskyvärda ting som den ogudaktige gör, skulle han då få leva? Ingen av de rättfärdiga gärningar han har gjort skall då komma ihåg. För den trolöshet han har visat och för den synd han har begått skall han dö. Nu säger ni kanske: "Herrens väg är inte rätt." Hör då, du Israels hus! Är min väg inte rätt? Är det inte era vägar som inte är rätta? Om den rättfärdige vänder om från sin rättfärdighet och gör det som är orätt, dör han därför. Genom det orätta han gör dör han. Men om den ogudaktige vänder om från den ogudaktighet han har utövat och gör det som är rätt och rättfärdigt, då räddar han sitt liv. Eftersom han besinnade sig och vände om från alla de synder han hade begått, skall han leva och inte dö. Israeliterna säger kanske: "Herrens väg är inte rätt." Men är det mina vägar som inte är rätta? Är det inte era vägar som inte är rätta? Därför skall jag döma var och en av er efter hans gärningar, du Israels hus, säger Herren Gud. Vänd om, vänd om från alla era överträdelser, så att inte er missgärning blir er till fall! Kasta bort ifrån er alla de överträdelser genom vilka ni har syndat, och skaffa er ett nytt hjärta och en ny ande! Varför vill ni dö, israeliter? Ty jag finner ingen glädje i någons död, säger Herren Gud. Vänd därför om, så får ni leva!

— Hesekiels bok 18:21-32

Det speciella med detta är att man även i de innersta «*kretsarna*» av de heliga finner troende som inte har kastat av sig synden. Och den håller dem borta från ett aktivt liv med Gud och *rövar* dem på stora välsignelser. Jag upplevde detta själv med en troende vän och broder. Vid ett tillfälle erbjöd en nära broder mig ett papper med en *formel* som enligt uppgift skulle «*hjälpa mig andligt*». Jag kände ett starkt illamående i mig när han sade detta och tackade nej. Det är viktigt att vi som är Guds barn inte låter oss fångas eller snärjas av saker som makt, rikedom eller rent ut sagt magi. Det kallas då för ett «**stronghold**» och fungerar som en fästning som har omringat eller gripit tag i en (2 Korinthierbrevet 10:4). Och det min broder här gjorde kunde ha varit med och lagt en förbannelse över mig och min familj. Det undervisades om detta på bibelskolan. Ägodelar kan öppna upp för stronghold på samma sätt som de ord vi uttalar kan göra oss orena, som Jesus säger (Matteus 15:18). Detta är kanske inte så märkligt då ju ägodelar, ord och handlingar speglar ens eget inre sinne, och detta i sin tur har konsekvenser i anden.

Vi är på nytt tillbaka till 2010, och i mitt fall hade jag varit en andlig sökare i flera år och hållit mig till orena andar utan att jag förstod detta (Efesierbrevet 6:12). Vi är alla

ansvariga för våra egna handlingar och jag var fångad i detta, och det syntes både inåt och utåt.

Jag befann mig mitt i kampen mellan det nya och det gamla. En kväll när jag låg i sängen bredvid min fru minns jag det speciellt väl. Min kropp var iskall ända in i märgen, och fruktan övermannade mig. Jag visste att det var en andlig kamp och i ren desperation ropade jag till Gud från mitt inre och bad Honom hjälpa mig i kampen (Jakob 4:7). Det sista jag minns innan jag somnade var ett ljus som kom och lade sig runt mig. Och när jag vaknade nästa dag var jag full av energi och glädje, olik någon annan morgon. Gud, vår Fader, hade hört mig och satt mig fri från det som plågade mig kvällen före. Även om friheten i första hand var kortvarig, var i alla fall en seger vunnen (Galaterbrevet 5:1) – och detta är ett av många vittnesbörd jag bär med mig vidare.

Det jag säger er i mörkret, det skall ni tala i ljuset; det ni får viskat i örat, det skall ni ropa ut från taken. Var inte rädda för dem som dödar kroppen men inte kan döda själen. Frukta hellre honom som kan fördärva både själ och kropp i helvetet.

— Matteus 10:27-28

Kampen fortsatte, och medan detta skedde delade jag med mig av gammal huvudkunskap till vänner, kollegor och syskon i församlingen. En kunskap som gick stick i stäv med Guds ord. Min ande var född på nytt och jag hade haft starka upplevelser som gick stick i stäv med det jag hade lärt mig i skolan, men jag satt fast i det förflutna. Jag var i mitt sinne fortfarande *fångad* av en falsk Messias, en falsk Jesus, även om jag var född på nytt i anden.

Ända sedan 1998 hade jag varit en flitig student av det som kallas Urantia-boken. Idag vet jag av egen erfarenhet att detta tankegods, med sina antikristna värderingar och andliga strömningar, håller människor borta från Gud på ett mycket utstuderat sätt. Det sker genom att man imiterer delar av Jesu lära, samtidigt som man tar bort Hans gudomlighet och själva syftet med Hans liv på jorden. Jag har länge övervägt att skriva en bok där jag delar mer om detta till dem det berör, så att fler får möjlighet att bryta sig loss. För min egen del var brottet precis runt hörnet, framhjälp av goda bröder i tron – även *Broder Trond* eller *Broder Thomas*. Alla goda bröder, men var och en med sin egen historia och erfarenhet. Jag har min egen historia, men de är alla med mig på vägen vidare och i arbetet för Gud.

Kapitel 21

Valet och bröderna (2011)

Vi hade kommit till 2011 då två av de äldsta i församlingen, *Magnar Askeland og Morten Gundersen*, kom hem till oss. De berättade att jag var tvungen att göra ett val om vilken väg jag skulle gå vidare. Jag behövde bröder som förmådde se den kamp jag stod i. Jag var född på nytt, men mitt huvud mäktade inte med att erkänna det Anden visade mig. Ändå hade jag haft några fantastiska upplevelser med Gud, och jag förstod i mitt inre att Den Helige Ande förberedde mig för detta möte. Jag sade där och då till min fru att hon fick välja ut alla de böcker som hon ansåg var emot Gud. Och hon visste att jag hade många sådana böcker. Bland dessa fanns *Urantiaboken*, ett verk på runt 2000 sidor med guldsnitt, som jag vid denna tidpunkt hade studerat flitigt i tio år. Hon såg på mig med stora ögon och frågade om jag verkligen menade det jag sade. Det bekräftade jag, och därefter möttes en grupp av männen i församlingen och vi brände en papplåda med böcker och andra föremål. Det var andlig villfarelse och orena ting som talade emot Gud (Apostlagärningarna 19:19). Jag minns att det var som att riva ut ett öga på mig själv och förstår i efterhand att det var en befrielse som ägde rum. Då förstod jag det inte, men genom att bränna dessa böcker kunde Gud befria mig ur greppet från orena andar och vända mig från död till liv (2 Korinthierbrevet 5:17). Jag sade ja till Jesus 2008 och Han var trofast och arbetade för att hålla mig kvar på vägen tillsammans med Honom, även om det fanns krafter som motarbetade detta, både i mitt inre och i min nära krets. Våra ord bär på antingen liv eller död; det finns ingen medelväg (Ordspråksboken 18:21), på samma sätt som när den slutgiltiga domen avkunnas. Man kan inte vara halvhjärtad i tron.

De utgick från oss, men de hörde aldrig till oss. Om de hade hört till oss, skulle de ha stannat hos oss. Men detta skedde för att det skulle bli uppenbart att alla inte hör till oss. Men ni har alla en smörjelse från den Helige och känner sanningen. Jag skriver inte till er för att ni inte känner sanningen, utan för att ni känner den och vet att ingen lögn kommer från sanningen. Vem är lögnaren, om inte den som förnekar att Jesus är Kristus? Han är Antikrist, han som förnekar Fadern och Sonen. Den som förnekar Sonen har inte heller gemenskap med Fadern. Den som bekänner Sonen har också gemenskap med Fadern. Låt det ni har hört från början förbli i er. Om det ni har hört från början förbli i er, kommer också ni att förbli i Sonen och i Fadern. Och detta är vad han själv har lovat oss: det eviga livet.

— *Johannes första brev 2:19-25*

Jag förstod i mitt inre att jag var tvungen att lägga ner mitt eget till förmån för Gud och att detta var en del av en nödvändig process jag måste gå igenom om jag skulle arbeta för Fader i Himmelen. Jag hade före detta varit en Satans evangelist som talade emot Gud och hans verk utan att själv förstå det, men Gud hade i sin nåd kallat mig till att bli en evangelist för Honom (Efesierbrevet 2:8-9). Och vem är jag? Jag är i grunden ingen. Visst, jag har en fin utbildning, men jag har mina svagheter och det yttre är verkligen ingenting värt om vi inte lyssnar på Gud och hans kallelse för den enskilde. Jag har ofta begrundat varför Gud använder mig, men förstår att allt är av nåd:

Mina kära... arbeta på er egen frälsning med respekt och vördnad.

— *Filipperbrevet 2:12*

Jag minns att en kär broder i tron, *Broder Thomas*, såg på mig medan han rörde i glöden för att böckerna skulle brinna upp. Han sade att jag skulle få uppleva stora ting med Gud i tiden som låg framför. Då visste jag inte att han talade profetiskt, men i efterhand ser jag att *Broder Thomas* vid flera tillfällen har utövat en profetisk gåva. Detta är en nådegåva han måste vara medveten om och fortsätta använda.

En av de två äldsta, Magnar Askeland, var alltid glad för det jag gjorde för Gud och de val jag gjorde. Vid den här tiden hände det också att mansgruppen vi hade hemma hos en av bröderna, tillsammans med *Broder Thomas*, *Broder Trond* och flera andra, upplöstes på grund av inre stridigheter och personlig omognad. Jag har en misstanke om att välsignelserna blev för starka, och att vi som grupp inte hanterade det när det uppstod personliga manifestationer av orena andar. Och detta var hos en person som ansåg sig själv vara en av ledarna i gruppen. Kort sammanfattat kan jag säga det så här: En av de heliga i gruppen hade en sjukdomsande i sig, något vi alla var vittnen till i mansgruppen och detta bekräftades också av en av pastorerna i Kristent Fellesskap. Men jag har också gjort fel vid olika tillfällen och vi måste alla rannsaka oss själva ibland och förlåta både våra närmaste och oss själva. Det fanns flera som bevittnade det som skedde när vi bad för en av de heliga, och det kom till en punkt där vi en dag hade bett starkt för honom och han kände att han behövde spy, men höll emot. Jag kan inte säga det med säkerhet, men jag tror att attackerna efter detta började vända, utan att gruppen var vaken nog att se det. Personen sade att det var som om knivar stacks in i honom när vi bad, och samma dag som mötet var, på fredagen, berättade han att han ofta kände en oro och ett motstånd inuti sig före mansmötet. Detta var hans egna ord, inte mina. Inte alla förstod de utmaningar vi här gick igenom och det hela toppades en dag då gruppen tog fel ståndpunkt i anden och allt i praktiken föll samman på grund av falska anklagelser som framfördes. Gång på gång hade någon tagit styrningen utan att det var genom Den Helige Andes ledning.

Samma person hade till och med fått besök av en ängel när jag bad för honom, som hade bekräftat mina ord över honom och gett honom smärtlindring. Jag vet inte om detta delades med gruppen, men ändå. Den helige var själv chockad över att detta hade skett när han ringde mig på kvällen. Trots allt det goda som hade hänt manifesterade han och lyckades inte styra sig själv. Jag vet nu av erfarenhet att en människa både kan ha en orenande och vara född på nytt, även om detta låter motsägelsefullt. Jag fick också bekräftat av en av de äldsta i församlingen, han som *alltid var glad för min skull*, att det hade funnits motstånd mot mig och min gärning, men att han själv aldrig haft något emot mig. Det tog nästan tio år innan en av de heliga bekände att han hade sagt och gjort mycket ont under denna tid. Jag har en stark misstanke om att många nådegåvor blir förstörda på grund av att man talar och handlar i omognad och/eller utifrån orenhet. Jag är dock inte oskyldig i detta och måste lära mig att bära mitt ansvar. *Broder Øivind* sade en dag till mig att det är viktigt att bygga karaktär, vilket var goda och riktiga ord. Till dig som läser detta: Var aktiv med att lyssna, snar till att förlåta och sen till att tala (Jakob 1:19). Var vaken och sov inte. Attacker kommer att komma, även från dina närmaste. Ta stöd av församlingen och gå samman i bön för att stoppa de ödeläggelser som vissa sår in i den. Ta ut det i ljuset. Gud varnar och säger att vi måste bevara hjärtat mer än allt annat vi bevarar. Det är tydligt att församlingarna också har ett hjärta som de måste lära sig att bevara framför allt för att kunna ta hand om sin hjord:

Min son, lyssna till mitt tal, böj ditt öra till mina ord. Låt dem inte vika från dina ögon, bevara dem i ditt hjärtas djup. Ty de är liv för var och en som finner dem och läkedom för hela hans kropp. *Bevara ditt hjärta mer än allt annat som ska bevaras, ty därifrån utgår livet.* Håll din mun borta från falskhet och låt svekfulla läppar vara fjärran från dig. Låt dina ögon se rakt fram, rikta din blick på det som ligger framför dig. Gör stigen jämn för din fot, så att alla dina vägar blir rätta. Vik inte av åt höger eller vänster, håll din fot borta från det onda.

— *Ordspråksboken 4:20-27*

Parallellt med detta under perioden 2008 till 2012 köpte jag många digitala böcker skrivna av pastorer, evangelister och andra kristna genom bokhandeln Amazon.com. Jag såg också på många vittnesbörd på Youtube.com och funderade mycket på det jag såg där. Jag fördjupade mig i delar av böckerna efter behov och korsrefererade det mot Bibeln. Jag ville se om de heligas erfarenheter stämde överens med skriften. Jag skulle beskriva det som att jag grävde efter guld. Jag grävde och prövade det jag fann för att se om det var gott:

Skriv till ängeln för församlingen i Laodikeia: Så säger han som är Amen, det trovärdiga och sanna vittnet, upphovet till Guds skapelse: Jag känner

dina gärningar. Du är varken kall eller varm. Jag skulle önska att du vore kall eller varm! Men eftersom du är ljum och varken varm eller kall, ska jag spy ut dig ur min mun. Du säger: «Jag är rik, jag har vunnit rikedom och behöver ingenting.» Men du vet inte att just du är eländig, beklagansvärd, fattig, blind och naken. Jag råder dig att köpa guld av mig som är renat i eld, så att du blir rik, och vita kläder att skyla dig med så att din skamliga nakenhet inte syns, och salva att smörja dina ögon med så att du kan se. Alla som jag älskar tillrättavisar och tuktar jag. Var därför ivrig och omvänd dig. Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, ska jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. Den som segrar ska jag låta sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har sekrat och sitter hos min Fader på hans tron.

— *Uppenbarelsboken 3*

Lägg märke till Jesu ord när han säger *Den som segrar*, ska jag låta sitta hos mig på min tron.

Vi är mitt uppe i *barndomsåren* 2008–2012, och trots allt jag läste och provade mot skriften lyckades jag inte finna några svagheter oavsett hur djupt jag gick, även om jag ofta förundrades och inte nödvändigtvis förstod det jag läste. Ibland visade Den Helige Ande mig saker direkt och andra gånger fick jag inte svar förrän flera år senare. Den Helige Ande ger oss alla en del här och en del där, vissa drömmar, andra ser syner, men vi är kallade till att vara en församling. Det som hände inom mig var uppenbarelsen om vilken fantastisk gåva vi har fått i Gud. Det som också sker vid den här tiden är att jag läser och ser många vittnesbörd om människor som har varit i helvetet, och detta skrämde livet ur mig. Ju mer jag kopplade de heligas vittnesbörd med Bibeln och mina egna upplevelser av tecken och under, desto mer förstod jag så småningom att *det verkligen finns en Himmel och ett helvete*. Jesus själv varnade för detta gång på gång: om den eviga elden som är beredd åt djävulen och hans änglar (Matteus 25:41), om eldsugnen där det ska vara gråt och tandagnisslan (Matteus 13:42), om helvetet där masken inte dör och elden inte släcks (Markus 9:48), och om den rike mannen som plågades i lågorna (Lukas 16:24). Det finns många skriftställen som visar på detta. De människor som har fått uppleva att bli visade eller ha varit i helvetet kan beskriva det som **starkt uppslitande**. Det är höjt över allt tvivel att helvetet existerar och är absolut helt olikt Himmelen på alla sätt, utan diametralt motsatt det goda. När människan hävdar att Gud är ond som sänder dem till helvetet, förstår de inte att de själva är hårda som sten och inte vill vända om från sin ondska. Frukta Honom som kan fördärva både själ och kropp i helvetet (Matteus 10:28). Vilken annan plats kan de då hamna på än där de själva väljer att vara? Detta är rätt, men brutalt sanningen bakom dem som älskar sitt eget liv ända in i döden. Vi lever inte en-

samma och åtskilda, utan är kallade att dela vårt eget med dem runt omkring oss som har behov.

Parallellt med detta började jag få ord från Den Helige Ande på bussen och andra platser, ord till människor och till uppbyggelse och hjälp i att berätta om Gud, direkta ord för specifika situationer. Jag minns en gång när jag satt på bussen och hörde tre eller fyra ord som var specifikt riktade till mannen bredvid mig. Jag vände mig till honom och berättade det, och han blev chockad. Förhoppningsvis stannade de kvar hos honom som ett vittnesbörd om Gud. Jag kände också i min ande när andra människor hade fysiska problem och jag frågade om jag fick be för dem. Det hände när de satt helt stilla på bussen och det inte fanns någon indikation i det synliga på att de faktiskt hade ett problem. Detta är en nådegåva som det verkar som om syskon ofta har slutat att sträva efter, trots att Paulus ber oss att göra just detta:

Sträva efter kärleken, men sök med ivrig hängivenhet de andliga gåvorna, framför allt profetians gåva. Ty den som talar tungomål talar inte till människor utan till Gud. Ingen förstår honom, han talar hemligheter genom Anden.

— *Första Korinthierbrevet 14:1-3*

Det var en utmanande tid i grunden, men också fantastisk och speciell. Och jag måste erkänna i efterhand att detta hade sin utgångspunkt i min törst efter att få veta sanningen. Jag klappade på och dörren öppnades, jag sökte och fann (Matteus 7:7). Viktigast av allt, jag var född på nytt när jag valde att ta emot Jesus som Herre och Mästare, trots att jag var ovärdig:

Det fanns en man bland fariséerna som hette Nikodemus, en av judarnas rådsherrar. Han kom till Jesus om natten och sade: «Rabbi, vi vet att det är från Gud du har kommit som lärare. Ty ingen kan göra de tecken som du gör, om inte Gud är med honom.»

— *Johannes kapitel 3*

Jesus svarade: «Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike.»

Nikodemus sade: «Hur kan en människa födas när hon är gammal? Kan hon gå in i sin moders liv en andra gång och födas?»

Jesus svarade: «Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike. Det som är fött av köttet är kött, och det som är fött av Anden är ande. Var inte förvånad över att jag sade till dig: Ni måste födas

på nytt. Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Så är det med var och en som är född av Anden.”»

Nikodemus frågade: «Hur kan detta ske?»

Jesus svarade: «Du är Israels lärare och vet inte det? Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Vi talar om det vi vet och vittnar om det vi har sett, men ni tar inte emot vårt vittnesbörd. Om ni inte tror när jag talar till er om jordiska ting, hur ska ni då kunna tro när jag talar till er om himmelska ting? Ingen har stigit upp till himlen utom han som kommer från himlen, Människosonen som är i himlen. Och liksom Mose upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bli upphöjd, för att var och en som tror på honom ska ha evigt liv. Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv. Inte sände Gud sin Son till världen för att döma världen, utan för att världen skulle bli frälst genom honom. Den som tror på honom blir inte dömd. Men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte har trott på Guds enfödde Sons namn. Och detta är domen: Ljuset kom till världen, men människorna älskade mörkret mer än ljuset, eftersom deras gärningar var onda. Ty var och en som gör det onda hatar ljuset och kommer inte till ljuset, för att hans gärningar inte ska avslöjas. Men den som lever i sanningen kommer till ljuset, för att det ska bli uppenbart att hans gärningar är gjorda i Gud.»

Min ande växte under tiden efteråt och det var lite som att sakta gå från att dricka mjölk till att äta fast föda som Paulus talar om (1 Korinthierbrevet 3:2). Jag började vittna för människor på bussen under perioden 2011–2013 och varhelst jag gick. Jag mötte också en känd evangelist som handlade efter köttet och gjorde orätt mot mig runt mitten av 2013, möjligen för att jag var så aktiv med evangeliet och bad för människor och såg många helanden. Jag tycker mycket om denne evangelist, bara så det är sagt. Jag hade precis kommit tillbaka från en missionsresa till Hamar där vi bevittnade mirakler när vi bad för folk, och det verkade som om detta väckte en slags avundsjuka. Oavsett vilket var jag förkrossad efter att ha blivit avvisad i detta av en som jag betraktade som en förebild för min egen gärning. Jag nämner allt detta så att ni kan få en liten inblick i min vandring med Gud, men också det som ofta händer när man faktiskt går med Gud – utmaningar på många sätt.

Jag arbetade vid den här tiden för Norsk Organisasjon for Kvalitetssikring av Laboratorier utenfor Sykehus (NOKLUS) på Haraldsplass Diakonale Sykehus, och på arbetsplatsen var jag också ett vittne till hur Guds kraft verkade mot ateister och icke-troende. Jag minns ett tillfälle då jag bad för en anställd i matsalen och hon hade svårt att hålla sig på benen när det skedde. Det var som om hon utsattes för en våldsam elektrisk chock på ett sätt, och det var speciellt att observera. Jag hade också varit med Noklus till Island på deras 20-årsjubileumsresa och på Gardermoen lagt händerna på det isländska fotbollslaget. Jag satt med två av mina kollegor och ville visa dem ett mirakel när jag

frågade damlandslaget om de hade problem med fötterna eller liknande. Och självklart hade de det. Och jag fick lägga händerna på dem, varpå de började ”freaka ut” lite i sin reaktion. Det var roligt, men jag blev senare inkallad till min överordnades kontor ganska kort därefter när vi kom tillbaka till Bergen. Falska anklagelser hade riktats mot mig— jag kallades kvinnotjusare och fick höra att jag hade sagt saker som jag absolut aldrig har sagt. Personen som rapporterade detta måste ha varit från sina sinnena som kunde säga något sådant till min överordnade. De var högst kompetenta och de flesta av dem välutbildade, men när det gällde gudstro var vissa av dem skeptiska. Andra återigen var härliga människor som tålde att jag delade med mig och var öppen med min tro.

När en broder i tron, en evangelist, kritiserade mig för att jag delade tron med alla jag mötte och för alla mirakler jag bevitnade, blev jag djupt sårad. Nästa dag när jag gick till jobbet kunde jag nästan inte fungera normalt och var väldigt nedstämd. Jag sade till Gud att om detta inte var menat för mig, så måste Han lyfta bort det. När jag senare gick på toaletten, fortfarande på jobbet, och prisade Gud, kände jag plötsligt hur det var som om olja rann nerför min kropp och efteråt var jag helt fri. Det formligen bubblade av glädje på insidan. Det var obeskrivligt. Det ska sägas att denne broder kom till mig igen bara några dagar senare, men han ödmjukade sig inte som han borde, även om jag förstod att han ångrade sina ord. Han vände sig dock inte helt ifrån dem och jag har inte hört något från honom eller sett honom sedan den dagen. Har jag förlåtit honom för detta? Ja, det har jag (Kolosserbrevet 3:13). Vi gör alla fel och hamnar i köttet då och då. Må Gud se till oss alla med nåd.

Allt som allt renade Gud mig från mina synder under det som var mina *«barndomsår i anden»* (1Johannesbrevet 1:9) och det slutade med att jag till sist inte kunde annat än böja mig för Gud och erkänna att Hans ord var goda och rätta. Jag kunde inte längre avvisa Fadern med mitt sinne då jag nu förstod med hela mitt väsen att Han var verklig, upphöjd över allt och alla.

De kritiska åren som född på nytt i anden var för min del perioden 2008 till 2012, och de personer som kunde bevittna en del av denna ovanliga förvandling som ägde rum var mina närmaste kollegor på NOKLUS på Haraldsplass Diakonale Sykehus, samt bröder och systrar i församlingen jag gick i, Kristent Fellesskap Nordhordland. På NOKLUS fanns det inga öppet bekännande kristna. I början av min anställning talade jag öppet med flera av mina arbetskamrater om ett andligt tankegods som på inget sätt erkände den sanne Jesus som Guds son. Det som dock hände under min anställning hos dem var att jag gick från döden till livet och att Gud tog mig in i en process där Han började lära mig av med det jag tidigare lärt mig. Och under perioden 2011–2013 började jag berätta mer och mer om vad Jesus gjorde med mig, så det blev en märklig blandning för några av dem jag jobbade med. Men så är livet ofta i övergångsfaser. På NOKLUS upplevde jag också att en av mina kollegor blev fullständigt helbredad i ryggen. Hon hade haft stora problem med att både ligga och stå, och en dag på jobbet när hon var på besök under

denna sjukdomsperiod knackade jag på hennes dörr och frågade om jag fick be för henne. Sommaren därpå var alla problem i hennes rygg helt borta, något hon själv också var överraskad över. Förändringen var radikal och en del av mitt uppvaknande inför vem vi i sanning är skapade att vara när vi blir födda på nytt (Markus 16:17-18). Jag minns att bönen var enkel, men den skedde genom handpåläggning och jag bad Gud att han skulle göra henne frisk, helt enkelt. Hon lyssnade alltid uppmärksamt när jag delade med mig av det jag hade och var alltid så fin att ha att göra med.

Jag upplevde också en person i matsalen som var nära att falla i golvet när jag lade händerna på henne, och det såg ut som om hon fick en kort *blackout*, om man kan säga så. Jag har sett samma sak hos andra människor jag har bett för, och det var likadant med min blivande fru de första gångerna jag bad för henne. Jag vet att vi är i Jesus och Jesus är i Gud, vilket betyder att vi har Gud i oss (Johannes 14:20). Guds kraft tvättar oss rena från synd, helar och befriar (1 Johannesbrevet 1:7, Jakob 5:14-15) och det är det som händer när vi lägger händerna på människor. Det hände med henne det som Gud gjorde med mig – han började rensa upp i henne och förbereda henne för ett arbete för Honom.

Under denna period, då jag började förstå vikten av Gud i mitt liv, fanns också min styvfar. Han är ateist och hade gett lite eller ingen ekonomisk hjälp under de föregående åren, vare sig under studierna eller i tiden därefter, men gav barnen lite uppmärksamhet vid deras födelsedagar. Jag förstår att jag och min bror i grunden var en börda för honom. Saker och ting såg kanske bra ut på utsidan, men han förkastade mitt sökande efter Gud, och det gjorde inte saken bättre när jag tog emot Jesus. Han sade tydligt ifrån att jag inte fick prata om Gud med honom. Jag fick också ett klart besked från min styvfars bror att han inte längre var min onkel om jag berättade om min tro för honom.

Kapitel 22

Guds tron (2012)

Vi hade kommit till maj 2012, och jag hade nu sett och upplevt så mycket av Guds närvaro att jag inte längre kunde förneka Honom. Fram till denna tidpunkt hade jag tittat på porr i flera år. Detta var något Gud lade som en tung börda på mitt hjärta, och Han hjälpte mig att bryta med det det året (Hebreerna 12:1).

Jag minns att jag föll på knä i källaren inför Fadern och lade bort allt motstånd mot att arbeta för Hans rike (Romarbrevet 12:1). Jag sade till Far att jag var villig att åka dit Han hade behov av mig. Där och då gav Gud mig en syn; jag såg ett grannhus några hundra meter bort, där *Eldbjørg Fosse* bodde på sin tid. På gården ovanför bodde hennes svägerska. Lite visste jag då att Gud sände mig till två troende kvinnor på över 70 år, och hur viktiga de skulle bli för mig i mitt fortsatta arbete. Genom att följa Guds ledning upplevde jag att Eldbjørg blev helad i knävecket och under foten, och senare rätade hennes rygg upp sig mer, något hon var väldigt glad för (Jesaja 61:1). Hon blev en nära vän i tron och en viktig uppmuntrare för min tjänst för Gud. Svägerskans man hade Alzheimers vid denna tidpunkt. Efter att jag hade varit på besök och bätt för honom, frågade han kort därefter om att få följa med på andakt – något han aldrig hade gjort förut, inte ens medan han var frisk. Och detta var vad jag sade till hans fru innan jag besökte honom: «Jag förväntar mig att Guds Ande talar till honom i hans inre när jag möter och ber för honom». De heliga är kallade att vandra med hopp, även när vi sår tårar, men den slutliga skörden är en glädjens dag (Psaltaren 126:5-6).

Varje gång jag kom på besök till Eldbjørg såg hon rannsakande på mig och frågade vad jag hade gjort för Gud och vad jag hade upplevt. Hon både fröjdade och förundrade sig när jag berättade för henne om mina upplevelser och vad Gud gjorde. Tyvärr blev hon skadad i huvudet efter ett fall för några år sedan och har lidit av minnesförlust, men närheten till Gud har hon fortfarande med sig och hon blev så glad när jag bad för henne via telefonen förra gången.

Gud är verkligen god även om vi lever i en fallen värld av lidanden till skillnad från det himmelska. Men ändå, vi måste lägga bort vår ovilje mot Guds arbete och Hans evangelium på jorden då vi behöver arbetare, så låt oss be att Gud sänder fler arbetare (Matteus 9:37-38) och att Hans folk stöder dem så att de har vad de behöver för att klara sig. Och ska vi vara ärliga så är det inte bara de som är fattiga som behöver hjälp. Det är också den som har råd att hjälpa som måste lära sig att ge in i detta arbete och inte hålla tillbaka

(Lukas 6:38, Malaki 3:10). Här skiljer sig tyvärr många troende norrmän ut genom att de ger mycket mindre av sitt eget än sina syskon i USA enligt min personliga erfarenhet.

Bara dagar efter att jag lade bort mitt motstånd mot Guds arbete i maj 2012 möter jag den kristna kvinnogruppen «*Kvinneforum Nordhordland*» och deras husgemenskap. En av medlemmarna som var i husgemenskapen var *Laila Nygård* som också gick i Kristent Fellesskap Nordhordland och hon kände mig därifrån. De satt och drack kaffe, stickade, bad tillsammans och sökte Gud när jag kom in till dem. Jag trodde att jag var där för att hjälpa dem att skapa en webbsida, men kort sagt frågade de om de också fick be för mig. Det de efteråt sade var klart profetiskt tal från Gud som lyste upp vägen framåt för de kommande åren (1 Korintierbrevet 14:3). Detta förstod jag inte där och då, men jag kände att Guds Ande vilade mycket tungt över mig när jag gick ut från mötet. I anden var jag gripen av en slags gudsfruktan och ett djupt allvar präglade mig. Jag förstod att Gud ville sända ut mig i sin tjänst, men jag kunde inte för mitt liv begripa hur ekonomin skulle gå ihop. Och jag tänkte att nu är jag färdig som systemutvecklare, men allt detta var barnsliga tankar när jag ser tillbaka. Detta var 07.05.2012 och när jag ser på lappen de skrev så kan orden från Gud sammanfattas så här:

- Du får en smörjelse från Herren för att utföra uppgifterna och nå ut i denna tid.
- Gud ger dig ett verktyg och jag skulle kanske komma att göra något som ingen annan gjort före mig. Den ena såg träd i Afrika där grenarna var sammanflätade.
- Att jag skulle glädja mig över det arbete Gud satte mig till.
- Använd tid med Herren och Hans ord skulle komma att bli som muskler i min hand.
- Du ska gå i förberedda gärningar och dörrar skulle öppna sig för dig. Hans ord ska vara som ett ljus på min stig: Psaltaren 119:105.
- När saker blev svåra ska Han gå med mig.
- Eftersom du är lydig kommer du att uppleva en stor glädje framöver!

Det skulle föra för långt att skriva ner allt jag har upplevt, men jag önskar efter bästa förmåga dela något av det Gud har lett mig genom de senaste åren – och då särskilt vissa nyckelhändelser.

Kapitel 23

Velsignelse og svik (2012)

Något helt speciellt hände 2012; jag fick möjligheten att dela evangeliet med sju-åtta ungdomar på ett av internatrummen på Nordhordland Kristne Folkehøgskole. De blev överväldigade av miraklerna och helandena som skedde medan jag talade och bad (Lukas 10:19). De blev också vittne till en ung pojke som berättade för mig att han kände en oro i hjärtat när kvällen kom. Det kändes inte naturligt att detta var ett rent fysiskt problem, så jag sade till honom: «Känn detta!» Och så pekade jag på honom och kastade ut problemet ur honom, och han sade att han kände det *fara ut ur honom*. Jag kommer ihåg att en av dem satt i sängen i det lilla rummet och försökte ta in realiteten i det som hände. Hon blev helt enkelt mållös.

Jag berättade för dem att jag hade Jesus och var född på nytt (Johannes 3:3) och att om de önskade detta så kunde vi döpa dem i bassängen. Men jag sade också till dem samma sak som evangelisten sade till mig: Om ni vill ta emot Jesus så upprepa efter mig, och det gjorde de, varpå de kunde känna en tyngd fylla rummet som var påtaglig. Det var helt fantastiskt, som det alltid är när människor tar emot Jesus som sin frälsare och Herre (Romarbrevet 10:9-10). Men dopet blev aldrig av eftersom nattvakten kom och sade att jag inte fick vara på skolområdet och dela evangeliet med ungdomarna. De kastade faktiskt ut mig från området och detta upplevdes helt enkelt som ett svek mot ungdomarna. Orsaken, sade man, var att skolan hade ingått ett avtal om att de inte skulle evangelisera för ungdomarna som kom till sommarskolan för att få de ekonomiska bidragen (Matteus 6:24). Skolans ansvariga vakt den dagen åsidosatte Jesus, men Gud hade likväl använt detta till det goda då ungdomarna blev förstahandsvittnen till tecken och under av en bekännande troende. Havet utanför den norska kusten ger oss sannerligen svart guld i form av olja, men jag ser idag ett fattigare folk än när oljeäventyret startade för femtio år sedan (Matteus 16:26).

Ett av miraklerna jag såg detta år skedde på IKEA. Min näst äldsta dotter hade precis varit på toaletten och vi träffade två unga damer på området. Jag visade en video av en person jag hade bett för och i videon ser man tydligt att hennes fot växer. Det är inte utpräglad, men växer gör den. Detta är inte hemligt och flera troende har upplevt det jag talar om här. Oavsett vilket önskade den ena damen att jag skulle be för att båda hennes fotblad skulle bli lika långa. Inte själva foten, utan fotbladen. Och jag lägger händerna på hennes fötter och talar till dem i Jesu namn, varpå båda är lika långa efter ett par omgångar av bön. Det är jätteroligt att både uppleva detta personligen, men också att se reaktionerna hos dem man ber för. Tecken och under ska följa dem som tror står det skri-

vet i Bibelen (Markus 16:17), så detta måste vi också kunna förvänta oss. Det hon sedan ber mig att göra efter detta var lite ovanligt för mig, men kanske inte helt överraskande med tanke på att hon precis har upplevt det som troligen var hennes första mirakel. Hon ber mig be för att båda fotbladen ska bli kortare. Jag protesterade lite, då man vanligtvis inte ber om den här typen av helande, så att säga. Men efter en inre monolog med Gud bestämmer jag mig för att detta handlar om hennes tro, så jag säger ja. Men innan jag börjar ber jag hennes väninna att lägga sina händer ovanpå fotbladen, varpå jag sedan lägger mina händer över hennes innan jag börjar be för dem. Och det som sedan sker är att vi båda känner att hennes fotblad börjar dra ihop sig och bli kortare. Jag lade ut videon på [Youtube.com](https://www.youtube.com) i sin tid för dem som önskar se den. När vi var klara hade båda fotbladen krympt två centimeter, något hon själv också bekräftade. Detta mirakel var en av de saker som hände 2012 och som jag minns väl. Det är alltid speciellt att bevittna Guds kraft på detta sätt (Hebreerbrevet 2:4), något jag egentligen inte har delat så mycket om i dessa memoarer.

Kapitel 24

Skadan från 1980 (2012)

År 2012 var jag med i en kristen mansgrupp där vi bad och sökte Gud tillsammans varje vecka. Vid ett av mötena berättade två av mina bröder, *Broder Thomas* och *Broder Trond*, att de var för sig hade fått en bild från Gud till mig:

Den ene ser mig med skolväska och den andre ser att jag har våningssäng, det vill säga dubbelsäng på höjden. Och nu säger de att jag har ett «hål» eller liknande inom mig från denna tid som måste stängas. De hade rätt; det var perioden efter mina föräldrars skilsmässa. Mycket mental skada uppstod under de åren. Min far drack, och vid ett tillfälle lämnade han mig i bilen och gick in på en bar. Sådana saker sätter spår hos ett barn, och detta skapade en skada inuti mig som jag bar på i många år. Jag kunde bekräfta att detta också var den enda perioden vi hade våningssäng och att jag och min bror delade rum. Den ene sade också att jag låg nere i våningssängen, vilket stämde. Min lillebror låg uppe. De sade sedan att de skulle stänga hålet inom mig (Apostlagärningarna 8:17) och när de lade händerna på mig blev jag omedelbart medveten om ett brummande som från en värmepump. Jag tänkte för mig själv: Har någon skaffat sig en värmepump?! Det var något märkligt, det. Men när de tog bort händerna så försvann ljudet. Och det kändes som om jag hade fått en ny frid inom mig (Markus 16:18).

— *Två heliga ber för mig 2012*

Jag är tacksam för att Gud ser vår smärta (Psaltaren 56:9). Utan gemenskapen med de heliga, läsningen av Guds ord och lovprisningen i Hans närhet, kan vi inte heller gå från att dricka mjölk till att ta till oss fast föda (Hebreerbrevet 5:12-14). Paulus understryker betydelsen av att växa i Kristus och mogna i Gud, så att vi inte så lätt vacklar när utmaningarna kommer. Vi minns liknelsen om såningsmannen (Matteus 13:18-23), där vissa genast tar emot Guds ord med glädje, men saknar rötter som kan bära dem genom prövningens tid.

Kapitel 25

Reinhard Bonnke (2012)

I slutet av 2012 upplevde jag att Den Helige Ande sade att jag skulle gå på evangelisationsskola i Florida – av alla ställen. Min fru ville inte att vi skulle betala för detta ur egen ficka. Det var då jag frågade Eldbjørg och svägerskan om de hade möjlighet och lust att hjälpa till med resan till *Christ For All Nations* i Florida.

CFAN leddes av Reinhard Bonnke på den tiden, en känd tysk evangelist som har lett stora evangelisationsmöten i Afrika där det har registrerats tiotals miljoner människor som tog emot Jesus (Romarbrevet 10:9-10). När Gud visade mig synen av grannen tidigare det året, visste Han tydligen att de skulle hjälpa till så att jag kunde åka till Florida och att min fru skulle protestera mot detta. Aldrig hade jag varit i USA tidigare, och jag hade heller inget uppenbart intresse för det tänkte jag, men att säga nej till Gud var ingenting jag kunde stå för. Gerd drömde att Jesus kom och sade till henne att gåvan var för Honom, något som gladdde mig stort och gav mig frid över att jag hade frågat dem. Lite visste jag vid den tidpunkten att Gud hade lagt upp en plan för mitt arbete för honom (Jeremia 29:11) och att det hela började detta år, precis efter att jag lade bort mitt sista motstånd mot Fadern och Hans arbete för mig.

Fader i himlen måste ha vetat att jag skulle säga ja till Jesus 2008 och lägga ner mitt motstånd mot Honom 2012. När jag ser vad Gud har lett mig i och talat profetiskt om både dåtid och framtid, så förstår jag att vi har en helt fantastisk och samtidigt tålmodig skapare. Jag hade en misstanke om vilken typ av arbete Gud skulle sätta mig i, men idag vet jag att jag är en evangelist. Min tjänst är att vara med och bygga upp Kristi kropp och dela evangeliet (Lukas 4:18).

Och han gav några till apostlar, några till profeter, några till evangelister och några till herdar och lärare, för att utrusta de heliga till tjänst så att Kristi kropp byggs upp, tills vi alla når fram till enheten i tron på Guds Son och i kunskapen om honom och blir den mogna människan som är fullvuxen och når upp till Kristi hela fullhet. Så ska vi inte längre vara omyndiga barn, inte låta oss kastas hit och dit och drivas omkring av varje vindkast i läran, så att vi blir ett byte för människors falska spel och listiga, förledande knep. Men vi ska vara trogna sanningen i kärlek och i allt växa upp till honom som är huvudet, Kristus. Utifrån honom fogas hela kroppen samman och hålls ihop av varje stödjande led, allt efter den uppgift varje enskild del har fått, så att kroppen växer och byggs upp i kärlek.

— Paulus brev till Efesierna 4:11-16

Det var dessvärre ett faktum att min fru kämpade emot mitt arbete för Gud och detta gjorde det mycket svårt att tjäna emellanåt. När jag fick det ekonomiska stödet av våra systrar på över 70 år så kritiserade hon mig starkt för att ha frågat dem, även om hon vägrade att använda våra egna pengar till detta.

Det finns en okultur i Norge idag att en del kvinnor ser sig som ledaren för familjen. Att bekänna sin tro på Jesus Kristus men i handling arbeta emot är att undergräva sig själv. När en kristen använder diverse ateistiska böcker för att rättfärdiga sin uppfostran av barnen mot mannens önskan, så avvisar man inte bara Guds visdom utan också sin älskade. Detta är att förbryta sig mot äktenskapsförbundet. Vi ser också denna underströmning i samhället idag genom *Kvinnorörelsen*. Det ironiska är att den själv har blivit som en dominant man i familje-äktenskapet. Båda ytterligheterna är fel. Vi är kallade att älska och ära vår fru men söka Guds rike först:

Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så ska ni få allt det andra också.
Gör er därför inga bekymmer för morgondagen; morgondagen ska bekymra sig för sig själv. Varje dag har nog av sin egen plåga.

— Matteus 6:33-34

En annan trend i dagens välfärdssamhälle är att vissa kvinnor också läser alla möjliga böcker om barnuppfostran och liknande och överkör mannen med hur han bör vara och bete sig. Man blir aldrig nöjd och ska få mannen med på *självutvecklingskurser* och liknande när problemet är att man inte söker Gud först. Detta är ett genomgående drag hos en del norska kvinnor och är inte i enlighet med det Gud har gett oss. Ett äktenskap är ett förbund om att försöka älska varandra, även när man är olika. Inte att försöka få den andre att bli mest möjligt lik en själv.

När undervisningen på evangelisationsskolan var färdig på eftermiddagarna, gick vi gärna ut på gatan och bad för folk, helt informellt och utan uppenbar organisering, men typiskt i små grupper om två till fyra personer. Jag minns speciellt ett tillfälle då vi mötte en prostituerad kvinna. Hon hade suttit i fängelse och bar en fotboja samtidigt som hon hade ett kulfragment i sin fot som inte hade opererats bort. Det var lite surrealistiskt det hela, men vi delade med henne och hon berättade för oss att hennes man hade bett mycket om att hon skulle möta Gud. När vi bad för henne, sade hon att i det ögonblick jag lade handen på hennes fot (Markus 16:18) så upplevdes det som om fragmentet lämnade foten. Om det faktiskt skedde vet jag inte, men jag har upplevt mycket glädjande i USA och jag ser att folk där är mycket mer öppna för förbön och sökande efter Gud än vad som är vanligt i västvärlden i övrigt. Varför det är så vet jag inte. Undantaget är ungdomar. De

är vanligtvis lätta att dela med och be för även i Norge, och när man möter dem i grupper så blir helanden och vittnesbörd för en av dem även bevittnat av dem alla.

Det var fantastiskt att få möjlighet att vara med på evangelisationsskolan i Florida med Reinhard Bonnke. Vad jag minns är att Den Helige Ande visade mig saker där som jag är tacksam för många år efteråt. Vi såg fantastiska helanden äga rum och hörde vittnesbörd som både byggde upp oss och inspirerade oss. Kort sagt var denna vecka avgörande för mig på vägen vidare med Gud.

Jag var inte medveten om det, men Gud skulle under det nästkommande året använda flera av dem som var på evangelisationsskolan till att bekräfta och hjälpa till med att få mig sänd till Colorado Springs under 2013-2014. Gud hade en plan och i efterhand förstår jag varför Han gjorde det på detta sätt.

Vid denna tid ser jag också konturerna av en kamp bland några av de heliga runt omkring mig och det talas bakom min rygg. Jag är en utpräglad evangelist och talar med människor överallt. Om sanningen ska fram så kan jag vara ganska hyperaktiv och känner att det brinner en eld för Gud på insidan ibland (Jeremia 20:9).

Jag minns speciellt en tur till Oslo Sentralstasjon där jag delade och bad för människor och bevittnade hur Guds kraft gick genom flera. Men märkligt nog hade jag dåligt samvete för detta när jag kom tillbaka till Knarvik, ända tills en bror i mansgruppen sade att Gud visade honom en bild av mig på Oslo Sentralstasjon med änglar runt omkring oss. Den bilden tog verkligen bort udden av en del av det motstånd jag dessvärre mötte bland några av de heliga vid denna tid.

Om jag går med Guds kraft och får kritik för det jag ser och bevittnar när jag arbetar för Gud, så betyder det att vissa inte har förmått att vaka över sitt hjärta och inte erkänner att vi har fått olika gåvor från Den Helige Ande (1 Korintierbrevet 12:4-7). Jag måste själv förmå att glädja mig över att andra bröder och systrar runt mig har gåvor som jag inte har. Den Helige Ande ger, inte vi. Men vi måste ära Gud med det vi får, inte missbruka det för makt eller pengar. Avundsjuka eller ilska mot varandra i tron kommer att lägga sig som ett fettlager runt vårt hjärta och slöa ner både oss och Guds församling.

Apropå att sova och inte vara vaken i anden (1 Thessalonikerbrevet 5:6). Det har tidvis varit en prövning att se hur Guds folk åter upp de välsignelser som var tänkta att gå till de heliga som är utvalda att arbeta för Gud.

Följ inte de ogudaktigas stig, gå inte på de ondas väg! Undvik den och gå inte på den, vänd dig från den och gå förbi! De ogudaktiga får ingen sömn om de inte har gjort något ont. Har de inte fått någon att falla, förlorar de nattsömnen. Ondska är brödet de äter, våld är vinet de dricker. De rättfärdigas stig är som morgonljuset, som växer tills dagen är full. De ogudaktigas väg

är som svarta natten, de vet inte vad de kan snubbla på. Bevara ditt hjärta, min son, lyssna när jag talar, vänd örat till mina ord! Släpp dem aldrig ur sikte, bevara dem djupt i ditt hjärta! De är liv för den som finner dem och ger hela kroppen hälsa. Bevara ditt hjärta mer än allt annat du bevarar, för livet utgår från det. Låt aldrig munnen tala falska ord, håll läpparna borta från svek!

— *Ordspråksboken 4:18-24*

Och detta är givet oss av vår skapare, Jesus Kristus, Guds Son och Faderns utsände till oss människor. Det står skrivet i evangeliet enligt Johannes:

I begynnelsen var Ordet. Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Allt har blivit till genom honom, utan honom har inget blivit till. Det som blev till i honom var liv, och livet var människornas ljus. Ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte övervunnit det. En mänsklig framträdde, utsänd av Gud. Hans namn var Johannes. Han kom för att vittna. Han skulle vittna om ljuset, så att alla skulle komma till tro genom honom. Självt var han inte ljuset, men han skulle vittna om ljuset. Det sanna ljuset, som lyser för varje människa, kom nu till världen. Han var i världen, och världen har blivit till genom honom, men världen kände honom inte. Han kom till sitt eget, och hans egna tog inte emot honom. Men åt alla som tog emot honom gav han rätt att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn. De är inte födda av kött och blod, inte av människors vilja och inte av någon mans vilja, utan av Gud. Och Ordet blev människa och bosatte sig bland oss, och vi såg hans härlighet, en härlighet som den enfödde Sonen har från sin Fader, full av nåd och sanning.

— *Johannes 1:1-14*

Jesus är vår skapare och när vi läser om Moses framför den brinnande busken så är det faktiskt både en Guds ängel och *Yahweh* som visade sig för honom. Ängel betyder utsänd av Gud, precis detsamma som Jesus var, utsänd. Jesus berättade för oss att när vi såg Honom så såg vi Gud. Vi ser att i den hebreiska bibeln är det *Yahweh* som talar till Moses. Det är också *Yahweh* som går med Adam och Eva i Edens lustgård.

Då visade sig Herrens ängel för honom i en flammande eld som slog upp ur en törnebuske. Han såg, och se! – busken stod i lågor, men den förtärdes inte av elden. Och Moses sade: ”Jag vill gå dit och se denna märkliga syn. Varför brinner inte törnebusken upp?” Men när Herren såg att han kom för att se,

ropade Gud till honom ur törnebusken: "Moses, Moses!" Han svarade: "Här är jag."

— *Yahweh till Moses - Andra Mosebok 3:2-4*

Vem är Yahweh? Det är Jesus. På samma sätt som han dolde sig för lärjungarna som gick till Emmaus så var det Jesus som gick på jorden i Edens lustgård och vid flera tillfällen senare, inte Gud Fadern eftersom vi inte kan se Fadern med våra fysiska ögon och överleva (2 Mosebok 33:20). Vi vet att Jesus talade i liknelser och detta var för att Hans egna skulle höra och förstå, inte de som ordet inte var menat för:

Då kom lärjungarna till honom och frågade: "Varför talar du till dem i liknelser?" Han svarade: "Ni har fått gåvan att lära känna himmelrikets hemligheter, men det har inte de. För den som har, han ska få, och det i överflöd. Men den som inte har, från honom ska tas också det han har. Därför talar jag till dem i liknelser, eftersom de ser utan att se och hör utan att höra eller förstå. På dem uppfylls Jesajas profetia: Ni ska höra och höra men inte förstå, och se och se men inte fatta! För detta folks hjärta har blivit förstockat. De hör illa med sina öron och de har slutit sina ögon, så att de inte kan se med ögonen, inte höra med öronen, inte förstå med hjärtat och inte vända om, så att jag får bota dem. Men saliga är era ögon för att de ser, och era öron för att de hör. Sannerligen säger jag er: Många profeter och rättfärdiga längtade efter att få se det som ni ser men fick inte se det, och höra det som ni hör men fick inte höra det.

— *Matteus 13:10-17*

Men vad säger Jesus om sig själv i *Gamla testamentet* och i *profetböckerna*? Efter sin egen uppståndelse bekräftar Han att om vi är öppna för skriften så är vi inte oförståndiga och tröga till att tro det profeterna sade i Gamla testamentet:

Samma dag var två lärjungar på väg till en by som heter Emmaus, sextio stadier från Jerusalem, och de talade om allt det som hade hänt. Medan de nu talade med varandra och diskuterade detta, kom Jesus själv och slog följe med dem. Men deras ögon var förblindade, så att de inte kände igen honom. Han sade då till dem: "Vad är det ni går och samtalar så ivrigt om?" De stannade och såg bedrövade ut, och den ene, han som hette Kleopas, svarade:

— *Lukas 24:12-32*

"Du måste vara den ende besökaren i Jerusalem som inte vet vad som har hänt där under dessa dagar."

”Vad då?” frågade han.

”Det med Jesus från Nasaret”, svarade de.

”Han var en profet, mäktig i ord och gärning inför Gud och hela folket. Men våra överstepräster och rådsherrar utlämnade honom och fick honom dömd till döden och korsfäst. Och vi som hade hoppats att det var han som skulle befria Israel! Dessutom är det nu redan tredje dagen sedan detta hände. Och nu har också några kvinnor bland oss gjort oss förvirrade. De gick ut till graven tidigt i morse, men de fann inte hans kropp. De kom tillbaka och berättade att de hade sett en syn av änglar som sade att han lever. Några av de våra gick då till graven, och de fann det vara så som kvinnorna hade sagt, men honom själv såg de inte.”

Då sade han till dem: ”Så oförståndiga ni är, och så tröga till att tro på allt som profeterna har sagt! Måste inte Messias lida detta för att gå in i sin härlighet?”

Och han började utlägga för dem vad som står om honom i alla skrifterna, ända från Mose och hos alla profeterna. De närmade sig nu den by de var på väg till, och han låtsades som om han ville gå vidare.

Men de bad honom ivrigt: ”Stanna kvar hos oss! Det lider mot kväll och dagen går mot sitt slut.”

Då gick han in och stannade hos dem. Och medan han satt till bords med dem, tog han brödet, tackade Gud, bröt det och gav åt dem.

Då öppnades deras ögon, så att de kände igen honom. Men han blev osynlig för dem.

De sade till varandra: ”Brann inte våra hjärtan när han talade till oss på vägen och öppnade skrifterna för oss?” Och de bröt upp genast och återvände till Jerusalem.

Där fann de alla de elva och deras vänner samlade, och dessa sade: ”Herren har verkligen uppstått och har visat sig för Simon.”

Då berättade de två om vad som hade hänt på vägen, och hur de hade känt igen honom när han bröt brödet.

Medan de talade om detta, stod Jesus själv mitt ibland dem och sade: ”Frid vare med er!”

De blev förskräckta och rädda, för de trodde att de såg en ande. Men han sade till dem: ”Varför är ni så rädda, och varför uppstår tvivel i era hjärtan? Se på mina händer och mina fötter. Det är jag själv. Rör vid mig och se! En ande har inte kött och ben, som ni ser att jag har.”

Sedan visade han dem sina händer och sina fötter. När de i sin glädje ännu inte kunde tro utan bara förundrade sig, frågade han dem: ”Har ni något att äta här?” De gav honom en bit stekt fisk, och han tog den och åt medan de såg på.

Sedan sade han till dem: ”Det var detta jag talade om när jag ännu var hos er, att allt måste uppfyllas som står skrivet om mig i Moses lag, hos profeterna och i Psalmerna.”

Då öppnade han deras förstånd så att de kunde förstå skrifterna.

Kapitel 26

Bibelskola i USA (2013)

Under 2012–2013 talade Den Helige Ande tydligt till oss om att vi skulle börja på bibelskola. Jag minns att jag bad Far om ett sabbatsår, och detta var Hans svar till mig. Det kom inte helt ur tomma intet, även om det inte var det svar jag hade förväntat mig. Vid denna tidpunkt insåg också min fru att det var meningen att vi skulle börja på bibelskola i USA. Närmare bestämt *Charis Bible College* i Woodland Park, som ligger i *Rocky Mountains*-bergen i Colorado Springs. Detta berättades för mig direkt av Far när jag var i USA på en kort evangelisationsresa till Denver. Ett par som hade gått evangelisationsskolan i Florida stod bakom arrangemanget. Jag hade bokat biljetter och var nervös för om jag faktiskt hade gjort det rätta, och min fru protesterade inte denna gång. Jag tänkte själv att nu var jag lite galen som reste till USA för andra gången med så kort varsel för en vistelse på bara några få dagar, men lyckligtvis fick jag en bekräftelse innan jag reste. Det blir lite som Petrus (Matteus 14:29-31). Man känner att man tar steget ut ur båten och är på väg att sjunka innan Gud tar ens hand och drar upp en igen:

Om någon av er brister i vishet skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den. Men han skall be i tro utan att tvivla. Ty den som tvivlar liknar en våg på havet som drivs och jagas av vinden. En sådan människa skall inte vänta sig att få något av Herren, splittrad som hon är och ostadig på alla sina vägar.

—*Jakob 1:5-8*

Ibland är jag naturligtvis osäker på om jag verkligen har hört rätt när jag går på det Den Helige Ande ger mig, men när jag får en bekräftelse så känner jag vanligtvis frid över valet. Bekräftelsen denna gång kom från Den Helige Ande som berättade delar av namnet på dem jag skulle bo hos för mig. Politikernamnet *Kaci Kullman Five* satt som berget och senare ser jag att de hette *Kaci Robbins*, så jag förstod att det var från Den Helige Ande. Jag kände dem inte, men de hade också varit på skolan med Reinhard Bonnke och bodde i Colorado Springs. Inte bara det, utan de hade blivit välsignade av mig indirekt då en annan broder, *Mike Sanchez*, också från evangelisationsskolan, hade bett om helande för Daniel vid ett tidigare tillfälle när jag uppmuntrade honom till detta. Och Gud hade planerat det så att staden detta äktenskapspar bodde i var där bibelskolan låg, något som välsignade oss alla.

Daniel Robbins och hans fru från Colorado Springs kände mig inte innan jag kom dit, även om vi hade varit på samma skola under 2012 med CFAN och Reinhard Bonnke. Men Gud använde dem för att visa mig skolan och öppna upp min förståelse för vad som skulle ske framöver under det nästa året.

Jag visste att jag skulle till Denver eftersom Den Helige Ande hade sagt detta till mig, och Han bekräftade det genom en syster i tron från USA. Gud visade henne paret Anh Le och Michelle, som var arrangörerna av detta evangelisationsmöte, när hon frågade Gud. Hon visste inte att Gud redan hade gett mig namnet *Denver*.

Jag deltog i evangelisationsmötet i Denver. Det var öppen scen och jag var med i gruppen som delade ordet och bad för dem som kom till arrangemanget. Pastor *Bryan Schwartz* var den som ledde det praktiska och plötsligt talade han till mig och sade något i stil med: «*Du är djup, men det är inte viktigt om man är djup eller inte*». Han kände mig inte, men *Marcus Wick* säger också något liknande till mig 2014, ett par år senare. Det betyder bara att Gud såg mig när jag gick djupt i Skriften och sökte Honom för sanningen, men att jag inte heller får döma andra som inte gör det. De heliga har alla sin egen plats i Guds hus och är ansvariga för att följa Jesus, författaren till deras tro. Dock ledde alla böcker och upplevelser jag hade 2008–2012 mig till en tidpunkt där jag lade undan mitt motstånd mot Gud, och detta skedde i maj 2012. Vi befinner oss fortfarande i Denver och kör fram och tillbaka mellan huset i Colorado Springs och arrangemanget, en dryg halvannan timme eller så.

Vi har lite ledig tid och det är då *Daniel Robbins* bestämmer sig för att visa mig runt lite i Colorado Springs. Jag förstod att jag hade kommit till ett bibelbälte med mycket aktivitet för Gud. Och medan vi stod i en av trafik korsningarna och väntade på grönt, så öppnade Gud upp min förståelse och visade mig att vi skulle gå på *Charis Bible College*. Omedelbart kände jag en frid gällande *Andrew Wommack* som ledde skolan och kunde inte säga nej till Far i mitt inre, även om jag senare hade utmaningar med att smälta alltihop när jag kom hem igen. Likväl blev jag lite *paff*, om jag kan uttrycka det så, och berättade det för vår broder som körde bilen, varpå han prisade Gud. Det var lite överkligt det hela och jag visste på inget sätt hur det ekonomiska skulle lösa sig, då vi redan låg hundra tusen back på försäljningen av huset på *Frekhaug*. Däri låg också *min utmaning* tänkte jag, medel för att resa till bibelskolan.

Vid denna tidpunkt bodde vi längst ner på *Galtenesveien* i en hyrd lägenhet där, precis som Gud hade bekräftat för min fru innan vi fick kontrakt på den. Ägaren var en tidigare vän till henne, en pastor från Den Norske Kirke i *Loddefjord*. Föga visste jag att anledningen till att vi hade sålt huset ett år tidigare var att Gud hade lagt upp en plan för oss för åren därefter, och att det var anledningen till att *Broder Thomas* så tydligt hade sagt att det var rätt sak att göra att sälja huset.

Vi gav bort mycket av det vi hade i huset på Fosse på Frekhaug innan vi sålde det, och i samband med detta kom det en man till oss som fick stereoanläggningen. Jag delade öppet med honom och det han då berättade var att hans hus var besatt. Jag åkte senare på besök till honom, men innan detta så tillrättavisade Gud mig faktiskt. Gud bad mig vara **lydig** (1 Samuelsboken 15:22), men i min omogenhet tog jag inte till mig allvaret i detta. Jag besökte sedan personen med orena andar i huset och presterade att bagatellisera problemen som denna person hade, trots att jag borde ha förstått att det var fel. Han hade dödsallar på sina kuddar och massor av vapen hängande på väggen. Han sade att på natten var det så starkt att till och med täcket försökte rivas av sängen. Gud tillrättavisade mig, men jag var omogen. Det jag borde ha sagt var: Gör dig av med allt som har med död att göra i huset då de orena andarna söker vila (Matteus 12:43-45), ångra din synd inför Gud (1 Johannesbrevet 1:9), säg ja till Jesus och låt dig födas på nytt. Jag måste erkänna att om jag ska fungera i min kallelse måste jag lyda Far och inte människor, något jag har blivit bättre på under de senaste åren. Många försöker bortförklara sin synd eller sina hårda hjärtan inför evangeliet och Guds arbete, och Far har skärpt mig i detta.

Totalt fem personer talade profetiskt till mig angående bibelskola i USA (1 Korinthisbrevet 14:3). Dessutom tillkom det som Gud visade mig när Han öppnade min förståelse, lite på samma sätt som med aposteln Lukas kanske:

Då öppnade han deras förstånd så att de kunde förstå...

— *Lukas 24:45*

En av dem som talade till mig var en syster i tron, *Syster Amy*. Hon är gift, har fyra barn och bor i USA. Hon har en evangelistisk kallelse över sig. Den andre var *Ikem Grigsby*, en heltidsevangelist. Där fanns också en troende från min egen församling, *Broder Trond*, som talade direkt till mig om att han hörde ordet bibelskola, samt den besökande evangelisten som menade att Den Helige Ande sade detta när han var hemma hos oss. Familjen Robbins i USA hade också varit på evangelisationsskolan i Florida med Reinhard Bonnke. *Syster Amy* hade också tidigare upplevt att Gud visade henne hela min familj med full packning i USA, något som jag vid den tidpunkten tänkte knappast kunde stämma. Detta var en tid före evangelisationsresan till Colorado och Denver.

Efter den korta evangelisationsresan skulle man kunna tro att jag nu var trygg med att resa och gå på bibelskola i USA. Gud hade visat mig skolan, men trots att jag hade bett Far om ett sabbatsår med tid att studera Hans ord, så tog jag inte steget fullt ut förrän den sista bekräftelsen kom. En av personerna som också talade direkt till mig var *John Natale*, även han från USA. Detta var en tillfällighet tänkte jag själv, men jag blev tillfrågad om att vara med på ett konferenssamtal där John Natale talade till oss alla med kunskapens ord från Gud, och det bekräftades av en annan deltagare på evangelisationsskolan att John verkligen hade en profetisk gåva, något som jag nu själv fick förståelse för:

Ditt arbete här är färdigt. Kasta dig på flyget.

— *John Natale sade profetiskt till mig*

Inte visste John någonting alls om mig, och definitivt inte att Gud bad mig åka på bibelskola i USA, så jag känner att jag fick hjärtklappning om jag kan säga så. Efter alla mina upplevelser så skulle man ju tro att jag förmådde förhålla mig lugn till allt detta, men det gjorde jag inte. Att behöva säga upp våra jobb och lita på Gud var ett stort steg att ta, även med tanke på att vi hade tre barn vid tillfället.

Det kom till en punkt där jag och min fru bestämde oss för att be Gud om en bekräftelse på att vi faktiskt var ämnade att åka till USA på bibelskola där. Och det som då händer är att *Ikem Grigsby* bara några dagar därefter tar kontakt med mig via Facebook för första gången och berättar att han har fått en dröm som han inte förstår betydelsen av. Han sade att jag var mitt i drömmen och han tror att den kanske är till mig. Han var själv hel-tidsevangelist, kallad av Gud precis innan orkanen *Katrina* drabbade Florida 2005 och de förlorade sitt hus med allt de ägde:

Ikem går fram och tillbaka mellan huset och bilen och packar den full med bagage. Han får sedan ett anrop från mig på telefonen, men när han försöker svara så är det plötsligt ingen kontakt med uppringaren, mig. Han och hans fru kör sedan till flyget och missar nästan avgången. När de landar får han ett dussin textmeddelanden på telefonen från mig, men alla var tomma.

— *Ikem Grigsbys dröm från 2013*

Ikem visste inte vad drömmen handlade om och tog kontakt med mig eftersom han visste vem jag var från evangelisationsskolan i Florida 2012 och vi var med i samma Facebook-grupp. Han anmärkte också att det var mycket mer bagage än vad som var vanligt när han reser ensam. Jag förstod omedelbart betydelsen av drömmen och min fru undrade vad jag hade gjort med den saken?! Jag blev lite ställd då jag ju redan hade berättat för henne vad Gud hade sagt och vi var ju tvungna att vara eniga först innan vi sökte. I sanning var det i grunden min otro som hade hållit mig tillbaka från att söka eftersom vi inte hade pengar till detta för stunden. Väl så, vi enas om att vi söker till skolan (Hebréerbrevet 11:1). Responsen från skolan var att de behövde bevis från banken på att vi kunde försörja oss själva i USA. Detta hade vi ju inte, så jag sade till dem att Gud hade bett oss att söka, varpå jag får till svar att de skulle behandla ansökan i tro på att Guds ord skulle uppfyllas. Föga visste jag att *den lokale entreprenören* som kom till oss 2009, nu hade fått ordnat med bygglov genom kommunfullmäktige. Kort tid innan tidsfristen för att skicka bekräftelse från banken gick ut ringde han och sade att: «nu kunde jag komma och signera kontraktet». Jag är kanske lite enkel av mig, men efter så lång handläggningstid i ärendet så var det nästan överraskande att pengarna skulle komma härifrån. På väg till

mötet blir jag plötsligt lite ängslig och *utropade till Gud* att vi ju omöjligt kunde åka till USA med 3 ungar och 2 vuxna på det vi hade kvar efter försäljningen av tomten. Det var i varje fall vad jag trodde. Jag minns att jag sade detta precis innan jag korsade Hagelsund-brua mellan Flatøy och Knarvik (Ordspråksboken 3:5-6). Och det som sedan hände var att han på mötet frågade om vi också kunde tänka oss att sälja resten av tomten till honom, så summa summarum kom vi överens om att han kunde få köpa den del som var omvandlad till bostadsändamål samt resten av tomten som fortfarande var LNF-område. Vi kom också överens om att han skulle dela upp betalningen på 3 och han godtog viten på 1 000:- per dag om en delbetalning uteblev till givet datum. Och vi hamnade på nästan 1 miljon etthundra tusen kronor, något som var otroligt roligt och en välsignelse som Gud redan hade känt till i förväg. Vi har verkligen blivit välsignade av Gud, både med mirakler i kropp och ande, men också finansiella mirakler (Filippinnerbrevet 4:19). Detta kan jag inte förneka. Detta får mig att reflektera över varför jag inte bara sade ja och sökte på en gång, och anledningen till det var min egen otro.

I mitt huvud tänkte jag: «*Vi har ju inga pengar*». Men problemet var inte det ekonomiska, utan min otro på Guds ord (Markus 9:24). Jag började inte söka till bibelskolan då jag inte gick i tro på att detta skulle ordna sig. När Gud har talat och detta är bekräftat så har man ett problem med sin tro och bör inte försöka bortförklara det på något annat sätt.

— *Min egen otro när Gud talade om bibelskolan*

Alla förberedelser görs för skolan och vi säger upp jobben i Bergen. Jag som systemutvecklare på Noklus och hon som lärare, och i oktober 2013 åker vi till USA med Charis Bible College i Colorado Springs. I drömmen där Ikem Grigsby nästan missade flyget så var detta för att vi fick visum till vår yngsta dotter Engeline bara 3 dagar innan flyget lyfte, så det var lite på håret att vi faktiskt hann. Vi mellanlandar på Island och flyger därefter vidare till Denver i USA. Vi har en mängd bagage med oss och barnen stod bredvid vagnarna lastade till bredden på flygplatsen. Det var nog en syn i sig tänker jag. Vi installerar oss i Colorado Springs innan vi börjar på bibelskolan. Redan första dagen fick alla förstaårsstudenter en medalj. Det sades att det att ha kommit så långt var en prestation i sig, vilket ju stämde. Charis Bible College i Colorado Springs var också den enda av Andrew Wommacks skolor som tog emot internationella studenter, fann jag ut efterhand, vilket Gud självklart kände till i förväg (Romarbrevet 8:28).

Det är precis i slutet av 2013, precis innan skolan öppnar de nya lokalerna uppe i Woodland Park och det närmar sig jul. Undervisningen pågår som vanligt och det är paus just nu. Vi är fortfarande i de gamla lokalerna nere i Colorado Springs.

Här kommer du inte att vara nästa år.

— Jag sitter på skolan och Den Helige Ande säger

Jag tänkte inombords att detta absolut inte kunde vara Den Helige Ande, så jag protesterade kraftigt mot det som sades. Ibland är jag barnslig på det sättet, tyvärr. Men likväl var det av sin godhet som Gud gjorde det så, något jag skulle förstå först senare under 2014. Vi hade en fantastisk tid på skolan. Min fru gick kvällsskolan och jag på dagskolan, och vi turades om att passa barnen.

Jag väljer att inte dela öppet om en traumatisk händelse som ägde rum i USA vid denna tid när vi körde på motorvägen i hundra kilometer i timmen. Det jag kan säga är att personen det gällde vägrade ta ansvar. Personen kom inte med någon form av ursäkt eller förstod den skada som denna handling kunde ha orsakat.

Kapitel 27

Charis Bible College (2014)

Vi hade kommit till 2014 och Charis Bible College har öppnat sin nya byggnad i Woodland Park, och undervisningen för förstaårsklassen sker i huvudsalen där. Konstruktionen är luftig med en bärande konstruktion av trä med vackra bågar som tronar högt över oss. Amerikanerna är generellt duktiga på inredning och detta var en ståtlig träkonstruktion där ena sidan av rummet hade ett enormt panoramafönster mot Pikes Peak på 4302 m ö.h. Woodland Park låg på 2580 m ö.h., så detta var lite speciellt. Vi bodde själva på 2300 meter och var något andfådda de första månaderna av vår vistelse där när vi gick i trappor och liknande.

Skolan har Bibeln som huvudmaterial, men vi får utdelade häften med tematisk uppdelning av lärostoffet, och efter avslutat tema går vi alltid igenom ett enkelt test för att se om vi har tagit till oss materialet. Det arrangeras regelbundet konferenser och ett tema som ofta återkommer på *Charis Bible College* är helande och Guds nåd. Inte nåd till att synda, utan Guds nåd för syndaren som kommer till korset och lägger ner sitt eget och sitt motstånd mot Gud. Jag har inte nämnt detta så mycket, men jag har sett många mirakler när jag har bätt för folk, och det är detta som även Andrew Wommack delar en del om: Guds nådegåvor till oss människor och hur helande är naturligt att förvänta sig för de heliga (Jakob 5:14-15). Detta visste Gud, och jag kände mig *väldigt hemma* här på bibelskolen i det avseendet. Min fru var nog glad i allt det praktiska kring resa, planering och generellt en ny plats med nya vänner och aktiviteter. En varningsklocka vid den här tiden är att hon inte tycker om att läsa Bibeln tillsammans med mig och blir snabbt otålig och irriterad när jag talar om vad Skriften säger eller berättar om de ting Gud ger mig eller de helanden jag ser.

Vi går igenom läsåret och familjen börjar samtidigt gå i en församling i Woodland Park på söndagar där det också finns barnsamlingar. Under skolan talar en av bibellärarna, *Greg Mohr*, direkt till min exfru mitt i undervisningen. Jag hade stor tur, för all undervisning spelas in. Få eller ingen kände till utmaningarna som jag och min dåvarande fru gick igenom, men hon hade upprepade gånger antingen kritiserat mig eller gett mig motstånd i arbetet för Gud. Det hela var i grunden en paradox, då hon och familjen bekänner sig som troende. Likväl säger Greg Mohr det jag själv inte önskade uttrycka. Greg Mohr kände inte på något sätt min exfru när han talade till henne, så detta kom från ingenstans, för att uttrycka det så:

Gud kommer att **spränga bort vantro** ur dig och föra dig in i en sådan ynnest och sådan välsignelse och sådan tro för ekonomi. Och Gud kommer att spränga bort det fullständigt ur dig, och han kommer att använda dig kraftfullt, inte bara inom ekonomi utan också inom helande. **Och Gud kommer att använda dig mäktigt om du låter Honom. Om du ger honom tillåtelse att göra det.** Och jag annullerar fiendens uppdrag mot dig och varje negativ upplevelse som har försökt få dig på avvägar. Din Fader älskar dig och han önskar utgjuta sin välsignelse över ditt liv. Du kommer att få uppleva detta och du ska hjälpa andra att uppleva detta. Amen? Amen!

— Greg Mohr talade till min fru

När *Marcus Wick* några månader senare sade att Gud skiljer oss åt, blev det tydligt att hon redan hade bestämt sig för att separeras. Vi var tänkta att fungera tillsammans, som en kropp (Efesierbrevet 5:31), men Gud hade sett hur det hela förhöll sig. Må Gud i sin nåd se till dem som låter sig förföras av denna världens frestelser:

Sannerligen säger jag er: Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket. Den som gör sig själv liten som barnet, han är den störste i himmelriket. Och den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig. Men den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes i havets djup. Ve denna värld som förleder! Förförelserna måste komma, men ve den människa genom vilken de kommer! Om din hand eller din fot förleder dig, så hugg av den och kasta den ifrån dig! Det är bättre för dig att gå in i livet stympad eller halt än att ha båda händerna eller båda fötterna kvar och kastas i den eviga elden. Och om ditt öga förleder dig, så riv ut det och kasta det ifrån dig! Det är bättre för dig att gå in i livet enögd än att ha båda ögonen kvar och kastas i helvetets eld.

— Matteus 18:3-9

När en person ägnar sig åt psykologisk manipulation för att få någon att tvivla på sitt eget omdöme, sin uppfattning eller sitt minne, så är detta känt som gaslighting och är i grunden mycket allvarligt.

I slutet av läsåret var jag tvungen att gå sommarskolan då vi hade börjat vid vinterterminen och inte på hösten. Min fru och barnen åkte på semester till Norge sommaren 2014 och tanken var att de skulle komma tillbaka till nästa skolstart, men inom mig kände jag att det var något som var fel med detta. Jag kom inte ihåg då att den helige Ande hade talat till mig tidigare under läsåret och sagt att jag inte skulle vara där nästa år. Inte heller hade jag tagit emot detta med ett öppet sinne.

Vi kom överens om att inte fortsätta det andra läsåret. Därefter flyttar vi till Levanger efter hennes önskan. Jag var ledsen över att vi slutade efter ett år. Det som sedan händer är att bara två till tre veckor innan jag reste tillbaka från USA, talade fyra av de heliga till mig. Den ene var i församlingen som vi hade gått i under året. Det var mitt sista församlingsmöte där och de hade just bätt för mig. Jag skulle just gå längst bak i salen då en av de heliga, en profet, reste sig och från ingenstans talade om olika saker jag skulle komma att göra för Gud. En del av det som sades var att jag skulle resa till flera länder i Europa och han sade att mitt arbete skulle bli mycket större än jag själv förväntade mig. Han hade själv gått på Charis och likaså hans fru från Frankrike. Det var starka ord och jag blev helt tagen på sängen av detta. Hans ord skulle senare bekräftas av andra i Gud (2 Korintierbrevet 13:1).

De två nästa som talade till mig var äkta paret Marcus og Sharon Wick. De hade också gått på Charis tillsammans med mig och jag var *händelsevis* på ett husmöte hos dem med några från bibelskolan vid denna tidpunkt, första och enda gången jag har varit i husgemenskap med dem. Vi var främmande för varandra, förutom att vi kände igen varandra. Både han och hon talade till mig med ord från Gud.

Gud visade Marcus att jag hade grävt djupt i Guds ord, men att nära familj hade kritiserat mig för de val jag hade gjort för Gud. Gud var inte glad över detta. Vad profeten ser är ett tåg med mig längst fram. Och Gud säger att Han kommer att koppla loss vagnarna bakom mig och ta bort tyngden av detta och göra så att jag kan börja arbeta för Honom. Säsongen för detta arbete skulle snart börja, fick jag veta. Sharon gav mig också en bekräftelse på att tiden framöver skulle bli mycket svår och att det skulle kännas som om det stod helt stilla, men att stora ting tar tid på sig att bygga upp momentum. Marcus säger också att han ser en flod rinna över mig med välsignelser från Gud (Psaltaren 46:4), något som har bekräftats senare också.

— Marcus og Sharon Wick i 2014

Den sista personen var *Jeffrey Hardwick* och han hade också gått på Charis tidigare. Jag hade blivit bjuden på pizza och han var en av gästerna. Utan att känna till min bakgrund frågade han om han fick dela ord till mig från Gud. Han sade bland annat att Gud hade gett mig gåvan « *kreativa mirakler* » (Johannes 14:12). Jag har inte skrivit om detta tidigare, men jag har bevittnat hur ben och liknande vuxit ut eller förlängts på några sekunder, och jag var fullt medveten om vad han menade. Han sade också att jag var kreativ av mig och att Gud var väldigt glad för att jag sökte bekräftelse innan jag fattade viktiga beslut.

Jag trodde att jag hade svikit Gud, men min sorg vändes i glädje när jag nu förstår att mitt arbete inte var färdigt. Jag förstod att Gud skulle ta bort problemen som höll mig

tillbaka (Romarbrevet 8:28), men inte att Gud faktiskt skulle skilja oss åt tre år senare. Detta var första gången fram till denna tidpunkt som Gud har talat till mig genom fyra troende under en så kort tidsperiod. Det var också detta år som jag började lära känna Jangili från ett asiatisk land, och vår verksamhet och broderliga vänskap börjar detta år.

Kapitel 28

Tillbaka till Norge (2015)

Vi hade kommit till 2015 och jag var arbetslös. Om vi hade försökt stanna kvar ett år extra så skulle jag ha förlorat rätten till a-kassa. NAV avslog faktiskt ansökan och denna gick först igenom när jag överklagade beslutet. Jag hade vid denna tidpunkt en gedigen utbildning och fin erfarenhet, men kämpar med att hitta ett jobb. Inte heller verkar arbetsgivarna imponerade över att jag har gått på bibelskola och de hade hellre sett att jag var en ordinär icke-troende. Jag förstår att min CV har ett hål i deras ögon, och inte bara ett tekniskt sådant. Detta berättades för mig både indirekt och direkt i det avseendet.

I frustration över att inte ha något arbete börjar jag detta år skriva på en text där jag delar om vem Fadern är och vad Han har gjort för oss. Det skulle utveckla sig till att bli mycket mer än jag hade föreställt mig. Mitt i allt får vi två söner till och det är extra liv i lägenheten nu, för att uttrycka det så. Pojkar och flickor är lite olika på det sättet. Inte bara är det liv i rummen, utan också inuti väggarna då hyresvärden har ett musproblem. Lite frustrerande med hänsyn till hygien, men också spännande för barnen och det var med skräckblandad förtjusning de öppnade skåpsdörren under vasken där musfälsan fanns. Det är många fina stunder med barnen, men att inte ha ett *arbete* var nytt och utmanande. Vid denna tidpunkt anade jag att det som hade sagts 2012 av *Kvinneforum Nordhordland* möjligen talade om det jag här startade upp, men jag var inte säker. Jag fann glädje i att skriva, precis som nu. Detta år är också första gången jag åker på missionsresa till ett asiatiskt land och ser folk helade, befriade från lidanden och ta emot Jesus (Apostlagärningarna 1:8). Det var en fantastisk resa men också utmanande då jag inte alltid lyckades förhålla mig passiv. Jag delar gärna både i tid och otid, och när en av cheferna på hotellet bevittnar mirakler och får sin fru helad så kan man inte bortse från att det kan bli lite trubbel med myndigheterna. Jag kom inte med religiöst visum, så det var lite spännande om man säger så. Jag stod med två av de anställda, kristna båda två, och vi gick till en kvinna och hennes dotter som bodde i garaget bredvid hotellet. Dottern hade haft tungotal tidigare, men hade sedan förlorat detta. Hon hade en onormalt kraftig tillväxt och modern bad oss be för henne. Medan vi ber brister dottern plötsligt ut i ett starkt tungotal som fick nackhåren på mig att resa sig. Det var mycket som hände, kort sagt, men fantastiskt var det, om än dock lite nervpirrande!

Mina älskade, ni som alltid har varit lydig, arbeta med fruktan och bävan på er frälsning, inte bara som när jag var hos er, utan ännu mer nu när jag är borta. För det är Gud som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans

goda vilja ska ske. Gör allt utan knot och tvivel, så att ni blir fläckfria och rena, Guds oskyldiga barn mitt i ett förvridet och förvillat släkte. **Där lyser ni som stjärnor på himlen när ni håller fast vid livets ord**, så att jag får vara stolt på Kristi dag över att jag inte har sprungit förgäves eller arbetat förgäves. Ja, även om mitt blod gjuts som ett drickoffer när jag bär fram er tro som ett offer, så är jag glad och gläds med er alla. På samma sätt ska ni vara glada och glädjas med mig.

— *Filipperbrevet 2:12-18*

Det hade nu gått sju år sedan jag blev född på nytt. Trots alla upplevelser jag haft under denna tid var jag inte säker på min egen födelse i anden. Gud måste ha vetat om detta ända från början, för upplevelsen jag hade när jag fick en syn där jag stod inuti ett ägg var en bild av min egen ande i Gud. Ända sedan den upplevelsen hade jag dock tvivlat på det jag såg. Vi är i 2015 och Gud är i färd med att svara mig på vad jag hade upplevt. Vi var en grupp av De Heliga som delade evangeliet på gatan i Trondheim och jag gick med två andra bröder när jag känner att jag dras mot en grupp människor på Trondheim Torg. Den ene brodern vägrade följa med oss då det stod tre lättklädda unga damer där tillsammans med en ung man, och han försvann snabbt bort från oss. Vi gick runt och när vi vände oss mot dem kände jag en smärta eller märklig känsla i höger arm och axel. Jag frågade om någon av dem hade problem med höger arm eller axel och omedelbart bekräftade den unge mannen detta. De unga damerna freakade ut lite om man säger så, men vi lugnade dem. Vi berättade att vi kom med Jesus och delade evangeliet och att detta var en nådegåva från Gud, det att känna och höra från Den Helige Ande. Vi bad sedan för den unge mannen och han berättade för oss att han hette *Azariah* och var ungdomspastor i den internationella församlingen Betel här i Trondheim. Han berättade också att han för första gången i sitt liv hade hört Den Helige Ande tala till honom *hörbart*:

Ta med dig tre ägg och gå ner till (Trondheim) centrum!

— *Den Helige Ande talade till Azariah 2015*

Hörbart betyder att man hör med örat och inte i anden. Och detta överraskade oss alla, inte bara Azariah. Han visste inte vad som skulle hända och varför han skulle gå till centrum så Den Helige Ande fick upprepa beskedet två gånger innan han faktiskt tog med sig de tre äggen och gick ner till centrum. Han fann ingenting där och han kommenterade och sade att på vägen tillbaka så gick han en lite annan väg än den han vanligtvis går. Och det var då vi kom och pratade med honom. Jag sade att **«ägg betyder nytt liv»** och var glad för hans skull i detta. Det var först när jag tog tåget tillbaka till Levanger som det slog mig vad som faktiskt hade ägt rum. Jag förstod att Fadern i Himmelen efter sju år nu hade svarat mig på frågan om vad synen av mig själv inuti ägget tillbaka i 2008 betydde.

Med sina fjädrar täcker han dig, under hans vingar finner du tillflykt. Hans trofasthet är sköld och värn.

— Psaltaren 91:4

Och detta bekräftar Jesus också i Matteus:

Jerusalem, Jerusalem, du som mördar profeterna och stenar dem som är sända till dig! Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna! Men ni ville inte.

— Matteus 23:37

Kom ihåg att vi döps till Faderns, Sonens och Den Helige Andes namn (Matteus 28:19). De arbetar tillsammans i treenighet och om det finns en mening som kan beskriva Faderns vilja för oss människor så är det denna: **LIV, INTE DÖD!**

Som nämnt symboliserar äggen liv från Gud och min egen syn bekräftade detta innan jag själv hade läst om det i Bibeln eller hört det från andra runt mig. Jag vet nu att jag är född på nytt av Guds ande (Johannes 3:3) och mina gärningar är också med tecken och under, och så kommer det att fortsätta om jag går med Den Helige Ande. Världen är ingrodd i pengar och materiell välfärd och det är naturligt att förvänta sig att många kommer att håna en när man kommer med ord från Gud. Detta kommer inte bara från främlingar, utan också egen familj och andra «troende» som själva borde vara i brand för Guds ord och inte förhålla sig ljumna. Är det en sak jag vet efter så många år med Fadern så är det att jag är otroligt lyckligt lottad som har tagit emot dörren till Guds liv, livets vatten, dödens befriare, vår skapare, som Herre och Mästare, Jesus Kristus. *Halleluja! YES!!*

Jag förstod äntligen 2015 att Gud verkligen hade sett till mig i nåd den dag jag blev frälst 2008 och jag förundras över de ord Han gav till Mose när Gud satte sitt folk fritt från Egypten:

Herren talade till Mose och sade: «Helga åt mig allt förstfött. Allt som öppnar moderlivet bland Israels barn, både människor och boskap, tillhör mig.» Och Mose sade till folket: «Kom ihåg denna dag, då ni gick ut ur Egypten, ur träldomshuset, ty med stark hand har Herren fört er ut därifrån. Inget syrat bröd ska ätas. I dag går ni ut, i månaden Abib. När Herren för dig in i kanaanernas... land, som han med ed har lovat dina fäder att ge dig, ett land som flödar av mjölk och honning...»

— Andra Mosebok 13:1-5

Tänker jag att Den Norske Kirke inte har gudfruktiga församlingar? I stor grad ja, tyvärr. Men de står inte ensamma i detta. Och det jag upplevde personligen i min egen ungdom är också bekräftat av kyrkoherde Morten Gravdal i Møre stift för över 40 år sedan. Morten fick en bild från Gud efter ett budskap i tungor när han var student vid Menighetsfakultetet i Oslo:

Det var bilden av ett tåg. Tåget gick genom ett landskap i hög fart. Det var länge sedan det hade gått tåg på rälsen, och både träd och stora stenar hade fallit ner på spåret. Men framme på loket satt en stor plog. Denna plog sopade undan allt som fanns på rälsen. Till och med på ställen där det hade gått ras – och det såg farligt ut – sopade plogen rälsen ren, och tåget tappade inget av farten. Sedan såg jag att plogen var en öppen bok. Ångloket gav inte ifrån sig någon rök, så jag förstod att det inte var kraften från maskinen som drev tåget framåt. Det som drev tåget framåt var att folket som var med på tåget läste boken – och trodde på det som stod där! Folk lutade sig ut genom fönstren, de hade vind i håret och tårar i ögonen på grund av vinden. De jublade för att det gick så fort! Sedan kom nästa bild: Tåget stod stilla. Det stod på en station. Plogen – boken – var demonterad och låg uppe på en av vagnarna. Där gick lokförare och konduktörer och folk med järnvägsmössor och uniformer med stjärnor och ränder. De läste lite i boken, och de klippte och klistrade – de tog bort det de inte fick att passa. De rev ut hela sidor ur boken, och de gjorde ingenting för att sätta plogen på plats igen. Några undrade varför tåget inte gick. De allra flesta var nöjda med att det stod stilla, de gick av och på precis som det passade dem. Detta tåg är naturligtvis kyrkan och de kristnas församling. Boken är Bibeln. Kraften i Bibeln ligger i att de kristna läser Bibeln – och tror på det som står där! När de kristna gör det, kommer kyrkan att gå framåt. Kyrkan har potential att gå framåt i rasande fart, det kommer att ske när kristna läser Bibeln, och det som står i Bibeln får forma de kristnas liv. Detta var en bild jag fick för nästan 40 år sedan – och om detta var sant den gången, så är det i alla fall sant nu! De centrala och tongivande teologerna och biskoparna klipper och klistrar i Guds Ord på ett sådant sätt att det inte finns något kvar. Liberal teologi gör att Bibeln inte längre anses som en Helig bok. Jag tror Gud gräms! Möjligen ännu värre: Han vredgas! Och Han utmanar oss att montera plogen framme på tåget igen! Hela Guds Ord måste ställas framför ögonen på kyrkans folk och den kristna församlingen – och det måste forma våra liv, rena oss och helga oss! Då kan kyrkan i Norge börja röra på sig igen! Kanske var bilden en profeti för vår tid? Det är länge sedan det har gått något tåg på rälsen i Norge. Det är länge sedan vi har haft väckelse! Mycket sten och träd har fallit ner på spåret, och det har gått flera ras. Det kan se omöjligt ut att ett tåg kan röra sig

på en räls som är i så dåligt skick. Men – Bibeln berättar för oss att vi tror på en Gud som ingenting är omöjligt för – gör den inte?! Låt oss få plogen på plats igen!

— *Tolkning av tungotal till Morten Gravdal runt 1980*

Titeln på youtube-videon där han delar detta är: «Han fick en syn om hur det skulle gå med Den norske kirke».

Gamla Testamentet är som en skugga av Guds löften och Jesus vår frälsare öppnade upp ordet och är vägvisaren till det verkliga utlovade landet; Himmelen. När israeliterna sattes fria från Egypten så lurade Gud dem medvetet in i en fälla så att de var tvungna att gå tvärs genom Röda havet för att undkomma döden. Detta var en skugga av frälsningen i Jesus Kristus. Vi måste alla gå genom Röda havet som är dopet till nytt liv (Romarbrevet 6:4) och reningen från det gamla! Gud stängde också möjligheten att enkelt vända tillbaka. Egypten var en bild på död, världens öde. De som väljer Gud blir adopterade in i Hans familj och inympade i olivträdet (Romarbrevet 11:17). Dessa är De Heliga Välsignade som med frimodighet kan ropa till **Herren Sebaot** med namnet **Abba, Fader**:

Därför, bröder, är vi inte skyldiga köttet något, så att vi ska leva efter köttet. Om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar kommer ni att leva. Alla som drivs av Guds Ande är Guds barn. Ni har inte fått slaveriets ande så att ni på nytt måste leva i fruktan. Nej, ni har fått barnskapets Ande, i vilken vi ropar: "Abba! Fader!" Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn. Men är vi barn är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi nu lider med honom för att också bli förhärligade med honom.

— *Romarbrevet 8:12-17*

Ett vittnesbörd jag önskar dela från detta år är när vår syster *Anne-Gro Fjellingsdal* blev helad på Laberget. Det var samling med Levanger Vineyard och under samlingen kände jag som om det pirrade i delar av nacken. Jag förstod inte varför och såg mig omkring och tänkte som vanligt att antingen är detta jag eller så *är det något på gång*. Vi åt middag senare och jag hamnade *av en slump* bredvid Anne-Gro. Efter en stund i samtalet anmärker jag att jag kände något märkligt där under samlingen, men att jag inte förstod varför. Då anmärker Anne-Gro att hon själv har haft problem på samma ställe i flera år och konstant använder smärtstillande. Kort sagt, vi ber och hon känner omedelbart att det pirrar där smärtorna var och hon blir helad och slutar använda smärtstillande. Så har det hållit i sig i alla år efteråt. Anne-Gro har en gåva att skilja mellan andar och detta är en gåva församlingen behöver ta i bruk (1 Korinthierbrevet 12:9-10).

Samtidigt detta år talar Den Helige Ande inte bara till mig om publikationerna som skulle komma utan också att jag skulle ge ut *min bok*. Jag kommer ihåg att jag stod längst bak i lägenheten, precis bredvid tvättmaskinen med torktumlaren ovanpå. En Miele torktumlare med inbyggd värmepump av alla ting. Dock kom det överraskande att höra detta:

Du kommer att ge ut bibeln innan du ger ut din bok!

— Den Helige Ande i 2015 till mig

Jag kommer ihåg att jag protesterade igen. En sak var att bygga publikationsmotorn, men att använda den till att publicera biblar med var jag mycket osäker på. Jag hade byggt den för att göra biblar som ett appendix till boken där man kunde referera till bibelverser och få dessa insatta i boken samt länkade till bibeln i appendixet, inte fristående biblar. Det tog tid att vänja sig vid tanken, men parallellt med att det tekniska i publikationsmotorn och egna rutiner mognade så gick det precis som Den Helige Ande sade. Inte bara det, utan jag publicerade både separata biblar som ryska, japanska, vietnamesiska och kinesiska utöver studiebiblar, parallellbiblar, King James Strongs samt fristående bibliska ordböcker. Det gick i grunden *lite bananas* om man kan säga så, men på ett bra sätt. Och boken Den Helige Ande tänkte på är den du faktiskt läser nu. Memoaren började som ett brev och utvecklades till en bok och fungerar nu som ett evangeliskt verktyg.

Jag kan också berätta att när jag under 2015 var vikarie på grundskolan i Levanger så fick jag sluta eftersom jag berättade för eleverna om lite av det fantastiska jag hade upplevt med Gud. Eleverna frågade mig om vem jag var och lite om mitt liv, men detta ogillade ledningen starkt. Att bli avvisad från jobb på grund av min tro är inget som det talas högt om utåt i Norge, men det är ett faktum. Troende blir pressade att inte dela om Gud och som vikarie var det tydligen enkelt att avskeda mig. När De Heliga håller sig tillbaka från att stödja dem som står i frontlinjen så tror jag att detta är något Jesus själv kommer att konfrontera en med senare. Jag minns orden från min gode bror *Broder Øivind* från Frekhaug tillbaka runt 2011-2012 där han berättade för mig att det att bygga personlig karaktär var viktigt. Detta gäller inte bara dem som står i fronten av arbetet, men alla De Heliga.

Dessutom händer det att jag runt denna tid möter en grupp ungdomar vid Levangers högstadieskola. Även här var en av mina döttrar med och jag delade lite om Jesus för dem, varpå jag frågar dem om de har smärtor eller andra problem i kroppen vi kan be för. En av dem såg på mig och sade att han har haft ryggproblem under lång tid. Jag frågar om jag kan lägga handen på honom och be. Efter att jag har bett för honom lyckas han inte längre känna något obehag där och ser lite förundrad ut. Jag ber honom gå och hoppa på

studsmattan och efteråt när han kom tillbaka så ser han ännu mer överraskad ut, för besvären var borta. Jag berättade för honom att han inte fick låta någon prata bort miraklet och lita på det han nu hade upplevt, samt att Gud älskade dem. Vanligtvis delar jag också att de måste bli födda på nytt och att Jesus är vägen, sanningen och livet (Johannes 14:6), men att världen ofta inte vill ha Gud. Väl hemma möttes jag av hårda blickar från min fru som under flera år nu hade kritiserat mitt arbete för Gud. Hon sade bland annat till mig att folk kom till Jesus, inte tvärtom. Det är ju lite märkligt, när faktum är att Jesus själv drog runt i Israel och både delade med människor och döpte dem. Och han sände också ut sina lärjungar för att dela evangeliet med folket varpå de också bad för dem och såg tecken och under följa. Allt på befallning och i auktoritet av Jesus själv innan Han hängde på korset och blev upptagen till Gud igen. Även innan Den Helige Ande hade kommit till folket och lärjungarna faktiskt var andedöpta. De fungerade med den auktoritet Jesus hade givit dem.

Efter att Johannes hade blivit fängslad kom Jesus till Galileen och förkunnade Guds evangelium. Han sade: "Tiden är inne och Guds rike är nära. Omvänd er och tro på evangeliet!" När han gick längs Galileiska sjön såg han Simon och hans bror Andreas kasta ut nät i sjön, för de var fiskare. Jesus sade till dem: "Kom och följ mig, så ska jag göra er till människofiskare." Genast lämnade de näten och följde honom. När han hade gått lite längre fram såg han Jakob, Sebedeus son, och hans bror Johannes. De satt i båten och gjorde i ordning sina nät. Genast kallade han på dem, och de lämnade sin far Sebedeus i båten med daglönarna och följde honom. De kom till Kapernaum, och genast på sabbaten gick han in i synagogan och undervisade. Folk var överväldigade av hans undervisning, för han undervisade dem med auktoritet och inte som de skriftlärda. Just då fanns i deras synagoga en man med en oren ande. Han skrek: "Vad har vi med dig att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att fördärva oss? Jag vet vem du är: Guds Helige!" Men Jesus tillrättavisade honom och sade: "Tig och far ut ur honom!" Den orene anden ryckte i honom och for ut med ett högt skri. Alla blev förskräckta och frågade varandra: "Vad är detta? En ny läre med auktoritet! Till och med de orena andarna befaller han, och de lyder honom."

— Markus 1:14-27

Är det oväntat att finna sådant motstånd mot evangeliet även i ens egen familj? Jag misstänker att när detta sker så kan ens egna familjemedlemmar hitta på alla slags ursäkter för att fördöma en persons handlingar för Gud. Detta sker ofta med bakgrund i deras egen osäkerhet för hur folk tänker om dem. Jag vet att det att förlora ansiktet när folk pratar eller ser nedsättande på förkunnare av Jesus är att förvänta. Det är en del av att arbeta för Gud. Det finns fantastiska glädjeämnen, men också en sorg emellanåt. Och

det finns många hinder för att dela evangeliet på gatan och några av dem kommer från inre personliga stridigheter inom familjen.

Tro inte att jag har kommit för att sända fred på jorden. Jag har inte kommit för att sända fred utan svärd. Jag har kommit för att ställa en man mot hans far, en dotter mot hennes mor och en sonhustru mot hennes svärmor, och en mans husfolk ska bli hans fiender.

— *Matteus 10:34-36*

Den som inte har upplevt att bli fördömd och kritiserad för att dela evangeliet har i grunden inte rätt att uttala sig när det kommer till evangelistens privata angelägenheter utan att ha satt sig väl in i situationen det handlar om. Flera har försökt komma med goda, välmenande och ibland tillrättavisande ord till mig. Och jag är tacksam för att man försöker hjälpa. Det är helt riktigt att jag har gjort saker som är fel, absolut. Men jag har också tigit och lidit i det tysta, där bara Gud vet vad som har ägt rum. Det kommer också tidvis att finnas församlingsmedlemmar som talar illa bakom din rygg. Men jag säger dig detta: Förlåt dem som kritiserar dig (Kolosserbrevet 3:13). Ta vara på ditt hjärta om du ska kunna fortsätta dela evangeliet och kunna glädja dig över välsignelserna du har fått, varje dag.

Därför, mina älskade, ni som alltid har varit lydiga: Arbeta med fruktan och bävan på er frälsning, inte bara när jag är hos er utan ännu mer nu när jag är borta. För det är Gud som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja ska ske.

— *Filipperbrevet 2:12-13*

Kapitel 29

Asia (2016)

Det är nu 2016 och jag var på min andra resa mot östern. Jag är väldigt glad över att få träffa gruppen av pastorer tillsammans med Jangili. Vi talar i de olika kyrkorna. Det var inte så enkelt att åka från Norge då min fru var gravid med en av våra pojkar, och om jag inte hade fått en bekräftelse på att detta var rätt, så skulle jag ha tvekat att åka. Men allt slutade väl, både med resan och födseln efteråt. Det som är speciellt denna gång är att någon hade mutat eller tipsat de lokala myndigheterna om att Jangili hade byggt huset olagligt. Kanske som en reaktion på vårt arbete, jag vet inte. Direkt efter att jag åkt fick de därför besök av en grupp människor som kastade ut dem och rev ner deras bostad medan familjen stod på gatan och bevittnade det hela. Detta gjordes brutalt och effektivt och pastorn lades in på sjukhus i chock. Han återhämtade sig så småningom och det som hände senare var att de lokala myndigheterna erkände *felet* och lade sig platt.

Jangili och familjen fick nya byggmaterial av myndigheterna och vi hjälpte dem också så att bygga upp sitt hem med tillhörande kyrksal. Inte bara det, utan de får också sina papper i ordning så att de kan ha bibelskola på platsen också, så detta blev till slut en välsignelse för dem trots de svårigheter de fick gå igenom. Jag måste också tillägga att det var fantastiskt att besöka dem i ett asiatiskt land och att vi bevittnade mirakler och under som styrkte alla de heliga i tron. En av dessa var multipliceringen av mat (Johannes 6:11-13). Jag minns att jag i min ande hörde talas om matundret i Bibeln i början av måltiden, innan pastorn ens hade talat. Sedan sade pastorn rent ut till mig: «Jorn, jag har aldrig köpt så mycket kyckling—det du ser är inte den mängd jag köpte.» Han behövde maten även till bibelstudenterna, och det räckte till långt mer än vad det borde ha gjort. Samtidigt upplevde min älskade i Levanger något liknande där mat multiplicerades. Det var helt enkelt fantastiskt.

Det bör också tilläggas att när jag kom hem till Norge tog en kristen asiat kontakt med mig. Han talade till mig om min fru och hennes föräldrar. Och det han i praktiken sade till mig var att min fru tror att hon är smartare än jag och att hennes mor och far har varit missionärer för Gud, men att något hänger kvar vid dem som i sin tur gör det svårt för dem att arbeta på rätt sätt för Gud. Jag tänkte först att han var oartig som kunde säga något sådant, men när jag tänkte på det förstod jag att det ju var rätt och jag kunde inte förneka det jag hade upplevt kring dem de senaste åren. Man ska älska sin hustru (Efesierna 5:25), men när hon blir din värsta fiende och agerar därefter så blir hon som en otrogen. Jag kan inte se att detta har ändrat sig de senaste fem åren heller, vilket ger olika utmaningar med barnen. Det betyder inte att jag ska vara elak mot henne, men

jag måste erkänna att livet är lite utmanande även nu efter skilsmässan med tanke på familjen. Och Gud har varit tydlig mot mig att jag inte kan ha samlag med min blivande fru utan att vi är gifta. Att säga att man är troende och älskar Gud och samtidigt inte är gift är motsägelsefullt och inte i enlighet med Guds hjärta för vad kärlek faktiskt är (Jakob 2:17). Detta är också något jag har sagt till min exfru. Handling och tro måste gå hand i hand, i varje fall måste man kämpa för detta. Vi hoppar tillbaka till 2016 och jag är fortfarande arbetssökande och vi är i Norge efter resan till bibelskolan i USA.

Jag söker 2016 en tjänst som systemutvecklare vid Helseundersøkelsen Nord-Trøndelag (HUNT) Forskningssenter i Levanger. Jag får den inte, även om jag i mitt eget huvud var den mest lämpade kandidaten utifrån vad jag kunde utläsa av sökandekistan. Jag var ganska förvånad över detta, men allt hade tydligen en mening. Något inom mig säger att *«detta är mitt jobb»* utan att jag helt kan förstå det med förnuftet. Då vet jag inte att de kommer att anställa mig i en projektjänst ett och ett halvt år senare. Likväl berättar Den Helige Ande för mig detta år att jag kommer att ge ut bibeln innan jag ger ut min bok. Jag protesterade eftersom jag sannerligen inte kände mig trygg med detta, men så gick det ändå och jag vande mig vid tanken.

Jag slutade med a-kassan trots att vi inte hade särskilt mycket att röra oss med eftersom min fru också var föräldraledig. Jag jobbade natt och dag för att utveckla publikationsmotorn som skulle digitalisera gamla biblar, bibliska ordböcker inklusive hebreisk och grekisk ordbok. Detta blev *vävt samman* precis som profetian från maj 2012 sade när jag var på husgemenskap med Kvinneforum Nordhordland. Publikationsmotorn kan också skapa vanliga digitala textböcker, men jag har fortfarande inte använt den till detta annat än i undervisningssyfte. Materialet till biblarna och ordböckerna hämtar jag gratis på internet då de saknar upphovsrättsskydd. Runt 40 översättare totalt anlätades i processen med att översätta *förordet* som är skrivet av mig på norska och engelska. Under juni 2016 hade jag till min egen förvåning lyckats ge ut drygt 30 publikationer på Amazon. De sålde dock försvinnande lite, men startskottet hade gått. Jag vaknar så en morgon och hör följande i min ande:

Var inte långt ifrån mig, ty nöden är nära, och det finns ingen som hjälper.

— *Psaltaren 22:12*

Jag hade vid den här tidpunkten pressat kroppen för hårt när jag arbetade med publikationsmotorn. Dessutom hade jag sett för mycket på internetvideor om världens tillstånd och var extra nervös för vad detta betydde. Nu är det världens undergång tänkte jag, hur otroligt det än låter, men jag var helt enkelt för utsliten i kroppen för att tänka klart vid det tillfället. Jag hade inte heller tillbringat tid med Gud utan fokuserat på allt annat än Honom (Matteus 6:33). Psaltaren 22:12 skulle oavsett bli en nyckelvers för mig i hjälpen att tackla det som kom under de kommande två åren, och jag är djupt tacksam

för att Gud varnade mig. Starten på en helt ny tid står för dörren och Gud är fullt medveten om att det blir en svår tid innan saker och ting förändras.

Det som också händer senare detta år är att Gud talar till mig klockan tre på natten (Psaltaren 63:7). Jag hade arbetat oavbrutet och det var inte ovanligt att jag lade mig vid 5–6-tiden på morgonen och sov några få timmar innan jag gick upp och tog hand om barnen. Hon hade vid denna tidpunkt inte heller något jobb utan var föräldraledig med två av våra yngsta pojkar, så det var också en fin men hektisk tid. Jag gillar att vara lite *barnslig* av mig och att ha fem barn är en välsignelse i det avseendet.

Denna natt lade jag mig runt tre och var helt slutkörd i kroppen av allt arbete och den mentala stressen. Jag hade precis lagt mig i sängen när Gud talade direkt till mig, och denna gång var det inte Den Helige Ande utan Fadern som talade. Det formligen skakade i mitt inre när orden gavs och Gud Fadern talade på engelska till mig:

As if I do not love to hear your voice.

— *Gud talar kl. 03 på natten 2016*

Jag känner samtidigt en fyllnad och kraft gå genom mig när Fadern uttalar orden och jag *bryter* samman varpå tårarna börjar rinna. Att veta att **El Shaddai** direkt säger att Han älskar mig var en chock, och jag förstår att Han saknar när Hans barn inte tillbringar tid med Honom och söker Honom. Detta var inte en del av Hans plan för mig och jag var tvungen att sluta oroa mig för tiden. Arbetet var otroligt spännande, men jag var tvungen att lägga ifrån mig oron och inte heller jobba på natten med för lite sömn eftersom detta bröt ner kroppen.

Du lägger kanske märke till att det är första gången jag använder El Shaddai om Gud? Jag sökte i min ande när jag skrev detta och det var då jag fick för mig att jag skulle använda El Shaddai. Därefter sökte jag och fann att detta var vad *Gud Jehovah* introducerade sig som *första gången* för Abram och första gången Shaddai står skrivet i Bibeln. Det sker när Gud presenterar sig för Abram:

När Abram var nittionio år gammal uppenbarade sig HERREN för honom och sade till honom: "Jag är Gud, den Väldige (**El Shaddai**). Vandra inför mitt ansikte och var fullkomlig! Jag vill sluta ett förbund mellan mig och dig, och jag ska göra din säd mycket talrik." Då föll Abram ner på sitt ansikte, och Gud talade med honom och sade: "Se, detta är mitt förbund med dig: Du ska bli fader till många folk. Du ska inte längre kallas Abram, utan ditt namn ska vara Abraham, ty jag har gjort dig till fader till många folk."

— *Första Moseboken 17:1-5*

Om man ser på hebreiskan i El Shaddai så används «El» för «Gud» och «Shaddai» är sammansatt av tre hebreiska bokstäver: *Shin*, *Dalet* och *Yod*. **Shin** är det förtärande, uppslukande. **Dalet** är dörren, ofta använd som en skiljevägg eller passage mellan det fysiska och det andliga. Till sist har vi **Yod**, den minsta av alla hebreiska bokstäver och enligt judiskt tänkande en symbol för det atomära, det minsta, sprängkraften och skaparkraften i Gud. Alla hebreiska bokstäver innehåller *yod* i sig. Shaddai verkar utifrån bokstäverna betyda en beskrivning av Gud som: «Skaparkraften från ande till värld, både skapelse och destruktion, *allsmäktig* om vi sätter samman det till ett ord». Piktogrammen i det hebreiska alfabetet bär på en egen värld av förståelse i sig själva. När Jesus säger jag är begynnelsen och slutet, Alfa och Omega (Uppenbarelseboken 22:13), så är det den första och sista bokstaven i det grekiska alfabetet. Men ser vi på det hebreiska alfabetet så är det Alef och Tav. Alef är en bild för enhet, stark, ledare, först. **Tav är som ett kors som ligger på sidan** och betyder ett märke, tecken, omen eller sigill. När Jesus hängde på korset sade Han: «Det är fullbordat». Därför är han både begynnelsen och slutet och detta är bara toppen av isberget av det som är dolt i det hebreiska språket i Bibeln.

Att höra Guds röst den natten och känna Hans kärlek till mig på detta sätt är svårt att beskriva, men präglar mig än i dag. Detta är oavsett inte bara för mig och det är anledningen till att jag delar detta med dig. Jag är ett av oräkneliga vittnen till Guds kärlek till oss (1 Johannes 4:19). Även om vi är som en osynlig prick och ingenting att räkna med när allt kommer till kritan, så ser Gud till oss och uppenbarar sig för oss (Psaltaren 8:4-5). Inte bara det, utan Han ger oss sin ande. Det är i grunden helt absurt vilka goda ting vi de heliga upplever, trots de prövningar och det avvisande vi går igenom.

Det var också vid den här tiden som jag såg ögonen på en ung kvinna som bodde nära vårt hus i Levanger. Hennes lille son verkade vara plågad under natten, och vid ett tillfälle såg hon på mig och det var som om en ande eller demon såg tillbaka på mig inifrån hennes ögon. Det berörde mig djupt, och jag förstod där och då att demoner ibland kan avslöja sig själva genom ögonen på den person de plågar (Mark 5:9). Senare, när jag mötte henne på gatan, hälsade hon aldrig eller sade hej. Jag misstänker att detta var en del av orsaken, även om jag aldrig berättade för henne vad jag hade sett. Det är en nykter påminnelse om att den andliga striden är verklig och närmare än vi tror (Efesierbrevet 6:12).

Kapitel 30

Bønnesenteret i Levanger (2017)

Det är 2017 och jag möter ett missionärspär från USA som har arbetat flera år i Asien. De är nu gästtalare på Bønnesenteret i Levanger, som *Håkon Fagervik* startade upp. De känner mig inte men ber för mig, och det de säger är att jag både kommer att skriva mycket för Gud (Efesierbrevet 2:10) och att jag måste sluta se på klockan (Matteus 6:34). Inte heller skulle jag be Gud om materiella ting jag inte behövde, i varje fall förstod jag det så. Och det berättades också för mig att det skulle ske något oväntat i mitt liv som jag inte skulle bli glad över och som var helt emot min personlighet, men att han kände att jag borde säga ja till det ändå (Jakob 1:2-4). Och detta var bara en kort tid innan min fru separerade sig från mig, i augusti 2017.

Kapitel 31

Separationen (2017)

Min fru hade tagit med sig barnen på en resa, med avsikten att vara borta från mig när hon tog kontakt. Hon ringer mig och säger via telefon att vi aldrig mer ska vara tillsammans och att hon ska separera från mig. Vid det här laget har *Marcus Wicks* ord från Gud nästan glömts bort; jag känner mig förrädd och min kropp går in i chock. Den följande natten är en av de värsta jag någonsin upplevt, under vilken jag svettas ymnigt hela natten (Psaltaren 34:19). Min kropp kämpar för att ta sig igenom natten i ett stycke; det känns som om jag håller på att kollapsa. På morgonen ger Gud mig en dröm för att hjälpa mig att bryta igenom:

Jag ser två professionella kvinnor med ordet L'Oréal i bakgrunden. De verkar sälja smink och liknande produkter och är professionellt stylade. Sedan roterar hela bilden som om en scenfond vänds runt. Framför mig träder en bländande stilig man av västerländskt ursprung fram, ljushyllt och blond. Varje detalj är helt perfekt, och han har en unik, slående klädstil och en frisyr jag aldrig sett tidigare. Hans hår är kortklippt på ena sidan och medellångt på den andra. Han ler brett och säger: **”Jag är den fjärde rikaste mannen i landet!”**

— *Dröm morgonen efter separationen*

Jag är helt fängslad av hur fint han är klädd, men precis innan drömmen slutar förstår jag att hans yttre framtoning inte speglar hans inre jag — tvärtom. Jag inser att Gud tydligt visar mig att jag inte får låta mig luras av det som sker. Det tog mig dock flera månader att verkligen inse nödvändigheten av det som hade hänt.

Separationen var svår att bära, men den var förutbestämd (Romarbrevet 8:28). För en fullständig studie av vad Guds ord säger om äktenskap, skilsmässa och omgifte — granskat utifrån grundtextens grekiska och hebreiska — se vår medföljande bok *The Case for Marriage* (junifye.publifye.pro/the-case-for-marriage). Ju mer distans jag fick till händelsen, desto tydligare kom jag ihåg de varningar den helige Ande hade gett mig i förväg. Den helige Ande talade genom profetiska ord och sa att det som var på väg att hända var emot min natur, men att jag skulle acceptera det. Att ha profetiska vittnen som talar sanning före potentiellt destruktiva händelser är en viktig anledning till varför vi behöver en aktiv, levande församling (2 Korintierbrevet 13:1). Som församling måste vi söka efter att använda de andliga gåvor Gud har gett oss (1 Korintierbrevet 12:7) och inte

hålla tillbaka. Jag säger detta som en varning till de heliga: var en del av församlingen, förkasta den inte. Vi måste också vara öppna för att den helige Ande leder oss både till och bort från specifika församlingar. Det är inte alltid självklart att urskilja när ett skifte är på väg, men det är vad det innebär att ledas av Anden. Framför allt måste vi stå ansvariga inför Gud med våra liv, inte inför individer som försöker kontrollera oss. Förmågan att urskilja är livsviktig i detta avseende (Hebreerbrevet 5:14). Om vi söker Gud i bön när vi känner en oro inom oss, kommer vi att bli ledda. Jag har ofta upplevt att mitt huvud, med sitt analytiska tänkande och sin logik, säger mig en sak, medan Anden leder i helt motsatt riktning (Ordspråksboken 3:5-6). Ett Guds barn måste våga släppa kontrollen och vandra i tro för att följa den helige Andes ledning (Romarbrevet 8:14). Ibland kommer bekräftelsen i efterhand, men även det kan ta tid.

Vi återvänder till drömmen, och märkligt nog har chocken i min kropp lagt sig när jag vaknar (Psaltaren 30:5). Jag inser att jag nästan blev lurad av det yttre skenet av det som hände omkring mig. Under flera år hade min fru avvisat mitt arbete för Gud samtidigt som hon förnedrat mig som make på olika sätt inför våra barn. Jag hade kämpat för att förbli lugn, och det hjälpte inte situationen att jag blev arg och argumenterande. Hon var fäst vid barnen, huset, bilen, maten och olika aktiviteter. Hon var född på nytt, visst, men ändå. Det är sant att jag har mina svagheter, men hennes år av diagnostiserande av mina fel och brister kändes, för mig, inte drivna av kärlek. Det finns ett mönster jag kom att känna igen: en make som indirekt konfronteras med sina egna tillkortakommanden kan vända 180 grader och rikta anklagelsen utåt — vad som nu kallas *gaslighting* — för att slippa ta ansvar. Jag levde i det klimatet i årtal. Huruvida allt var medvetet från hennes sida ska jag inte låtsas veta. Mitt ansvar var att be för henne och tala med henne. Jag misslyckades i bönen, och kommunikationen var i huvudsak enkelriktad — ett faktum hon erkände upprepade gånger. En nära morbror frågade mig en gång under ett besök, mitt framför barnen, om jag kom ihåg deras födelsedagar. Detta är en av mina svagheter: selektivt minne, för att uttrycka det milt. Andra kallar det ADHD, även om det också kan utlösas av betydande stress. Vi har alla våra svagheter, men jag tror att den största för många av oss är brist på kärlek. Teknisk briljans och kompetens är ofta yttre mått på framgång, men mina förmågor är snarare *kreativitet, beslutsamhet och uthållighet*. Jag är också ganska barnslig till min natur, vilket är karakteristiskt för min personlighetstyp.

Året 2017 var ett speciellt år på så sätt att det var först efter separationen som jag förstod att profetian jag fick 2012 av Kvinnoforum Nordhordland handlade om mitt arbete med att *väva samman* Biblar och bibliska ordböcker. Det året tog utgivningen fart enormt, vilket resulterade i 2 000 titlar på Amazon, Google Play och Apple iTunes under namnet *TruthBeTold Ministry*. Sök gärna på Amazon.com och se själv. Google Play tog bort nästan alla dessa publikationer under 2019 med påståendet att de inte var förenliga med deras riktlinjer, trots att de inte kunde bevisa att mitt material inte var unikt. Så fungerar det med jättarna; små företag är sårbara om de inte har flera ben att stå på.

Jag bör nämna att *en broder i Kristus* hade kontaktat mig flera månader före separationen och sagt att Gud hade bätt honom ringa så att vi kunde be tillsammans över telefon varje dag. Gud visste uppenbarligen att vi båda skulle hamna i svåra livssituationer. Just denna dag ringde jag honom och berättade om drömmen jag precis haft. Han blev helt tyst; efter en stund sa han att hans hyresvärds far var den fjärde rikaste mannen i Bergen. Eftersom hyresvärden inte hade tillhandahållit någon dokumentation när han konfiskerade depositionen för huset som denne broder precis slutat hyra, förstod jag detta som en bekräftelse på det *breda* leendet. Jag insåg att även om allt verkar perfekt på utsidan, så tyder det inte på något sätt på att en person står rättfärdig inför Gud. Mannen i drömmen representerar Antikrist — en som arbetar mot de heliga samtidigt som han upprätthåller ett perfekt yttre utan brist (2 Korintierbrevet 11:14).

Min yngsta dotter, Engeline, var fyra och ett halvt år gammal vid den tiden. Månader före separationen hade hon upplevt att Jesus kom till henne på natten. Jesus sa till henne att Han älskade vår familj, och hon delade detta med mig nästa dag. Gud hade varnat mig genom profetiskt tal om vad som skulle hända, men Han ville uppenbarligen ge min yngsta dotter hennes egen frid innan separationen skedde. **Jag frågade henne** efter separationen vem som hade kastat ut pappa ur huset, och hon sa: «Gud», varpå hon skakade på huvudet, till synes förvånad över sitt eget svar. Sedan rättade hon sig själv och sa: «Nej, det var mamma!» med en konfunderad blick. Jag förstod att Gud talade genom henne — något som har glatt mig oräkneliga gånger sedan dess.

De fem månaderna mellan augusti och december var tuffa. Det var under denna tid som jag också upplevde att de jag trodde var goda vänner höll distans. Jag hade också en dröm där jag såg en nära familjevän på min ex-frus sida som hade en tunga kluven i två delar, ungefär som en orm. Jag förstod inte drömmen när den inträffade, men i efterhand förstår jag att den var profetisk. Jag tror att ingen runt mig vid den tidpunkten visste att en profet hade talat om separationen 2014. Det var först under de följande månaderna som det gick upp för mig vad Gud faktiskt hade talat om. Märkligt nog har jag *lyckligtvis* inspelningar av vad som sades av tre heliga under 2014.

Flera saker hände det året, och jag hamnade till slut i ett delat boende på Forbregdsmyra 90A i Verdalen, där jag hyrde ett rum fram till mars 2018. Jag var tvungen att sälja bilen på grund av underhållsbidrag och hade till slut väldigt lite att leva på. Jag var envis nog att inte söka socialbidrag, men ungefär en månad efter separationen tog jag en resa till USA. Där tillbringade jag tid med en vän från bibelskolan. Det var en speciell tid, men han lyckades hålla sig borta varje gång jag vittnade om Guds välsignelser över människor under denna resa. Jag reste faktiskt till USA på inrådan av min ex-fru för att besöka Vineyard i Myrtle Beach, South Carolina. Där anordnade *Shiloh Place Ministries* en konferens de kallar «The Power of a Father's Love». När jag kom in första dagen fick jag en kyss på kinden av *Knobby Nobles* och blev glatt överraskad. Min mamma brukade alltid ge mig kyssar på kinden innan vi gick och la oss på kvällen, men aldrig tidigare hade jag blivit

välkomnad med en sådan kyss; det kändes som att komma hem. Jag minns alla gånger jag gjorde detsamma med min styvfar vid läggdags. Det var tydligt att detta inte var en tradition i hans familj, men jag fortsatte att göra det ändå.

Till sist, bröder och systrar, var glada! Sträva efter fullkomning, låt er uppmuntras, var eniga och håll fred. Då ska kärlekens och fridens Gud vara med er. **Hälsa varandra med en helig kyss!** Alla de heliga hälsar er. Herrens Jesu Kristi nåd, Guds kärlek och den helige Andes gemenskap vare med er alla.

— 2 Korintierbrevet 13:11-13

Jag måste också nämna att jag mötte två familjer i Myrtle Beach under konferensen. Ett möte ägde rum medan jag stod på stranden och njöt av vågorna som rullade in och fåglarna som sprang fram och tillbaka när vattnet sköljde över stranden. Plötsligt stod en lång afroamerikansk man bredvid mig; jag såg honom inte först, men hans fru stod bakom honom. Båda var fyllda av glädje för Herren och blev helade på flera områden i sina kroppar under vårt samtal då jag förnam inom mig var de led. Jag har inte talat mycket om detta förrän nu, men en av gåvorna den helige Ande ger oss är auktoriteten att hela. Detta betyder inte att allt är enkelt eller att vi alltid ser helande ske, men det är ett faktum att de heliga bär på en sådan gåva i Anden. Det betyder dock inte att alla använder denna gåva eller vandrar i tro gällande den. En av de heliga som finner stor glädje i Herren är *Syster Elise* i Frekhaug. Hon inspirerar många i deras vandring med Gud ute på gatan och är en välsignad syster i Herren. Den andra familjen jag mötte hade haft underbara upplevelser med Jesus. De kom en dag och hämtade mig så att jag kunde besöka deras hem. De bjöd också in ett äldre par som bad mig att be för dem. Jag frågade om det var okej om jag bad lite *högt*. När jag bad kände mannen att något knäppte till i hans käke. Vanligtvis när jag ber, talar jag ut välsignelser över personens hela kropp snarare än bara det specifika problemområdet. Han hade en död fot, och efter bön kunde han röra den igen. Några månader senare fick jag veta att han stod och hälsade de heliga välkomna när de kom till kyrkan; det som hände var en välsignelse för oss alla. De heliga i USA är också generösa och förstår att en evangelist inte lever på enbart *luft och kärlek* när han arbetar för Gud. Jag sa ingenting om detta, men de valde att välsigna mig i gengäld. Det är alltid underbart att uppleva välsignelser som går åt båda hållen.

Jag såg också en man på konferensen, och omedelbart kände jag dödens ande över mig. Det var som om han var nära att dö, och jag kände mig skrämmd av det, men jag sa ingenting. Kort därefter fick jag veta att han hade dött. Sådana är de saker jag har upplevt i Anden under de senaste åren.

Flera saker hände under denna resa till USA, men allt var inte enkelt. Min vän kämpade i sin vandring med Gud vid den tiden. Jag bad att Gud skulle uppenbara hans verkliga situation för honom, och detta är drömmen han hade efteråt:

I drömmen befann han sig i en byggnad i ett utvecklingsland med människor inuti. Det fanns något ont i denna byggnad. En ond man var där med en normal kropp men med stora horn som stack ut från huvudet (Uppenbarelseboken 13:1). Han gick runt och dödade människor. Vissa lyckades fly, men alla tog honom inte på allvar eller brydde sig. Det var allt han kom ihåg från drömmen. Jag har en inspelning av detta, vilket är anledningen till att jag kunde skriva ner det i sådan detalj.

— *Hans dröm 2017*

Han blev till slut avstängd från bibelskolan eftersom han bar vapen, vilket var olagligt på skolans område. Jag ägnade tid åt att försöka hjälpa honom, men han ville inte ta emot det; istället drog han sig tillbaka in i mörkret och förkastade det jag erbjöd.

Det var 2017, och jag hade funnit ett rum i Verdalen på Forbregdsmyra i ett delat boende med två andra unga män. Man skulle kunna tro att jag var trögtänkt som inte skaffade ett jobb, men det var verkligheten i min situation. Jag hade en utbildning, men det hade varit en kamp att få arbete då många såg bibelskola som en lucka i mitt CV. Jag förblev dock trofast, tillbringade tid med Gud (Jesaja 41:10) och ägnade mig åt att bygga utgivningsmotorn under det halvåret, eftersom mycket arbete behövde göras. Detta var också tidpunkten då denne broder svek mig och missbrukade vår vänskap, något som den helige Ande hade varnat mig för:

Han sviker dig; jag älskar dig.

— *Den helige Ande 2017*

Jag hade redan varnat denne broder om vad som kunde hända om han försummade att tillbringa tid med Fadern. Han framhärskade i detta och inledde sedan ett förhållande med en annan kvinna. Han var en nära broder som jag betraktade som en god vän, och jag hade hjälpt honom vid en kritisk punkt — något Gud visste var tvunget att ske för att han skulle överleva. Han återgäldade inte denna heder, trots att jag hade hjälpt honom ur en desperat situation.

Om du inte hade hjälpt mig, kanske jag inte hade levt idag.

— *Det är 2017, och en broder säger*

Det året visade Gud mig ett träd med en kraftig men låg stam. Ovanpå den fanns en rund, buskig krona av friskt gröna blad. Bland bladen fanns färska röda frukter, som en korsning mellan hallon och jordgubbar. Det fanns inte många av dem, och de var jämnt

spridda över toppen av trädet, men jag visste att frukten var god. Jag tror att trädet representerade det koncept jag arbetade på. Den tjocka stammen antydde djupa rötter, vilket uppmuntrade mig, eftersom det indikerade en stor potential för tillväxt. Det är först nu jag tänker på hur stammen betecknar ett trädets ålder; detta kunde ha signalerat mognadsnivån för kärnidéen. Jag tror att bilden var menad som en uppmuntran och ett erkännande av mitt arbete från den helige Ande. Under det året fick jag också ett ord från Gud genom ett äldre par i USA. De heliga där, som jag hade arbetat med under min tid i staterna, var glada för min skull. Gud hade uppenbarat för dem att de skulle varna mig och be mig att fortsätta Hans arbete.

Det är nu december 2017, och att ha barnen på besök är svårt. Från äktenskapet hade jag i huvudsak lämnats med en dubbelsäng, ett skrivbord, en dator, några verktyg och naturligtvis kläder. Jag ville inte ta mer av familjens tillhörigheter, utan valde istället att låta min ex-fru och barnen behålla dem. Jag hade fått en av bilarna, men jag tvingades sälja den för att möta kraven på underhållsbidrag trots att jag inte hade någon inkomst. Min ex-fru hade hävdat att jag tjänade under min potential — vilket var både sant och helt fel på samma gång — vilket ledde till att staten i Norge fastställde en fiktiv inkomst. Lyckligtvis accepterade de till slut mitt överklagande, men då var bilen redan såld. Min ex-fru ursäktade sina handlingar som naivitet, men när man ser ett sådant beteende upprepas under de följande åren, blir det tydligt att det var avsiktligt.

Vad jag inte har sagt mycket om är att dessa månader också var fyllda av nåd. Jag bodde i ett delat boende i Verdal, tio kilometer från mina barn, med väldigt lite i min ägo. Men på morgnarna satt jag vid brasan med en kopp te och tillbringade tid med Fadern (Psaltaren 46:10). Jag såg små mirakler av försörjning under denna tid.

Vi är fortfarande i 2017, och jag söker Gud trofast varje dag. Jag går på Vineyard husgemenskap en gång i veckan, utöver gudstjänsten som hålls varannan vecka. Vid det här laget har publiceringsmotorn mognat, och vid 2018 hade jag publicerat över två tusen titlar på Amazon, Google Play och Apple. Jag måste ödmjukt erkänna att jag har upplevt Guds nåd gång på gång, och jag kan inte göra annat än att prisa Honom för Hans godhet, om och om igen.

2017 var också året jag mötte *Kari Jartveit* från Levanger. Hon var i sjuttioårsåldern och var en underbar bönens kvinna. Hon hade lagts in på Staup helse- og behandlingssenter i Levanger, där hennes dotter, *Syster Hilde*, och jag besökte henne. Kari var underbart snäll men rättfram i sitt tal, och hon var utan tvekan älskad av Gud. Att vara sjuk betyder inte att vi inte är födda på nytt eller inte älskade av Gud; naturligtvis inte. Detta var andra gången jag såg Gud gjuta glädjens olja över en person. Det hände när Kari, helt utan varning och ofrivilligt, började lyfta sina armar samtidigt som hon brast ut i ett glädjefyllt skratt. Mitt i sorg och smärta gav Gud henne glädjens olja (Psaltaren 45:7) — helt otroligt! Hon själv blev lite generad över det hela, men jag var ett vittne, och det var

helt enkelt Guds kärlek som tog plats. Vi hade inte ens bett tillsammans innan det hände, men Herren var så god. Jag förstod omedelbart att det var glädjens olja som göts över henne, precis som jag själv hade upplevt det några år tidigare. Jag arbetade för NOKLUS vid den tiden och stod i badrummet när det hände. När detta hände Kari försökte hon skyla sig med sjalen hon hade runt halsen, men det var förgäves. Guds kärlek var påtaglig när det skedde. *Syster Hilde*, hennes dotter, har också en profetisk gåva från Gud som hon inte är rädd för att använda. Mor och dotter hade tillbringat mycket tid i bön tillsammans, vilket var tydligt märkbart när vi var alla tillsammans. De var som två bär i ett skal, nära varandra i anden, där den ena kompletterade den andra. Kari sörjde i övrigt eftersom hon visste att hon snart skulle lämna oss.

Kari berättade senare för mig om ett kraftfullt tillfälle där hon bevittnade konsekvenserna för en person som hade svikit sin make genom att titta på pornografi. Jag hade själv gjort detta fram till 2012, då jag bekände det för min ex-fru och slutade (1 Johannesbrevet 1:9). Kari berättade hur offret — frun i äktenskapet — otroligt nog blev besatt av en ande. Det som hände var följande: Mannen och frun hade hållit varandras händer, och mannen svor på att han inte hade tittat på *pornografi*. Då gick frun till Kari och föll ihop på golvet framför henne. Kari förstod vad som hände och drev omedelbart ut anden. Offret kom inte ihåg någonting av detta efteråt. Oavsett vilket var Kari vittne till hela händelsen och anförtrrodde sig åt mig. Kari gick bort inte långt därefter, men jag minns hennes utstrålning; hon var en av de få som förstod att jag arbetade för Gud. Jag hade inte mycket att klara mig på vid den tiden. Hon gav mig mat trots att jag inte hade sagt mycket om min situation. Jag minns också att Kari berättade för mig att hennes man, som var frisör till yrket, en dag plötsligt hade stått mitt i vardagsrummet med tårar rinnande nerför kinderna.

Kari: Vad är det med dig?! Mannen: Jag ser Jesus stå mitt i vardagsrummet tillsammans med oss.

— *Kari Jartveit och hennes man*

Karis man hade tyvärr dött många år före henne. Jag misstänker att hans död kunde ha avvärjts om deras kyrka hade varit vital och vaken vid den tiden. Kari bekräftade också detta indirekt när hon nämnde att mannen som svek sin fru hade blivit varnad profetiskt i förväg, men att denna varning hade avvisats på ett *avfärdande men skämtsamt* sätt i samma kyrka.

Jag minns en dag den hösten när jag stod utomhus. Det fanns en märklig värme runt min kropp, och jag älskade att känna brisen svepa förbi. Jag behövde inte mer än en enkel skjorta eller tröja, vilket var ganska olikt mitt vanliga jag. Medan jag stod där tittade jag ner och såg fem fyrklöver. Siffran fem etsades fast i mitt sinne under resten av den dagen. Jag förstod inte varför.

Det är nu december 2017, och jag ligger i sängen en kväll i mitt rum i Verdal, cirka tio kilometer från Levanger. Jag känner en sorgsenhet och en längtan efter att saker ska lösa sig. Just där och då sa jag till Fadern i himlen att jag hade försökt öppna och stänga dörrar, men ingenting fungerade. Gud visade mig då att allt skulle vända och att det skulle komma en mognadstid på två år framöver (Jeremia 29:11). Det hade gått exakt fem månader sedan separationen — samma antal som klövrarna. Jag blev mycket uppmuntrad av detta; även om jag inte visste konkret vad som skulle hända, kände jag glädje bubbla inom mig innan jag somnade. Det Gud hade i åtanke var att jag snart skulle få ett nytt jobb och möta min framtida fru om cirka tre månader. När Gud talade om en mognadstid på två år, syftade Han specifikt på uppstarten av företaget Publifye, något jag kommer att dela mer om senare.

Kapitel 32

Ny projektanställning (2018)

Det är januari 2018 och jag blir uppringd av *Oddgeir Holmen* vid HUNT Forskningssenter i Levanger. Oddgeir är mellanchefer för IT och den finaste chef jag någonsin har arbetat för. Systemutvecklaren *Anders Smedegaard Pedersen*, som anställdes i mitt ställe 2016, ska nu sluta sitt jobb. Oddgeir letar därför efter en ny medarbetare som kan ta över efter honom. Projektet förväntas vara klart i maj 2019 så man behöver någon som ersätter Anders. Ett möte arrangeras med Oddgeir, Anders och *Per Bjarne Løvsletten* och jag får erbjudande om att börja den 15 januari detta år. Kanske övertygade mitt arbete med publikationsmotorn? Jag tror i varje fall att det gjorde intryck när jag kunde berätta att jag precis var färdig med att bygga en publikationsmotor som kan skapa publikationer med över miljoner referenser internt i en enda digital publikation och en längd på flera tusen sidor. En av de största publikationerna är på 10 miljoner referenser och cirka 150 000 digitala sidor och jag har vid denna tidpunkt publicerat Biblar på över 20 språk. Det är lite tillspetsat när jag nämner dessa siffror, men absolut inte fel att säga och egentligen fantastiskt roligt att saker har gått så bra. I sanning en stor välsignelse som Gud redan hade talat profetiskt om i maj 2012 när jag träffade den lilla kvinnogruppen från Kvinneforum Nordhordland.

Jag säger inte detta för att skryta, men Gud har verkligen gett meg ett verktyg som jag har stor glädje av att använda (Första Petrusbrevet 4:10). En ny tid har börjat och jag stortrivs på HUNT Forskningssenter i Levanger. Parallellt med detta anlitar jag en person för att göra 2000 omslagsbilder så att man kan publicera 2000 Biblar av evangeliet med Matteus, Markus, Lukas och Johannes på två eller tre språk per bok med verserna i parallell. Kinesiska, japanska och ryska var några av dessa språk. Arbetet var försvinnande litet från min sida då publikationsmotorn gjorde det mesta. Det är märkligt att berätta för folk att jag har publicerat över 2000 publikationer, men så är det nu en gång för alla. Roligt, men lite galet.

Jeg hade hoppats att publikationerna skulle ge mig en ekonomisk plattform där jag är oberoende av en arbetsgivare och mer aktivt kan dela evangeliet, men tiden är tydligen inte inne för det riktigt än.

2018 är också det år då jag lär känna henne som kommer att bli min blivande fru. Jag kallar henne för min blivande fru, men det är av den enkla anledningen att jag började skriva denna text 2022 och ser tillbaka i tiden. Jag känner henne så vitt från församlingen 3–4 år tillbaka, men vi pratade nästan inte med varandra då hon var mycket dålig på

norska. Hon bjuder nu in mig på middag på asylboendet i Levanger och hennes norska har också tydligt förbättrats. Hon visste inte vid det tillfället att jag var separerad, men hon hade tidigare upplevt att bli helad när jag bad för henne, så hon kände glädje över att bjuda in mig. Hon är från ett land i Asien, älskar Gud och har haft starka upplevelser av att bli befriad där Jesus ledde henne genom farliga områden, även med båt. Vi börjar nu samtala om allt vi har upplevt och vår väg med Gud samt vad Bibeln skriver om och delar med oss. Jag börjar hjälpa henne med det norska språket samt undervisar henne utifrån Bibeln. Vi blir snabbt goda vänner och jag blir chockad när Gud visar mig att hon är min blivande fru. Vid flera tillfällen upplever jag att Den Helige Ande talar om henne till mig. Gud visar mig också ett fragment av hennes förflutna i en dröm samt vad som ligger framför oss kanske 20 år framåt i tiden (Apostlagärningarna 2:17). Jag hade inga planer på att skaffa mig en ny fru utan arbeta för Gud ensam då mitt förra äktenskap var ett sorgligt kapitel. Gud hade tydligen inte planerat att jag skulle leva ensam ändå (Jeremia 29:11). Jag förstår vanligtvis inte bilderna Gud visar mig om natten där och då, och så var det också när han visade mig en kort sekvens från en kritisk punkt i min blivande frus liv.

Jag drömmer eller ser om natten en bil som kommer körande och parkerar vid sidan av vägen. Där kommer sedan flera personer ut från skogskanten och går mot bilen. Jag vet att de inte är tjuvar, utan att de kommer för att hämta något ur bilen. Det var drömmen och som vanligt förstår jag inte vad jag ser, men är ändå ett vittne.

— *Synen av bilen med kläder*

Jag berättar ingenting om denna dröm för någon och tror själv att det kanske är en tillfällighet eller ett fragment av något jag har sett under dagtid och därefter drömmer om. När jag en kort tid därefter sitter i det gemensamma köket på *Leira Asylmottak* och min blivande fru står och lagar mat, börjar hon helt apropå förklara hur hon blev bedd för när hon var 12 år gammal och att det vände hennes liv. Det hon berättade var att hon var ganska «*rabiat*» av sig i åldern 9 till 12 år. Det som utlöste detta var i grunden alla oroligheter som ägde rum när Khomeini kom till makten. Hennes far var till slut så frustrerad på henne att han slutligen packade bilen full av kläder och skor. Han tog henne sedan med till fattiga kristna som bad för henne. De fick skor och kläder som tack för detta. Och det är nu jag förstår att Gud redan har visat mig detta i en syn om natten. Detta är första gången jag kan säga att Gud har visat mig en händelse i det förflutna som var avgörande för en persons liv. En dag när jag står i det gemensamma köket på min blivande frus asylboende.

Hur kommer det sig att hon älskar Gud så mycket?

— *En fråga pressar på insidan*

Min blivande fru har gått igenom mycket och jag förstår att hon kommer att bli min fru, men samtidigt varnar faktiskt Gud. Den Helige Ande visar mig att hon kommer att lämna mig flera gånger, något som har stämt på pricken så att säga. Inte fysiskt utan psykiskt. Och jag är tacksam för denna varning då den förberedde mig i förväg. Detta beror på den rädsla som växte fram på grund av allvarliga hot från nära familj där hon kom ifrån. Det var en mycket tung tid för henne som troende i ett land i Asien som dömer kristna till döden för deras tro. Att få dödshot är inte okänt för min blivande fru. Tiden läker alla sår sägs det, men det är tveksamt om det sker automatiskt om man inte aktivt arbetar med förlåtelse. Även om vi försöker aldrig så mycket att förhindra att såret sprider sig, kan det få ytterligare konsekvenser på delar av kroppen vi inte förväntade oss. Jag tror att när Gud säger att vi måste förlåta för att bli förlåtna, så betyder det ofta också läkedom för kroppen. Förlåtelse är som en sorts rensning av ett fysiskt sår som i sin tur ger kroppen möjlighet att själv läka.

För om ni förlåter människorna deras överträdelser, skall er himmelske Fader också förlåta er. Men om ni inte förlåter människorna, skall inte heller er Fader förlåta era överträdelser.

— *Matteus 6:14*

Min blivande fru blev bortgift under tvång vid 15 års ålder och strax innan äktenskapet ägde rum var hon trött på allt. Hennes mor tog henne och hennes syster därför till en kristen kvinna, en frisör, med en profetisk gåva.

Du kommer att få två pojkar ... och gå igenom en svår tid innan du efter många år reiser till ett land långt borta. Där kommer du att möta en man som hjälper dig tillbaka till livet, som ett skepp som är på väg att sjunka men hålls tillbaka. Ditt liv blir svårt de första 50 åren, därefter vänder det.

— *Profetiskt tal till min blivande*

Efter en tid går det upp för mig att jag några år tidigare hade hört Den Helige Ande tala till mig under en av samlingarna i församlingen Vineyard i Levanger 2015.

Den som får henne är lyckligt lottad.

— *Den Helige Ande sade detta om min blivande fru*

Jag reagerade på detta, för varför skulle jag behöva veta det?! Det förstod jag inte förrän långt in i 2018 då det börjar gå upp för mig att Den Helige Ande talade om mig som den lyckligt lottade. Detta hjälper mig att acceptera och förstå att den glädje jag känner

för min blivande fru inte bara är min egen utan är rätt inför Gud. Ett äktenskap är viktigt att ära inte bara mellan människor utan också inför Gud, faktiskt ännu mer. Vi måste försöka ära Fadern i allt och inte göra orätt mot någon. Det är mycket som ska hända detta år och jag upplever att både församlingen och nära vänner i tron är misstroagna och tror att jag är en kvinnojägare. Oavsett vilket är jag säker på min sak och det är hon också. Samtidigt säger Gud till oss att vi inte kan ta del av äktenskapets glädjeämnen eftersom vi inte är gifta. För hur kan vi arbeta för Honom om vi bryter mot äktenskapet och syndar mot Hans kropp?

Allt är tillåtet för mig, men allt är inte nyttigt. Allt är tillåtet för mig, men jag ska inte låta något få makt över mig. Maten är till för magen och magen för maten, men Gud ska göra slut på båda. Kroppen är inte till för otukt utan för Herren, och Herren för kroppen. Gud som uppväckte Herren ska också uppväcka oss genom sin makt. Vet ni inte att era kroppar är Kristi lemmar? Ska jag då ta Kristi lemmar och göra dem till en skökas lemmar? Visst inte! Eller vet ni inte att den som förenar sig med en sköka blir en enda kropp med henne? Det står ju: De två ska bli ett kött. Men den som är förenad med Herren är en enda ande med honom. Fly otukten! **Varje annan synd som en människa begår är utanför kroppen, men den som bedriver otukt syndar mot sin egen kropp.** Vet ni inte att er kropp är ett tempel för den helige Ande som bor i er och som ni har fått av Gud? Ni tillhör inte er själva. Ni är köpta till ett högt pris. Ära då Gud med er kropp!

— Första Korinthierbrevet 6:12-20

Allt som allt väljer vi att lyssna på Gud och ära honom med våra kroppar och gör så än i dag. Det är mycket jag skulle kunna ha sagt och delat från det som hände. Oavsett vilket vet jag att jag och min blivande fru får en stor gåva om några år. Den Helige Ande har både sagt och visat mig vad detta är. Detta kan jag säga eftersom hon som talade profetiskt till min blivande fru också talade om hennes syster och allt hon har sagt har hänt och är rätt. När Den Helige Ande talade om detta första gången tänkte jag ärligt talat att jag hade tappat förståndet. Och det finns fyra vittnen till det Gud har berättat över en period på nästan 40 år. När jag av frustration för en tid sedan bad Gud bekräfta detta, fick en syster i tron en dröm som var tydlig med att detta var och är från Gud. Varför delar jag detta trots att det inte är helt tydligt vad jag faktiskt säger? För att jag önskar att den icke-troende ska börja se att Gud i himlen är fantastiskt god och att det finns hopp för alla. Några av oss går i mörka dalar och jag önskar vittna om det jag har sett och hört snarare än att bara hålla det inom mig. Det betyder inte alltid att jag kan säga allt, då det finns saker som är privata och inte ska delas. Det är en balansgång naturligtvis. Gud har oavsett skapat en fantastisk värld och visar sin kärlek till oss genom sitt ord och Den Helige Ande. Han bevarar oss genom upp- och nedgångar om vi låter Honom göra

det (Psaltaren 23:4). Han tar hand om våra hjärtan genom stormarna och förtjänar vår lovprisning i hängivelse.

Profeten som talade med min blivande fru är det tredje vittnet och hon talade om samma sak för 35 år sedan. Det andra vittnet är min blivande fru och hon har själv sett gåvan vi får och har varit chockad över detta, men Gud har i sanning varit nådig mot oss. Jag är lite hemlighetsfull när jag skriver detta, men allt är inte rätt att dela offentligt.

Jag har fem barn och känner redan, och Gud har visat mig, vad som ligger framför mig även när det gäller detta. Det är inte alla som vill ta emot detta vittnesbörd förrän efter att det har skett, men jag berättar delar av det så att ingen kan motsäga mig efteråt. Jag kämpade faktiskt emot Den Helige Ande i detta då det var så starkt för mig och jag blev osäker på min egen frälsning på grund av det Den Hellige Ande visade. Ibland är det en chock när Gud visar framtida händelser, i varje fall när det är så personligt och nära. Och jag ifrågasatte min egen frälsning vid den tidpunkten. Oavsett vilket är Gud god. Det var en sorg att mista de egna barnens närhet i det dagliga så jag är mycket tacksam till Gud och gläder mig över det som kommer att ske. Detta är något som min blivande fru själv inte vill prata särskilt mycket om på grund av den situation hon befinner sig i, så så är det. Jag hoppas och ber att vi dock förmår att göra det Gud ber oss om framöver.

När man har väntat i 11 år på asyl i Norge går man igenom en del prövningar. Gud har varit väldigt god mot henne och hon blev helad i foten genom handpåläggning på Bønnesenteret i Levanger för några år sedan. Smärtorna hon har haft i underlivet varje gång hon haft menstruation ända sedan 10-årsåldern försvann också efter förbön för cirka 3 år sedan (Jakob 5:16). Och hon fungerar bättre och bättre även mentalt. Hon är en aktiv och social kvinna som bidrar med mycket i sin närmiljö och hennes son tog den 13 juni 2022 examen som läkare efter 6 års studier.

I början var den ene sonen till min blivande fru inte glad över mig. Apropå just det. Jag minns att min blivande fru en dag berättade för mig hur hon för över 10 år sedan fick en uppmuntran från Gud. I detta såg hon en av sina söner stå i en korridor med skägg och vit kapp, som en läkare. Detta visades för henne när de var i Turkiet där den ene sonen inte hade möjlighet att gå i skolan och utbilda sig. Jag berättar det lite enkelt nu, men det var definitivt inte enkelt för dem under denna tid i deras liv så Gud hade en god anledning att uppmuntra henne. Det är lite speciellt att se sådana saker ske, men i efterhand förstår jag varför Den Helige Ande sade att jag var lyckligt lottad som skulle få henne. Ofta förstår jag Den Helige Andes ord först när jag ser det ske och detta kan vara månader eller år efteråt. Det är lite ironiskt, men min ex-fru var upptagen med att leta efter mina fel och inte att det jag faktiskt gjorde glädde Gud. Jag har blivit mycket mer kritiserad av människor för mitt sätt att vara än jag har blivit tillrättavisad av Den Helige Ande. Men tillrättavisad av Den Helige Ande har jag blivit ändå, bara så det är klart. Och detta har hänt vid ett flertal tillfällen.

Efter den tid jag har tillbringat med min blivande fru ser jag att hon är en evangelist och har en eld och kärlek från Gud när det gäller att dela evangeliet. Hon är mycket social av sig och en resursperson och Gud talade senast till henne när vi var i *Tremorkirken på Sartor Senter på Sotra* en dryg vecka innan jag lämnade Øygarden. Där visade Gud henne att vi skulle börja arbeta tillsammans om 5 månader och detta var den 19 juni 2022. Detta är första gången Fadern talar till henne och ger henne ett datum, precis som vi bad om tillsammans bara några dagar innan detta skedde. Fadern har hört oss, helt fantastiskt! Det betyder inte alltid att saker är enkla, men jag har stor frid och glädje inför det som kommer. Oavsett vilket, nu går jag händelserna lite i förväg. Men jag ville dela lite om min blivande fru så att man vet lite om henne.

Vid en tidig tidpunkt i min och min blivande frus vänskap runt 2018 visar Den Helige Ande mig att hon *måste ner på golvet*. Jag förstår inte vad detta betyder, men kort därefter när jag ber för henne sjunker hon ihop och somnar in i mina armar på golvet. Jag fortsatte att be tills jag var klar och när hon så småningom vaknar upp var det som att se in i ögonen på ett spädbarn. Jag glömmer inte upplevelsen, men jag vet i grunden inte riktigt vad som ägde rum annat än att jag tror att det var en sorts rensning hon gick igenom. Jag vet att det var förutsagt och att detta var nödvändigt och jag bad i tungor över henne när hon sov då jag vet att det då är anden som ber och inte vårt förstånd (Romarbrevet 8:26).

Jag vill tillägga att hennes son och *Broder Ole Martin*, två av de heliga, kom till mig och jämförde mig med en *kvinnojägare* detta år. Folk hade också pratat osanningar bakom min rygg om mig och min blivande fru och de var nervösa över om det som skedde var rätt. Inte heller hade hon gjort det som var rätt inför Gud med allt hon hade företagit sig innan vi lärde känna varandra och detta möte var också ett resultat av det. Hennes son var orolig för henne. Vi är alla ett resultat av vårt förflutna och när vi kommer till sanningen måste vi vänja oss av med fruktan och bävan. Detta gäller mig lika mycket som mina bröder och systrar. När vi kommer med anklagelser mot våra egna måste dessa också vara berättigade och man måste närma sig med kärlek. Detta skedde inte här, men jag känner honom som en god broder och det är nu helt okej att han klev över gränsen lite, men det var helt onödigt. Min blivande fru blev i praktiken pressad att hålla sig borta från mig de nästkommande 6 veckorna. Det var ett sjokk att bli anklagad på detta sätt och under denna period var jag helt tom på energi. Det var då Den Helige Ande talade till mig och helt konkret gav mig ett namn som jag gläder mig över än i dag. Inte bara det, utan Den Helige Ande varnade mig också och sade att jag och min blivande fru kommer att *röra till det* senare. Något som vi också gjorde och sedan vände oss bort ifrån igen. Det var både tröst och förmaning att få från Den Helige Ande så att säga. Det som var lite roligt med denna tid var att jag också sov 9–10 timmar varje natt och den inverkan detta hade på jobbet hos HUNT Forskningscenter, ironiskt nog. Hjärnan fick vila ordentligt om natten och jag presterade i grunden helt kanon på jobben. Nu kan man fråga sig om jag hade underpresterat på jobbet fram till nu, men det kan jag inte säga då allt jag gjorde

fungerade och Oddgeir var så nöjd med mitt arbete. Jag förmådde sätta mig in i allt de behövde, fann och åtgärdade väsentliga fel som hade introducerats före min tid och utvecklade verktyg och gjorde det som krävdes av mig med mera. Jag levererade också i ett projekt vi hade för Folkehelseinstituttet och gjorde detsamma även vid senare tillfällen. Tekniskt fungerade allt helt topp och jag stortrivdes med arbetet då jag också lärde mig *Golang* när jag jobbade på HUNT.

Kapitel 33

Forskningssenteret (2019)

Det är mitt i 2019 och jag är färdig med projektanställningen som systemutvecklare vid HUNT Forskningssenter i Levanger. Jag reser nu en tur till Asien och följer med en pastor upp i bergen till en grupp pastorer där och delar och arbetar tillsammans med dem (Matteus 28:19).

Under vistelsen i ett av de asiatiska länderna talade Den Helige Ande till mig vid vissa tillfällen då jag fick tåla att vara Hans mun till folket med förmaning. Den ena gången var när en av de äldste i församlingen förbröt sig mot den. Jag visste det inte, men kände det starkt i min ande innan jag såg det med egna ögon. Den andra gången var när en kristen läkare var sjuk och låg helt förlamad på en bår precis ovanför marknivå. Han stank urin. Den Helige Ande berättade att tillståndet var självförvållat och jag var tvungen att lyda och säga det till honom. Tårar kom från hans ögon och han bekände att det jag sade var korrekt och han erkände vad han hade gjort (Jakob 5:16). Vi bad för honom och från den tidpunkten började helandet och han var på benen igen några månader senare. Han var en gammal man och dog dessvärre inte så långt därefter, trots att han hade blivit frisk igen från förlamningen.

Efter missionsturen kom jag tillbaka och började söka jobb. Jag blir inbjuden till diverse intervjuer, men dock. Efter åtta månader ger jag upp litegrann och startar processen med att testa en idé jag har för en ny produkt. Jag utvärderar denna genom en tredjepart som anlitas av kommunen för uppdraget, *Proneo AS* i Verdal. Jag inställde mig hos dem med en fullständig rapport om det jag redan hade utvecklat samt idén om den nya produkten. Ledaren verkade överraskad och frågorna han hade förberett var redan besvarade i min rapport.

Proneo ger tummen upp för idén och jag söker stöd hos NAV (Ordspråksboken 16:3). Vad handlar det om? Det handlar om en ny produkt som ska hjälpa människor att skapa digitala böcker och väva samman detta med självskrivna eller köpta ordböcker, allt för onlineförsäljning eller digital distribution. Det finns inget liknande verktyg på marknaden idag som jag känner till. Vi ser tillbaka till 2012 när Kvinneforum Nordhordland talade profetiskt om att jag möjligen skulle göra *något nytt som ingen annan hade gjort förut*; att väva samman saker. Detta stämmer väl överens med den gamla publikationsmotorn också.

Jag får bifall på ansökan efter några veckors handläggningstid och påbörjar nu ett års utveckling med eget hemmakontor. **Jag skrev tidigare om att Gud i december 2017**

sade till mig att det var en mognadstid på två år (Predikaren 3:1). Det var nu det gick upp för mig att det hade gått två år när jag startade ansökningsprocessen. Och stödet från NAV kommer nästan på samma dag som Norge stänger ner. Det slår mig att startpunkten för arbetet med det nya verktyget är vid samma tidpunkt som ersättningsperioden för a-kassa förlängs och man dessutom får semesterersättning på a-kassan.

Jag sitter nu och arbetar hemifrån i ett år samtidigt som regeringen inför extra stöd för arbetslösa. Och precis innan jag får bifall från NAV om stöd för tolv månaders arbete hemifrån, drömmer jag att jag städar ett av mina rum. Vid ungefär samma tidpunkt drömmer min blivande fru att hon ser en mängd kartonger ute i mitt vardagsrum. Jag förstår inte vad detta betyder och finner det hela lite märkligt. Min blivande fru föreslår att vi ska använda det ena sovrummet som hemmakontor och vi håller på att tömma det. Vi flyttar min säng till vardagsrummet och städar samtidigt i vardagsrummet och i kattvinden. När jag såg alla pappkartonger på vardagsrumsgolvet och sovrummet var färdigstädat, gick det upp för mig vad Gud hade gjort. Far talade om detta projekt två år tidigare och visade oss samtidigt starten på det. Jag är nervös för att ta på mig ett sådant projekt utan att Gud är med, och i efterhand är jag lättad över att Far visade mig detta (Filipperbrevet 1:6).

Detta år kände jag också en stark oro för min far. Han var på besök hos mig, och då kände jag att något var allvarligt fel. Jag berättade för honom att jag önskade döpa honom i älven precis där jag bodde. Han tackar tyvärr bestämt nej till detta och åker sedan till Filippinerna. Jag hade ingen frid för min far vid denna tidpunkt (Romarbrevet 9:1-2).

Kapitel 34

Forskningscenter (2020)

Det är nyåret 2020 och jag arbetar för att få färdigt en pilotversion av min produkt. Saker och ting börjar fungera, men jag är samtidigt lite orolig över vad som ska hända när stödet från NAV upphör och jag står där utan varken jobb eller pengar. Och det är nu som en syster i tron, en kvinna som arbetar tillsammans med sin man i USA och är en del av ett pastorpar, tar kontakt med mig på Facebook. Hon berättar för mig att jag har lagt ut något som inte är riktigt på Facebook. Jag tackar för detta och tar sedan bort inlägget. Hon blev överraskad över min ödmjukhet och plötsligt talar Den Helige Ande till henne och visar henne ett ekonomiskt genombrott för mig. Hon berättar också att Gud har hört mina böner när det gäller mitt arbete för honom framöver. Jag undrar vad detta kan betyda, men försöker medvetet förhålla mig lugn till det som ska hända framöver, något som inte alltid är så enkelt. Det måste sägas att jag övervägde flera möjliga scenarier för hur jag skulle klara mig i tiden som kom, men att Gud satte mig på plats genom två drömmar jag fick. I den ena drömmen ser jag Vasaskeppet lägga ut från hamn och sjunka snabbt därefter. I den andra drömmen flyger jag i ett högt avlångt rum och beter mig som en gnällig Stålmannen där jag flög runt på insidan. Jag förstår att Gud visar mig att det är fåfängt att försöka planera för framtiden och att jag är placerad här för den tid som är och inte bör klaga på var Han har satt mig (Jesaja 55:8-9). Detta lugnar mig också.

Det är i tiden strax innan stödet från NAV tar slut som jag tar kontakt med Oddgeir. Det visar sig att jag detta år får ett gediget konsultuppdrag från HUNT utöver royalties på försäljningen av de publikationer jag har gett ut. Allt ordnar sig ekonomiskt med andra ord (Filiperbrevet 4:19). Det kan tilläggas att produkten jag byggde för Forskningscenteret detta år nu används i deras *Aldring i Trøndelag* (AiT) och COVID-projekt, som ska pågå i två år, och fungerar som önskat:

Det fungerar prickfritt.

— Oddgeir Holmens tilbakemelding

Det går bra för barnen, men vi måste alla stå inför Gud en dag med vårt liv och de val vi gjort gentemot våra äkta hälfter och i övrigt gentemot De Heliga (Romarbrevet 14:12). Det finns saker jag borde ha sett annorlunda på kring min ex-fru och barnen, men skilsmässan är inte en del av detta.

Detta år lägger asylmottagningen ner verksamheten i Levanger. Min blivande fru flyttas till en ny asylmottagning, något hon fasade lite för då Gud varnade henne för att

saker och ting kommer att bli svårt under en tid framöver. Samtidigt meddelar Gud att väntetiden är över, även om vi inte får någon konkret tidpunkt för detta. Vi måste vara uthålliga (Hebreerbrevet 10:36). Tidigare detta år har jag samlat handlingar och dokumenterat hennes evangeliska arbete här i Norge. Detta skickas till *Norsk Organisasjon for Asylsøkere* (NOAS). Det är brev från fem olika par och Sharons son där man går i god för henne i detta. Förväntad handläggningstid är maximalt tolv månader med en förväntning om nio månader, men per dags dato är vi inne på artonde månaden utan någon återkoppling från UNE.

Oron för Bjørn från 2019 bekräftas detta år. Han blir, genom en olyckshändelse, skjuten när han befinner sig på Filippinerna. Läkarna säger att om det inte hade varit för att kulan träffade revbenet och ändrade riktning inuti kroppen, så hade han med största sannolikhet dött. De menade att han måste ha fått hjälp av änglar (Psaltaren 91:11) och att det uppenbarligen var ett mirakel att han överlevde. Jag hade önskat få döpa honom i älven innan han reste, men han vägrade. Jag förstår now att oron jag kände för honom var verklig och att jag inte kände mig trygg i om han faktiskt var i Guds händer fram till den tidpunkten. Jag hoppas att han är ödmjuk nog att erkänna detta om någon frågar honom, både dopet och det som hände dessförinnan. Det var oavsett inte hans fel och han var ett offer i ett mordförsök mot personen som satt bredvid honom. Motivet var att försöka få en ekonomisk skuld avskriven.

Kapitel 35

Publifye AS (2021)

Vi har kommit till 2021 och jag befinner mig i slutet av det år som NAV har stöttat mig i arbetet. Jag etablerar nu Publifye AS. I framtiden tror jag att många kommer att bli glada över produkten och de resurser som kommer att ligga bakom den. Detta är ett verktyg som ger skolor och organisationer samt privatpersoner möjligheten att skapa mer engagemang kring lärande och läsning (Romarbrevet 11:29). Dessa ska, tillsammans med lärare, studenter och elever, kunna använda detta för att skriva egna texter med ordböcker invävda i dem, något som också är helt nytt på marknaden. En del av den kunskap som bygger detta är den erfarenhet jag har av att bygga några tusen digitala böcker med ordböcker med upp till flera miljoner kopplingar och flera distributörer och tekniska lösningar.

När jag blev tilltalad profetiskt 2014 innan jag reste från USA, sa en profet till mig att jag är kreativ, och det stämmer. Det sades också att jag hade en svår tid framför mig. Men jag tycker om att skapa saker, så att säga, och jag har förmågan att se hur jag ska göra det, och detta kommer att bidra till att hjälpa oss ut ur en svår period (Ordspråksboken 16:3).

Angående min egen far. När han kom på besök detta år, var jag direkt med honom och bad honom låta döpa sig till Jesus Kristus. Han är tveksam men säger så småningom ja och blir döpt i älven i Levanger av mig och min blivande fru. Själv var jag osäker på om detta var rätt, så jag bad Gud om tecken. Det som sedan händer är att en syster i tron vid namn *Maryam* fick en syn av min far, först som i ett fängelse och efteråt såg hon honom utanför fängelset. Han hade sjömansmössa på sig, vitt skägg, och Jesus och jag stod tillsammans bakom honom. Maryam hade inte mött min far och kände inte till att han hade varit sjöman, inte heller att han hade vitt skägg, så det lugnade mig. Maryam skickade mig också ett meddelande precis innan han blev döpt där hon sa att min far *troligtvis ska bli döpt i helgen*. Allt stämde på pricken. Bilden från Maryam var tydlig med att Gud satte min far fri genom dopet (Romarbrevet 6:4), och det var bekräftelse nog för mig.

Min fars nu avlidna fru, Ragnhild, hade också tagit emot Jesu *gåva* bara några månader innan hon dog. Vid den tiden hade Gud lagt det på mitt hjärta att komma till Bergen precis innan hon gick bort. Jag minns att jag kom in i rummet på vårdhemmet och hon lyste upp som en sol framför mig. Hon hade kämpat under stora delar av sitt liv, så detta var fantastiskt att se och jag är helt säker på att det fanns änglar i rummet med oss den dagen. Jag delade med henne och hon tog emot Jesus. Det är möjligt för en människa att

säga ja till Jesus och bli född på nytt (Johannes 3:3), även om förståndet inte begriper vad som händer, för jag har själv upplevt det. Och jag litar på att Gud i sin nåd och kraft håller sitt löfte och håller både Ragnhild och min far i sina trygga händer (Filipperbrevet 1:6).

Välsignad är Gud, vår Herre Jesu Kristi Fader, han som i Kristus har välsignat oss med all Andens välsignelse i himlen. I Kristus utvalde han oss före världens grundläggning till att stå inför hans ansikte, heliga och fläckfria. I kärlek och efter sin egen goda vilja beslöt han i förväg att vi skulle få rätt att vara hans barn genom Jesus Kristus, till lov och pris för hans härlighet och nåd, som han har överöst oss med i honom som han älskar så högt. I honom har vi friheten, köpt med hans blod, förlåtelse för synderna. Så rik är Guds nåd, som han har låtit strömma över oss med all visdom och förstånd, då han kungjorde för oss sin viljas mysterium, det han gärna ville göra i honom. Han ville fullborda sin frälsningsplan i tidernas fullbordan: att sammanfatta allt i Kristus, allt i himlen och på jorden i honom. I honom har också vi blivit arvingar, vi som på förhand var bestämda till det efter Guds beslut, han som genomför allt efter sin egen plan och vilja. Så skulle vi vara till lov och pris för hans härlighet, vi som redan nu har satt vårt hopp till Kristus. I honom kom också ni till tro när ni hörde sanningens ord, evangeliet om er frälsning. **I honom blev ni märkta med inseglet: Den helige Ande som var utlovad åt oss, han som är panten på vårt arv, intill dess att Guds eget folk blir friköpt, till lov och pris för hans härlighet.**

— Efesierbrevet 1:3-14

Detta var också året då min blivande fru fick en bild från Gud om att saker nu kommer att bli bättre och att det är *ljusning vid horisonten*, något som också bekräftades konkret i Tremorkirken på Sotra i juni 2022 av Gud.

Det finns en del församlingar som söker Guds vilja och hans nådegåvor, men jag känner en stark saknad efter att se gudfruktiga heliga som drivs av Guds Ande i kyrkan, och tyvärr är det många församlingar som förnekar Guds kraft och den Helige Ande:

De har ett sken av gudsfruktan men förnekar dess kraft. Håll dig borta från dem!

— Andra Timoteusbrevet 3:5

Hur kan kyrkan förvänta sig att evangeliet går framåt utan Guds kraft (Första Korintherbrevet 4:20)? Folket vet inte vad de går miste om, för vi söker vårt eget och inte Guds; även om det ser fint ut på utsidan så finns där inget liv efter döden (Romarbrevet 8:6).

Efter frälsningen fick jag en bismak i munnen med tanke på att jag hade varit i Den Norske Kirke tidigare men inte fått veta sanningen om att jag måste bekänna med min mun och vuxendöpas och ta emot välsignelserna genom att de heliga lade händerna på mig (Romarbrevet 10:9-10).

Kapitel 36

Vägen vidare (2022)

Vi befinner oss i mitten av 2022 och jag såg fram emot att min blivande hustru skulle få uppehållstillstånd så att vi kunde börja arbeta tillsammans. Men detta skedde inte och tingsrätten var på inget sätt lyhörd för hennes sak. Så jag kan säga att vi båda drömde för ett år sedan att handläggningen inte skulle komma att vara «rumsren», om man kan uttrycka det så. Men trots detta har jag frid (Filiperbrevet 4:7), även om det kändes som ett svek från Den Norske Stat, ska jag vara ärlig. Och det var också det drömmen visade oss, att handläggningssystemet var som ett avloppsrör.

En asylsökande fick tidigare knappt två tusen kronor varje månad, men detta steg till tre tusen. Det ska täcka mat, kläder och transport. Jag känner till asylsökande som blir av med strömmen om de använder vattenkokaren eftersom de bor för många i ett hus. Och på vintern har de varit med om att förlora huvudvärmen i flera dagar och har varit tvungna att klä sig extra varmt och klara sig med ett litet element i sovrummet. De måste vanligtvis dela sovrum och badrum med flera. Trots detta är det svårt att säga att vi inte är välsignade, för det är vi verkligen. Vi har delat med människor tillsammans, diskuterat, sökt Gud, glatt oss, gått i församlingen och hon har varit volontär i flera år både utanför och inom församlingen. Hon har arbetat i Den Norske Kirke, Vineyard i Levanger, hjälpt de äldre på ålderdomshem, varit medlem i Sanitetsforeningen där och i Trondheim. Hon är aktiv med att dela evangeliet med människor där hon befinner sig och vårt evangeliserande arbete kommer att öka framöver om vi är lydiga med den tid, de resurser och det privatliv vi har. Vi har döpt människor tillsammans och hon deltar också i möten och på äktenskapskurser via videomöten med pastorpar från hela världen, även USA.

I samband med en stugresa till Øygarden i juni 2022 mötte jag en ung pojke i Øygarden som berättade att hans kusin hade hört Den Helige Ande tala till henne och att hon blev helt mållös i flera minuter efteråt. Det är alltid roligt att höra andras vittnesbyrd om Den Helige Ande i deras liv. Jag delade evangeliet med flera ungdomar under min vistelse, även med den här pojken och hans väninna.

Lite senare möter jag en annan grupp ungdomar på Øygarden Terminal där en ung flicka blev helad i sitt knä genom handpåläggning. Natten innan hade jag drömt att någon dog på grunt vatten. Det som händer är att en ung pojke i det här gänget berättade för mig att han dog i en pool under våren i år, men blev återupplivad efter några minuter. Detta stod också att läsa i tidningen, något de visade mig på sin mobil. Först då berättade jag för dem vad Gud hade visat mig natten innan. Att Gud visar mig sådana saker

gör mig till ett levande vittne för Gud, i kraft och inte bara i ord. Ofta när jag delar med ungdomar får jag många frågor, och det är viktigt att jag söker Gud i förväg, ber, studerar och begrundar Hans ord och det Han har gett mig, så att jag förmår svara för mig och inte blir ställd när de undrar över saker.

Som person blir jag väldigt aktiv när jag delar med ungdomar, för det känns som en eld inom mig. Man måste förvänta sig att Gud är med en, och ofta följer tecken och under när man ber för den enskilde (Markus 16:17-18). Vi måste lita på Gud och tro att helanden sker och att människor befrias från smärta och problem, även om man inte alltid ser det. Det är lika viktigt att tro att dopet befriar dem från döden (Romarbrevet 6:4)! Men jag försöker alltid möta människor där de är, som Paulus talar om. Jag ser att Gud leder mig till människor och belyser dem för mig, och jag har tidvis upplevt en fantastisk glädje och vet att en fortsättning på detta arbete står för dörren inom kort.

Följande ägde rum den 13 juli 2022:

Jag hade precis talat och delat med en muslimsk kvinna om att endast Gud är god, så som Jesus säger oss (Markus 10:18). Och nu delar jag om hur Gud är en förtärande eld (Hebreerbrevet 12:29) och att människor inte kan se Fadern utan att dö (2 Moseboken 33:20). Plötsligt kastar hon huvudet åt sidan och säger att hon inte kan se mig i ögonen eftersom de *«skiftar färg»*. Detta händer kanske tre gånger under de kommande femton minuterna, och varje gång ser jag en tydlig fruktan komma över henne som helt får henne ur balans. Jag är fullt medveten om de mirakler som sker när vi arbetar för Gud, men detta har inte hänt mig tidigare och jag förundras och söker Gud för svar. Jag tror att kvinnan framför mig var ovillig att bli renad från sin synd och att hon inte kunde härda ut när Gud visade lite av sig själv genom mina ögon. Innan detta hände hade hon sagt att hon aldrig skulle sluta vara muslim. Det återstår att se vad som händer framöver, om hon förstår allvaret i det som skedde, såvida inte Satan lyckas stjälja även detta från henne.

— Möte med Gud

Tecken och under följer den som bekänner Jesus som Herre och Mästare i ord och handling. Och det hon såg med egna ögon kan hon inte förneka i efterhand. Inte heller vill jag kasta mörker över sanningen och säga att alla kommer till himlen. Jesus Kristus, Guds enfödde Son, är vägen, sanningen och livet (Johannes 14:6). Vi måste ta emot Honom för att bli tvättade rena från vår synd:

Och han sade till dem: *«Gå ut i hela världen och predika evangeliet för hela skapelsen! Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd.»*

— Markus 16:15-16

När Gud visade min blivande hustru att det var ett konkret antal månader kvar tills vi kan börja arbeta tillsammans, så var det som om en annan text dök upp på skärmen framför henne. Hon blev lite *paff*, men jag lyckades göra en ljudupptagning med mobilen när hon berättade det för mig efteråt. Det Fadern har gjort för mig och min blivande hustru de senaste åren är en stor välsignelse (Psaltaren 103:2).

Jag har påbörjat och är i gång med att starta upp med arbetare i Asien som arbetar för att sprida evangeliet.

När jag skriver detta år 2026 har jag och mina fem barn en god relation, och de följer med mig när de kan, inklusive kommande påsk. Jag längtar efter den dag då jag kan bygga ett hem där de är fria att komma och gå som de vill. Min blivande frus asylärendet är fortfarande olöst efter åtta år, vilket innebär att vi enligt norsk lag fortfarande inte får gifta oss. Vi väntar, och vi förtröstar på Guds tid (Habackuk 2:3). Mycket har hänt sedan 2022, men arbetet fortsätter—både församlingsarbetet och publikationerna—och jag tror att de bästa kapitlen fortfarande ligger framför oss.

Det är fortfarande mycket jag inte har sagt eller delat, men jag hoppas att memoarerna ger en fingervisning om vad jag står för och var Gud har mig (Jeremia 29:11).

Kapitel 37

Vem är Jesus Kristus?

Jag hoppas att en dag få skriva om vem *Jesus Kristus* egentligen är i det Gamla och Nya testamentet. Många förstår inte att Jesus Kristus är den som har skapat oss (Kolosserbrevet 1:16), inte bara Guds Son. Jesus sade att när vi ser Honom, ser vi Gud (Johannesevangeliet 14:9). Medan ”Gud” syftar på Fadern, Sonen och den Helige Ande, bekräftar Johannesevangeliet vad många människor upplever i drömmar: att ingenting skapades utom genom Jesus, och det inkluderar dig och mig. Jesus uppenbarar sitt sanna jag för många människor i deras drömmar och berättar för dem att Han är Gud (Johannesevangeliet 10:30, Jesaja 9:6). Detta stämmer överens med Bibeln; det är ingen tillfällighet. Det är inte en paradox, och det är därför Jesus sade till lärjungarna att när de såg Honom, såg de Gud. Av samma anledning drömmer många människor – ofta de som har förföljt eller dödat kristna i tjänst för en falsk religion – plötsligt om att Jesus kommer till dem, förklarar att Han är Gud och frågar varför de förföljer Hans folk.

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Allt blev till genom honom, och utan honom blev ingenting till av det som är till.

— *Johannesevangeliet 1:1-3*

Ett återkommande tema i *alternativ litteratur* är beskrivningen av Jesus som en ”uppstigen mästare” eller bara en profet. Dessa källor förnekar att Hans blod renar oss från vår synd (Hebreerbrevet 9:22, Romarbrevet 5:9) eller att Han skapade mänskligheten. Att Han är Guds Son bortses också ifrån; om ämnet överhuvudtaget berörs, försöker författarna förvränga Hans offer till något ytligt och rent symboliskt, snarare än något som vi personligen måste ta del av. När Jesus säger att vi måste äta Hans kött och dricka Hans blod för att ha evigt liv, är det avgörande att vi lyssnar:

Jesus sade till dem: «Sannerligen, sannerligen säger jag er: Om ni inte äter Människosonens kött och dricker hans blod, har ni inte liv i er. Men den som äter mitt kött och dricker mitt blod har evigt liv, och jag ska låta honom uppstå på den yttersta dagen. Ty mitt kött är verklig mat och mitt blod är verklig dryck. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod förblir i mig och jag i honom. Liksom den levande Fadern har sänt mig och jag lever genom Fadern, så ska också den som äter mig leva genom mig. Detta är brödet som kom

ner från himlen. Det är inte som det fäderna åt och dog. Den som äter detta bröd ska leva i evighet.»

— *Johannesevangeliet 6:53-58*

De olika berättelserna och förklaringarna rörande utomjordiska varelser och UFO:n är en del av en maskerad utformad för att avleda vårt fokus från sanningen. Jag är väl förtrogen med dessa frågor, då jag har studerat dem i många år – betydligt mer än genomsnittspersonen. Jag säger inte detta för att vara arrogant. Jag förstår (även om vissa kan finna det ironiskt) att mycket av det *övernaturliga* är precis lika verkligt som de mirakler från Gud som jag har bevittnat. Men det faktum att en sådan händelse har inträffat betyder inte nödvändigtvis att den representerar sanningen. Det är som att besöka en cirkus: det är mycket buller och rörelse, men syftet är inte att föra dig *närmare livet*, utan att underhålla dig. Människor blir ofta underhållna ända fram till den dag de dör, utan att någonsin ha tagit emot livet (Ordspråksboken 14:12). Det låter trivialt på ett sätt, men det händer. Det blir som ett beroende av heroin, där man förtärs av tankar på nästa fix; det dränerar livet ur en människa. Bara för att någon ser bra ut på utsidan betyder det inte att det finns liv på insidan.

Jag tror att de flesta av oss känner människor som har upplevt det mirakulösa genom orena andar, men få har gåvan att urskilja vad dessa ting egentligen är. Min erfarenhet är att andarna bakom dessa händelser inte bekänner Jesus som Herre, och deras slutliga frukt är död, inte liv (Andra Korintierbrevet 11:14). Kanske ser en del av det extraordinärt ut på ytan, men det görs för att bedra. Det är mycket likt när människor hypnotiseras på TV, eller när vi ser *vita häxor* eller *exorcister* som driver ut andar ur hus. Gud säger att vi måste pröva andarna för att se om de är från Honom:

Mina älskade, tro inte varje ande, utan pröva andarna om de kommer från Gud. Ty många falska profeter har gått ut i världen. Så känner ni igen Guds Ande: Varje ande som bekänner att Jesus Kristus har kommit i köttet är från Gud. Men varje ande som inte bekänner Jesus är inte från Gud. Det är Antikrists ande, som ni har hört ska komma. Och den anden finns redan nu i världen.

— *Första Johannesbrevet 4:1-3*

Människor låter sig bedras och lockas, precis som krabbor eller insekter som dras till ett ljus om natten. ”Av deras frukt ska ni känna dem” (Matteusevangeliet 7:16). Jag ser nu att även om jag inte var född på nytt före 2008, så förstod en del av mig att något var fel, även om jag inte kunde sätta fingret på det. Så är det för många runt omkring oss. Det är därför vi delar Guds sanning och berättar för andra vad Han viskar i våra öron.

Jag vet av erfarenhet att den här världens makter försöker dölja sanningen för människor, då jag själv var en del av detta i mina yngre år. Satan gör sitt yttersta för att få människor att fokusera på allt annat än Gud, ofta genom att förvränga sanningen om att sexuell aktivitet utanför äktenskapet är synd. Filmer och andra medier som innehåller intima scener är inte bara fel i Guds ögon, utan de får också människor att bli slavar under synden och begära ännu mer:

”När ni har lyft upp Människosonen, då ska ni förstå att Jag Är, och att jag inte gör något av mig själv utan talar så som Fadern har lärt mig. Och han som har sänt mig är med mig. Han har inte lämnat mig ensam, eftersom jag alltid gör det som behagar honom.” När han sade detta, kom många att tro på honom. Jesus sade då till de judar som hade kommit till tro på honom: ”Om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar. Då ska ni lära känna sanningen, och sanningen ska göra er fria.” De svarade honom: ”Vi är Abrahams barn och har aldrig varit slavar under någon. Hur kan du då säga att vi ska bli fria?” Jesus svarade: ”Sannerligen, sannerligen säger jag er: Var och en som gör synd är syndens slav. Slaven blir inte kvar i huset för evigt, men sonen förblir där för evigt. Om nu Sonen gör er fria, blir ni verkligen fria. Jag vet att ni är Abrahams barn. Men ni vill döda mig, därför att mitt ord inte har någon plats i er. Jag talar vad jag har sett hos min Fader, och ni gör vad ni har hört av er fader.” De svarade honom: ”Vår fader är Abraham.” Jesus sade: ”Om ni vore Abrahams barn, skulle ni göra Abrahams gärningar. Men nu vill ni döda mig, en man som har sagt er sanningen, som jag har hört från Gud. Så gjorde inte Abraham. Ni gör er faders gärningar.” De sade till honom: ”Vi är inte födda i otukt. Vi har bara en Fader: Gud.” Jesus svarade: ”Om Gud vore er fader, skulle ni älska mig. Ty från Gud har jag utgått och är nu här. Jag har inte kommit av mig själv, utan han har sänt mig. Varför förstår ni inte vad jag säger? Därför att ni inte kan höra mitt ord! Ni har djävulen till fader, och ni vill göra vad er fader önskar. Han har varit en mördare från början och har aldrig stått i sanningen, för det finns ingen sanning i honom. När han talar lögn, talar han utifrån sig själv, för han är en lögnare och lögnens fader. Men eftersom jag säger sanningen, tror ni mig inte. Vem av er kan överbevisa mig om synd? Om jag talar sanning, varför tror ni mig inte? Den som är av Gud hör Guds ord. Ni hör inte, därför att ni inte är av Gud.” Judarna svarade honom: ”Har vi inte rätt när vi säger att du är en samarier och har en ond ande?” Jesus svarade: ”Jag har ingen ond ande, utan jag ärar min Fader, och ni vanärar mig. Jag söker inte min egen ära. Men det finns en som söker den och som dömer. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Om någon håller mitt ord, ska han aldrig någonsin se döden.”

— *Johannesevangeliet 8:25-51*

Det finns två sidor av *orena andar*. Den ena är att de vill få människor att tro att allt är fysiskt och materiellt och att ingen ande existerar. Den andra sidan ses när människor förstår att det finns en andlig verklighet. När detta sker, försöker orena andar snärja sökare i en magisk värld som tenderar att mörkna ju djupare man går in i den (Första Timoteusbrevet 4:1). I början verkar tingen frestande och oförargliga.

En man som gick på samma bibelskola som jag, en skicklig pianist, vände sig helt bort från Gud (Andra Petrusbrevet 2:20-22). Han var involverad med en kvinna som också hade en profetisk gåva, men de blev avstängda från bibelskolan av skäl som jag inte känner till. Efteråt började de helt tappa greppet. Allt vändes upp och ner under en tid, och de *vecklade* in i det med öppna armar. Det slutade med att han dog på ett fjäll på vintern av köld, uppenbarligen i ett förvirrat mentalt tillstånd och i sökandet efter ett andligt nirvana. Vägen till fördärvet är bred, och de är många som går in genom den (Matteusevangeliet 7:13). Aldrig tidigare hade jag sett någon vända sig så drastiskt från Gud och mista sitt liv så kort därefter, trots att flera troende hade varnat honom i förväg och tydligt såg vad som höll på att ske. Jag tror att båda två också slutade äta kött och påbörjade en radikal diet. Han blev smalare och smalare och beskrev det som om han kunde uthärda vad som helst och som om allt var överkligt. Detta var ett extremt undantagsfall, men vi ser människor över hela spektrumet runt omkring oss. Många söker efter sanningen.

Många människor låter sina liv dikteras av en oren andlighet. Många *vita häxor* tror att det de gör är gott, men i praktiken arbetar de mot Gud och tillsammans med orena andar (Galaterbrevet 5:19-21). Vissa stöter på personliga problem på grund av detta och kan inte förstå orsaken. Vår Fader i himlen har varnat oss för magi (Femte Moseboken 18:10-12), ändå är det alltmer populärt i dagens filmer, som Harry Potter-serien. Vad är det som återkommer i många av dem? Mystik och övernaturliga händelser – ett fascinerande mörker som fångslar genom det ockulta, precis som en nattfjäril som dras till ett ljus i natten. Ovetande lockas man in i en fälla och fastnar. Vissa ungdomar ser skräckfilmer men måste sedan sova med ljuset tändt, oförmögna att finna frid efteråt. Vi påverkas av vad vi tar in genom våra ögon, inklusive pornografi. Jag kämpade själv med pornografiberöende fram till omkring 2012, och jag vet idag att nakenhet och sexualitet hör hemma inom äktenskapet (Matteusevangeliet 5:28). Detta var också något Gud lade tungt på mitt hjärta: att jag begick äktenskapsbrott med andra kvinnor genom en skärm.

För en djupare studie av hur Jesus uppenbarar sig genom det Gamla och Nya testamentet — genom namnen, förebilderna, profetierna och de hebreiska och grekiska orden som pekar på Honom på varje sida — se vår följeslagarbok *Jesus in Scripture* (junifye.publifye.pro/jesus-in-scripture).

Ni ska veta att ingen otuktig eller oren eller girig – en sådan är en avgudadyrkare – har något arv i Kristi och Guds rike. Låt ingen bedra er med tomma ord! Ty det är för sådant som Guds vrede drabbar olydnadens barn. Ha

därför inget med dem att göra! Tidigare var ni mörker, men nu är ni ljus i Herren. Lev då som ljusets barn! Ljusets frukt består i allt vad godhet, rättfärdighet och sanning heter. Prova vad som gläder Herren! Ha inget att göra med mörkrets ofruktbara gärningar utan avslöja dem i stället! Vad de gör i hemlighet är skamligt till och med att nämna. Men allt som avslöjas av ljuset blir synligt, för allt som blir synligt är ljus. Därför heter det: ”Vakna upp, du som sover, och stå upp från de döda, så ska Kristus lysa över dig.” Se alltså noga till hur ni lever – inte som ovisa människor utan som visa, och ta väl vara på tiden, ty dagarna är onda. Var därför inte oförnuftiga, utan förstå vad som är Herrens vilja. Berusa er inte med vin, det leder till utsvävningar, utan låt er uppfyllas av Anden, så att ni talar till varandra med psalmer, hymner och andliga sånger. Sjung och spela i era hjärtan för Herren.

— *Efesierbrevet 5:5-19*

Kapitel 38

Ingen død ingen ånd?

Jag vet i dag att människan måste vända sig bort från sin synd och tillbaka till Gud (Apostlagärningarna 3:19). Det enda som kan sona vår egen självförvållade dödsdom är Jesu blod (Hebréerna 9:22). Om vi går genom livet utan att ta emot Jesus kommer vi efter döden att skörda det vi har sått i kroppen medan vi levde. Vi dör först en fysisk död och sedan en andlig död, två gånger med andra ord (Uppenbarelseboken 20:14-15). Jesus själv varnade för detta med allvarsamma ord: den eviga elden är beredd åt djävulen och hans änglar, och de som förkastar Honom ska gå bort till evigt straff (Matteus 25:41, 46). Detta är ingen övertro, utan något som några av de heliga faktiskt har konkret erfarenhet av. Om du söker sanningen så vet du att även om inte alla har upplevt detta, så betyder det inte att den är fel. Det är därför vi talar om dessa ting. Detta är inte något fiktivt vi lägger fram för att försöka skrämman folk till ett liv med Gud, så fungerar det inte. Erfarenhet kan efterfrågas och aktivt sökas. Om du menar allvar med livet så låt det inte gå till spillo.

Ingenting kan reversera eller ta bort vår synd. Undantaget är Jesu blod (1 Johannesbrevet 1:7). Den som tror på Sonen har evigt liv, men den som inte vill tro på Sonen ska inte se livet, utan Guds vrede blir kvar över honom (Johannes 3:36). Varför? Eftersom Jesus är Gud (Kolosserbrevet 2:9) och Hans liv är oändligt mycket värt (1 Petrusbrevet 1:18-19). Det andra sättet är att betala för vår synd med våra egna liv. Gud är rättvis (5 Moseboken 32:4) och Han har gett oss en utväg från vår synd och det är Jesus. Hans Son, med fullmakt från Fadern i himlen, gav sitt liv för oss så att vi kan leva. Hans blod, av ofattbart värde, sonar vår synd och tvättar oss rena. När vi är rentvådda kan vi bli Guds tempel och den helige Ande kan ta sin boning i oss (1 Korintierbrevet 6:19). Vi föds på nytt i anden (Johannes 3:5, Titusbrevet 3:5, 1 Petrusbrevet 1:23) och detta kan inte prånglas på någon utan sker av egen vilja, oberoende av om man förstår detta eller inte. Jag gick i tro när evangelisten utmanade mig och min nya ande var en chock för mig att uppleva, men en positiv chock som sådan.

Genom dopet begraver vi det gamla livet (Romarbrevet 6:4). Vi uppstår sedan ur vatten till ett nytt liv med Jesus på samma sätt som han gick från död till liv när Han uppväcktes av Gud. Vi får del av samma Ande som Jesus har. Den helige Ande kallas den andre hjälparen (Johannes 14:16) och Jesus är den förste. Jag hade sökt Gud och Han svarade mig när jag var femton år gammal, men det tog arton år innan jag faktiskt «fann Honom» och tog emot Jesus som min frälsare. Jag hoppas att du tar till dig allvaret i det jag här lägger fram och inte låter dig bringas ur fattningen när jag kommer med vittnesbörd som låter helt fantastiska och galna på samma gång. Jag är fullt medveten om detta,

men det är svårt att säga sanningen utan att faktiskt säga sanningen. Vi avlägsnade oss alla från Gud vid en tidpunkt som en konsekvens av andras synd, och var och en av oss behöver Gud för att få livets ande inblåst i oss igen (Hesekiel 37:5-6). Gud blåste in liv i Adam (1 Moseboken 2:7) och när Adam dog var det inte i kroppen, utan i anden. Detsamma gällde Eva. Därför förändrades de radikalt när deras ande dog. Av samma anledning förändras vi fullständigt när vi föds på nytt av Guds Ande (2 Korintierbrevet 5:17).

Se, jag kommer snart, och jag har min lön med mig för att ge åt var och en efter hans gärningar. Jag är Alfa och Omega, den förste och den siste, begynnelsen och änden. Saliga är de som tvättar sina kläder. De skall få rätt till livets träd och få gå in i staden genom dess portar. Men utanför är hundarna och de som håller på med trolldom och de otuktiga och mördarna och avgudadyrkarna och alla som älskar lögnen och far med osanning. Jag, Jesus, har sänt min ängel för att vittna om detta för er i församlingarna. Jag är Davids rotskott och hans ättling, den klara morgonstjärnan.» Anden och bruden säger: «Kom!» Och den som hör det skall säga: «Kom!» Den som törstar skall komma, och den som vill skall få livets vatten som gåva.

— *Uppenbarelseboken 22:12-17*

Jag säger till dig det Ananias sade till Paulus efter att Paulus just hade fått sin syn tillbaka:

Så varför tvekar du nu? Kom och låt dig döpas och få dina synder borttvättade medan du åkallar hans (Jesu) namn.

— *Apostlagärningarna 22:16*

Kapitel 39

Vad Jesus själv sade

Människor argumenterar dopet till döds — vränger det, tar udden av det, bortförklarar det. De åberopar koncilier, trosbekännelser och sitt eget förnuft, men sällan stannar de upp för att höra Herren själv. Inte Paulus. Inte Petrus. Inte ett koncilium. Här är hans ord, och inget annat. Låt Mästaren tala för sig själv.

39.1 Dörren in i hans rike

Jesus erbjuder inte dopet som ett valfritt tillbehör till tron. Han befaller det — rikets tröskel, dörren in i det nya livet.

Markus 16:16, Svenska 1917 · Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst; men den som icke tror, han skall bliva fördömd.

Matteus 28:19, Svenska 1917 · Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn,

Johannes 3:5, Svenska 1917 · Jesus svarade: »Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa icke bliver född av vatten och ande, så kan hon icke komma in i Guds rike.

Somliga vilja göra gällande att dessa ord stå på osäker grund, emedan Markusevangeliet avslutande verser saknas i två gamla handskrifter; likväl anförde Irenaeus dem såsom Markus egna ord redan vid år 180, långt innan nämnda kodexar blevo till, och den överväldigande skaran av vittnesbörd bär dem fram. Giv därtill akt på vad versen rätteligen fördömer: det är vantron allena — «men den som icke tror» — och aldrig saknaden av vatten. Den fordrar intet som icke den övriga Heliga Skrift likaledes bjuder: *Apostlagärningarna 2:38, Romarbrevet 6:4, 1 Petrusbrevet 3:21*. Må den därför gälla med sin fulla tyngd.

39.2 Att uppfylla all rättfärdighet

Han hade ingen synd att tvätta bort. Ändå steg han ner i Jordan — utan någon plikt — för att uppfylla all rättfärdighet och staka ut vägen åt oss.

Matteus 3:15, Svenska 1917 · Då svarade Jesus och sade till honom: »Låt det nu så ske; ty det höves oss att så uppfylla all rättfärdighet. Då tillstodde han honom det.

39.3 Det djupare dopet

Jesus kallade sin egen död ett dop. Bortom vattnet ligger korset — och han säger att de som följer honom stiger ner i samma död, för att resa sig upp i hans liv.

Lukas 12:50, Svenska 1917 · Men jag måste genomgå ett dop; och huru ängslas jag icke, till dess att det är fullbordat!

Markus 10:38-39, Svenska 1917 · Men Jesus sade till dem: »I veten icke vad I begären. Kunnen I dricka den kalk som jag dricker, eller genomgå det dop som jag genomgår?» De svarade honom: »Det kunna vi.» Då sade Jesus till dem: »Ja, den kalk jag dricker skolen I få dricka, och det dop jag genomgår skolen I genomgå,

Apostlagärningarna 1:5, Svenska 1917 · Ty Johannes döpte med vatten, men få dagar härefter skolen I bliva döpta i helig ande.»

Han talade. Han befallde det, gick själv vägen, och gjorde vattnet till både grav och moderssköte — bilden av hans egen död och uppståndelse. Debatten är över. Den enda fråga som återstår är om du vill göra det han sade.

Kapitel 40

Vuxendop

40.1 Dopet är ett bröllop

Man gifter sig icke med en främling i lönndom. Man står inför vittnen, man avlägger sitt löfte, man blir klädd och framställd. Skriften lär oss att detta är hemligheten om Kristus och Hans församling: vi är trolovade med en enda man (Andra Korinthierbrevet 11:2), och Han är Brudgummen — Johannes Döparen benämnde Honom så (Johannesevangeliet 3:29), och Han benämnde sig själv så (Matteusevangeliet 9:15). Dopets vatten är det altare där den troende säger sitt ja.

Tron är hjärtats bifall; dopet är kroppens löfte. Jesus förenade dem i ett och samma andetag: «Den som tror och blir döpt skall bli frälst» (Markusevangeliet 16:16) — tro först, därefter beseglar vattnet vad tron redan äger. Och hör Paulus: «så många som har blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus» (Galaterbrevet 3:27). Dopet är bröllopsklädnaden. Att förbigå vattnet är icke att förenkla evangeliet; det är att förvägra ceremonin — att älska Brudgummen men aldrig infinna sig till bröllopet.

Förstå detta förbehåll: vattnet i sig självt tvår ingen — endast Lammets blod gör det. Dopet är «ett rent samvetes förbund med Gud» (1 Petrusbrevet 3:21), förpliktelsen, icke priset. Rövaren på korset blev mottagen förutan det, ty Brudgummen var vid hans sida ansikte mot ansikte — men detta är undantaget som bekräftar regeln. För alla andra står ordningen fast: tro, och bli begraven och uppväckt med Honom (Romarbrevet 6:4), och stå upp till Lammets bröllop (Uppenbarelsesboken 19:7). Innan vi väger människors stadgar, måste vi fastställa Brudgummens måttstock.

Vad som följer är inte en åsikt. Det är bevis — från Nya testamentets grekiska grammatik, från Gamla testamentets hebreiska typologi och från bokstavssekvenser dolda i Toran i 3 400 år som inget mänskligt öga kunde läsa förrän datorer byggdes för att söka igenom dem. Tre oberoende vittnen, över tre årtusenden, som alla säger samma sak: dopet är för den medvetne. Det är en nödvändighet. Och det är för den vuxne. Om du frestas att avfärda detta — läs vidare. Bevisen är verifierbara. Skriftställena är angivna. Och orden som är dolda i Torans bokstäver har väntat på just denna generation.

Barndop har varit en framträdande tradition i Norge i hundratals år. För många familjer är det en självklarhet att döpa sina barn i kyrkan kort efter födseln. Den norska kyrkan, tidigare statskyrkan, har varit den främsta utövaren av denna sed, även om den katolska och metodistkyrkan också praktiserar barndop. Under ceremonin bärs barnet

fram till dopfunten, ofta klädd i en vit dopklänning som kan ha gått i arv i generationer. Prästen håller vatten över barnets huvud tre gånger medan han säger: ”Jag döper dig i Faderns och Sonens och den helige Andes namn” (Matteusevangeliet 28:19). Familjen väljer också faddrar för att stödja barnet i dess kristna uppfostran. Även om barndop fortfarande är utbrett, har antalet dop minskat under de senaste åren. För många norrmän är barndopet inte bara en religiös handling utan också en familjetradition och ett tillfälle att samla släktingar och vänner för att fira den nya familjemedlemmen. Tradition är dock på intet sätt en garanti för att en sedvänja stämmer överens med vad Gud har befallt oss att göra. Därför finns det kristna samfund, såsom baptist- och pingstkyrkor, där vuxendop praktiseras istället.

Ironin är slående, för i den vers som prästen citerar är det enda imperativet *mathēteusate* (G3100) — ”gör lärjungar”. Dopet, *baptizontes* (G907), är bara ett presens particip som beskriver *hur* detta lärjungagörande går till. Skriften förutsätter därför att den som döps redan är en lärjunge.

Vi minns hur judarna så villigt lät sig döpas av Johannes döparen (Matteusevangeliet 3:5-6). Anledningen till detta är troligen att de länge varit bekanta med mikvah מִקְוֶה^{H4723}, en ritual för andlig rening genom fullständig nedsänkning i vatten. Och det hebreiska ordet *mikveh* i sig bär på en dubbel betydelse som Brown-Driver-Briggs lexikon avslöjar: det betyder både ”en samling vatten” och ”hopp”. I Jeremia 17:13 skriver profeten: «O HERRE, Israels hopp (*mikveh*).» Ordet som översatts med ”hopp” är samma ord som för det rituella badet. Reningens vatten och Israels hopp är ett och samma hebreiska ord. För en korrekt mikvah var en del av vattnet tvunget att komma från ”himlen”, vilket innebar att det leddes direkt ner i bassängen från regnvatten. Detta var en profetisk bild av Jesus själv — Han som kom från himlen, sänd av Gud. Jesus sade också: «**Jag är det levande vattnet**» (Johannesevangeliet 4:14). För judarna representerar «*mikvah*» framför allt andlig rening (Titusbrevet 3:5; Apostlagärningarna 22:16). Israel har praktiserat mikvah i tusentals år som ett medel för rening. Detta skedde efter menstruation, efter beröring av döda eller före stora livshändelser såsom äktenskap.

Själva handlingen vederlägger metoden. Grekerna hade tre verb att välja mellan: *rhantizō* ῥαντίζω^{G4472} att stänka, *cheō* att hälla, och *baptizō* βαπτίζω^{G907} att sänka ner eller täcka helt. Anden valde konsekvent nedsänkning — och till skillnad från *baptō*, ett kort dopp, betecknar *baptizō* den varaktiga förvandlingen.

Messianska judar vet att mikvah var en profetisk bild av den rening alla måste genomgå för att gå från död till liv i Jesus Kristus. Vi ser också detta i Israels övergång av *Röda havet* eller när Noa blev kallad att *segla på havet* i arken. Båda var bilder av det *dop till frälsning* som skulle komma (1 Petrusbrevet 3:21). Dopet är att dö bort från *det gamla* och uppstå till det nya (Kolosserbrevet 2:12). Om Jesus är vägen, sanningen och livet (Johannesevangeliet 14:6) och själv blev döpt (Matteusevangeliet 3:13–17), varför skulle vi inte

följa Hans exempel, särskilt eftersom Han gick omkring och döpte med sina lärjungar (Johannesevangeliet 3:22)?

Sonens eget mönster talar för sig självt. Han tog emot det gamla förbundets barn-domstecken — omskars på åttonde dagen (Lukasevangeliet 2:21) och frambars i templet (Lukasevangeliet 2:22) — men blev aldrig döpt som spädbarn. Istället väntade Han i trettio år och gick ner i Jordan av egen fri vilja (Matteusevangeliet 3:13–17), för att visa oss att dopet är en handling av medveten, villig lydnad.

När Jesus sade till Nikodemus *«du måste födas på nytt»* (Johannesevangeliet 3:7), myntade Han inte en ny lära i ett nattligt samtal — Han komprimerade en hel profetisk förbundsmässig förväntan till en enda mening, och riktade den mot en man som trodde att han redan var innanför. Inget av detta var nytt för en lärare i Israel. **Skriften hade lovat det.** Heseziel hörde Gud lova att *«stänka rent vatten»* över sitt folk, ge dem *«ett nytt hjärta»* och lägga *«min ande i er»* (Heseziel 36:25-27); ett kapitel senare får torra ben andas och stå upp levande (Heseziel 37). Mose satte samma hopp som det hjärta Gud själv skulle omskära *«för att du skall få leva»* (Femte Moseboken 30:6); Jeremia som lagen skri-ven inåt i ett nytt förbund (31:33); David som ropet *«skapa i mig ett rent hjärta... förnya en rätt ande inom mig»* (Psaltaren 51:10). Vatten, Ande, ett nytt hjärta, liv — den exakta inredningen i Johannes 3:5 — hade stått i de hebreiska skrifterna i århundraden.

Och det fanns inte bara på sidan. **Hans samtida bad om det:** en dagsresa från Jerusalem bad männen i Qumran Gud att rena dem genom Hans heliga ande *likt renande vatten* och att upphöja dem *från Sheol till en evig höjd* (Community Rule och Thanksgiving Hymns). **Hans egen lag halvt genomförde det:** en hedning som trädde in i förbundet förväntades lämna sin tidigare existens bakom sig — gammalt släktskap ogiltigt, en ny identitet tilldelad — och konvertitens nedsänkning var redan omdiskuterad av husen Hillel och Shammai i eller nära hans egen generation (Mishnah Pesachim 8:8). **Och Johannes döparen hade precis tvingat ut det i dagsljuset,** genom att kalla israeliter själva ner i vattnet och varna: *«säg inte... Vi har Abraham till fader»* — för Gud kunde uppväcka barn åt Abraham ur stenar (Matteusevangeliet 3:9). Den första födelsen räknas inte.

Så pånyttfödelsen var aldrig något som gjordes *med* en människa utifrån; det var en tröskel hon själv klev över. *«Det är nödvändigt,»* sade Jesus — och *ni* är i plural, och når förbi den ene mannen i rummet — *«att ni föds ovanifrån»*; och i samma andetag namngav Han hur: som Mose lyfte upp ormen, så måste Människosonen lyftas upp, för att var och en som tror ska ha liv (Johannesevangeliet 3:14-15). Inte bara hedningen, inte bara Israel vid tidens slut, utan *du* — nu, genom Anden, genom Sonen, och ner i vattnet med öppna ögon. Det är därför tecknet aldrig var ett spädbarns genom ombud: konvertiten valde mikvah, Johannes åhörare gick själva nerför flodbanken, och Nikodemus — som inte saknade information, bara viljan — gick till slut genom sin egen dörr (Johannesevangeliet 7:50; 19:39). Dopet är den medvetna övergången för den som redan är född ovanifrån.

Man minns också egyptierna, som representerar världen precis som folket gjorde på Noas tid. Symboliskt sett klarade de inte reningsprovet i Röda havet, även om de trodde att de skulle göra det. Detta speglar också Noas flod, där ondska inte längre tilläts bestå. Mikvah är således en symbol för nytt liv och samtidigt dom över det gamla. Det är mycket likt nattvarden, där man tar del av Jesu blod och kropp antingen till frälsning eller till dom (Första Korinthierbrevet 11:27–29). Detta dop — denna rening — är inte valfritt för dem som vill träda in i det utlovade landet; det är en absolut nödvändighet (Johannesevangeliet 3:5). Ändå ersätter inte vattnet tron; det uttrycker den. Dopet är det utsedda svaret från ett hjärta som redan tror och har omvänt sig (1 Petrusbrevet 3:21) — inte en gärning som förtjänar vad endast Kristi blod kan ge (Efesierbrevet 2:8-9). Det faktum att detta har försummats i många kyrkor idag ogiltigförklarar inte sanningen; historien upprepar sig även nu. Många står inför Gud, självupptagna och arroganta, utan att förstå vart denna väg leder.

Romarbrevet 6:1-11 · Vad skall vi då säga? Skall vi fortsätta i synden för att nåden skall bli större? Inte alls! Vi som har dött bort från synden, hur skulle vi kunna leva kvar i den? Eller vet ni inte att alla vi som har blivit döpta till Kristus Jesus har blivit döpta till hans död? Vi är alltså begravda med honom genom dopet till döden, för att liksom Kristus blev uppväckt från de döda genom Faderns härlighet, också vi skall vandra i ett nytt liv. Ty om vi har växt samman med honom genom en död som är lik hans, skall vi också vara förenade med honom genom en uppståndelse som är lik hans. Vi vet att vår gamla människa har blivit korsfäst med honom, för att syndens kropp skall göras maktlös, så att vi inte längre är slavar under synden. Ty den som har dött är friad från synden. Har vi nu dött med Kristus, tror vi att vi också skall leva med honom. Vi vet att Kristus, sedan han har blivit uppväckt från de döda, inte mer dör; döden har inte längre någon makt över honom. Ty hans död var en död från synden en gång för alla, men hans liv är ett liv för Gud. Så skall också ni räkna er som döda från synden men som levande för Gud i Kristus Jesus.

De som inte var villiga att korsa havet skulle ha dött i *den gamla världen*, och Johannes visste detta när han talade om Jesus:

Matteusevangeliet 3:11-12 · Jag döper er med «vatten till omvändelse». Men han som kommer efter mig är starkare än jag, och jag är inte värdig att bära hans sandaler. **Han (Jesus Kristus) skall döpa er med helig Ande och eld.** Han har sin kastskovel i handen och skall rensa sin loge. Han skall samla sitt vete i ladan, men agnarna skall han bränna upp i en eld som aldrig slocknar.

Jag har fått kritik för att dela ord från Guds ord, Bibeln. Mina erfarenheter med Gud bekräftar dock att Hans ord är sanning; om vi vill ha god frukt måste vi hålla oss till Guds ord och handla därefter. Många troende tror att en person blir insläppt i Guds rike genom barndop, men inget i Bibeln antyder detta. Jag har själv hört från den helige Ande att vi inte ska oroa oss för barn, eftersom de renas av Gud om de skulle dö före frälsningen. Detta hände omkring år 2016, och den helige Ande gav mig ordet *ablution*, en term jag inte visste betydelsen av. Vid den tiden funderade jag på vad som skulle hända med barn som inte är födda på nytt när Jesus Kristus kommer tillbaka. Då gav den helige Ande mig detta enda ord:

Detta skedde när Aron, Moses bror, installerades som överstepräst, vilket innebar omfattande reningsritualer. Enligt Tredje Moseboken 8 tvättades Aron och hans söner med vatten, kläddes i specifika prästerliga kläder, smordes med helig olja och offrade särskilda offer för att helgas och förberedas för att utföra de heliga tjänsterna. När Aron var renad och förberedd kunde han gå in i det allra heligaste (Kodesh HaKodashim) en gång om året på försoningsdagen, Jom Kippur, för att utföra rituella handlingar inför förbundsarken. Detta var den heligaste delen av tabernaklet, där Guds närvaro var unikt manifesterad. Det är tydligt att den helige Ande ville visa mig att barn är i Guds händer och att vi inte ska oroa oss för dem. Detta står i kontrast till när ett barn blir vuxet och hålls ansvarigt för sin egen relation med Gud och för att ta emot Jesus.

— *Ablution betyder rening*

Vi ser också i Bibeln att Jesus aldrig döpte barn utan välsignade dem (Markusevangeliet 10:14). Och grekiskan gör en distinktion som engelskan döljer: ordet Matteus använder för ”barn” i Matteus 19:13–14 är *paidion παιδίον*^{G3813} — barn som är gamla nog att gå och komma. Lukas 18:15 använder ett annat ord — *brephos βρέφος*^{G1025}, som betyder ett ofött eller nyfött spädbarn. Jesus välsignade spädbarnen. Han döpte dem inte. Och när vi söker i varje vers i Nya testamentet med konkordansverktyg, förekommer *baptizō βαπτίζω*^{G907} tillsammans med ord för att tro, omvända sig och bekänna — nio gånger. Det förekommer tillsammans med något ord för spädbarn eller barn — noll gånger. Inte en enda gång. Den fullständiga studien av dessa bevis, inklusive de hebreiska rötterna, påskopplingen och den grekiska morfologin, finns tillgänglig i vår följeslagarbok *Through the Waters* (junifye.publifye.pro/through-the-waters). I Skrifterna döptes vuxna, snarare än spädbarn (Apostlagärningarna 2:38; 8:36–38; 16:33). Min blivande fru är en välsignelse för mig, då hon också hör från Gud och bär Hans eld i att dela evangeliet med dem omkring henne. Jag var övertygad om att vuxendop är förordnat av Gud, men jag visste att hon behövde höra detta från Fadern själv. Jag vet att Jesus inte talar om barndop i Johannesevangeliet kapitel 3, vilket Markus också bekräftar:

Markusevangeliet 16:16 · Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd.

Jesus talade ofta om helvetet och varnade oss med starka ord. Han sade att det är bättre att förlora en kroppsdel än att kastas i helvetet, där masken inte dör och elden inte slocknar (Markusevangeliet 9:43-48). Han berättade om den rike mannen som var i plågor i lågorna och ropade på nåd (Lukasevangeliet 16:23-24). Dessa är inte metaforer, utan verklighet.

Dolt i bokstäverna

Men bevisen stannar inte vid vad Bibeln säger på ytan. Toran — de fem första Moseböckerna — innehåller 304 805 hebreiska bokstäver, kopierade utan fel i 3 400 år. När moderna datorer sökte igenom dessa bokstäver efter ord kodade med ekvidistanta intervall (Equidistant Letter Sequences, eller ELS), fann de något som det mänskliga ögat aldrig kunde ha sett.

Vid hopp 49 — räkningen mot pingst, den femtionde dagen — förekommer elva hebreiska ord relaterade till dopets teologi vardera en gång eller mycket sällan i hela Toran. Och vart och ett av dem landar på sitt definierande ställe. **Tevilah** (טבילה, *nedsänkning*) faller på en vers som befäller att «tvätta sig i vatten» (Tredje Moseboken 15:7). **Teshuvah** (תשובה, *omvändelse*) faller på lagen om tjänaren som väljer att stanna hos sin herre (Andra Moseboken 21:5–6). **Mashiach** (משיח, *Messias*) faller på «mitt namn är i honom» (Andra Moseboken 23:21). **Yeshuah** (ישועה, *frälsning*) faller på invigningen av altaret med blod (Tredje Moseboken 8:15). Kök vid hopp 49 landar inte på en vers om matlagning. Kameler landar inte på kameler. Dessa kontroller landar på slumpmässig, orelaterad text. Men varje dopord landar på sin passage.

När Torans text lindas på en cylinder — den ursprungliga rullen — klustras de elva orden i par som predikar: omvändelse bredvid frälsning bredvid påskalammet; tro bredvid nedsänkning; och Messias, vars kolumn lindas runt rullen och vidrör nedsänkning. Gematrian av *Mashiach* (358) plus *Tevilah* (56) blir 414 — den exakta gematrian av **Nachshon** (נחשון), mannen som enligt judisk tradition först gick ut i Röda havet i tro innan det delade sig.

Vi sökte också i Toran efter namnet **Nikodemus** — mannen som Jesus sade skulle «födas av vatten och ande» (Johannesevangeliet 3:5). Hans namn förekommer en gång i hela Toran, vid hopp 1 092. Det börjar vid Fjärde Moseboken 7:17 — offret av **Nachshon ben Amminadab**. Mannen som blev tillsagd att gå in i vattnet är kodad genom att passera namnet på mannen som gick in i vattnet först. Och ytorden som Nikodemus korsar läses som evangeliet: Nachshon (tro), en stänkaskål (blod applicerat), Mose (lagen), försoning och täckande — «så många som har blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus» (Galaterbrevet 3:27).

Mest slående av allt: när vi mätte avståndet mellan **Emunah** (אמונה, *tro*) och **Tevilah** (טבילה, *nedsänkning*) i Torans dolda bokstäver, sitter det närmaste paret **två bokstäver ifrån varandra** vid **Femte Moseboken 21:23** — «förbannad är den som hänger på trä». Versen Paulus citerar i Galaterbrevet 3:13 om korset. Tro och nedsänkning, vidrör varandra vid korsfästelseversen. Toran kodade frälsningens två krav sida vid sida på den exakta plats där frälsningen köptes — 1 400 år innan korset restes.

Och när vi sökte efter något hebreiskt ord som betyder spädbarn vid dophoppen, var resultaten förödande: **Tinok** (spädbarn) vid hopp 49 landar på en *dödsdom* (Andra Moseboken 21:15). **Tinok** vid hopp 34 är **helt frånvarande**. Toran kodar tro, omvändelse, nedsänkning, Messias och frälsning vid dophoppen. Spädbarnet finns ingenstans. Inte en gång. Inte vid något hopp som betyder något.

Mose kunde inte ha arrangerat 304 805 bokstäver så att dessa ord landar på dessa passager. Begränsningarna är för specifika. Inriktningen för exakt. Men Någon kunde. Och den fullständiga analysen — med statistiska tester, kontrollord och varje fynd verifierat — finns tillgänglig i följeslagarboken *Through the Waters* (junifye.publifye.pro/through-the-waters).

Jag utmanade min blivande fru angående dopet och sade: «Fråga Gud om Han kan bekräfta att dopet är för vuxna.»

När Gud väckte henne kort därefter visade Han henne en gammal bibel — möjligen en hebreisk bibel, även om hon inte var säker. Gud bekräftade detta budskap om dopet för henne. Han sade: «**Jag hoppas att folk lyssnar på Mig! Barndop är en välsignelse, men vuxendop är en nödvändighet!**»

— *Gud väcker min blivande fru mitt i natten*

Vem kan tvinga barn att följa Jesus? Ingen. Men traditionen om barndop ogiltigförklarar Guds ord. Detta kan vara svårt att acceptera, men Bibeln visar detta, och den helige Ande har själv bekräftat det. Min egen erfarenhet har visat detta — inte bara för mig personligen, utan också för dem som var närvarande när en av de heliga döptes och kort därefter började tala i tungor, utan att ens förstå vad som hände (Apostlagärningarna 2:4; 10:44-46). Jag har talat med troende som inte accepterar det, men när jag utmanade min blivande fru att be Gud om ett svar, talade Gud till henne mitt i natten och bekräftade sitt eget ord. Barndop är inte en tradition från Gud, utan från människor (Markusevangeliet 7:8). Vi måste välja vår väg: människor eller Gud. Tecken och under ska följa dem som tror (Markusevangeliet 16:17); andra talar med mänskliga ord, och de kommer antingen att försöka förklara bort frånvaron av Guds kraft eller *undvika att tala om den*.

Bibeln anger tydligt att de heliga ska utföra under och mirakel precis som *Jesus Kristus vår Frälsare* gjorde (Johannesevangeliet 14:12). Vi läser inte att vi ska tala med högtravan-

de ord utan kraft. Detta är inte vad Paulus säger om sin egen tjänst. Inte heller var Petrus — som gav sitt liv till Jesus Kristus — en man av bara ord, utan snarare av Guds kraft. Idag har lärjungar som tjänar Gud med hela sin varelse och söker Honom först samma nådegåvor som de på Jesu tid (Galaterbrevet 3:27; Första Korinthierbrevet 12:4-11). Det finns inget utrymme för oss att vara ljumma mot Guds ord, nu eller någonsin.

En specifik invändning håller de friska kvar i bänken. Låt mig svara på den innan vi hör Herrens ord till Laodicea.

Bronsormen och rövaren

Invändningen är en förutsägbar sköld: *rövaren på korset blev frälst utan dop, så jag är undantagen*. Detta är ett kategorifel som maskerar sig som teologi. Rövaren höll på att dö på ett kors; han hade ingen tillgång till vattnet. Hans frälsning var ett mirakel av undantaget, inte regeln för Riket. Han utförde den väsentliga handlingen: han såg på Frälsaren.

Johannesevangeliet 3:14-15 · Och liksom Mose upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bli upphöjd, för att var och en som tror på honom skall ha evigt liv.

Mönstret är fastställt: *ra'ah* (ראַה — se), *chai* (חַי — leva). I Fjärde Moseboken 21 förde *śārāp* שָׂרָאֵפֶת^{H8314} (den brännande ormen) död, men *nēs* נֶסֶת^{H5251} (standaret, baneret) förde liv. Rövaren såg mot den upphöjde Människosonen medan hans kropp var fastnaglad vid sitt eget trä. Han kunde inte stiga ner i vattnet, men han vände sitt hjärta till Konungen. Han gjorde exakt vad Fadern krävde under de förhållanden han gavs.

Du är inte rövaren. Du är inte fastnaglad vid ett kors. Du står på flodbanken, och vattnet stiger. Att göra anspråk på rövarens undantag samtidigt som man vägrar Herrens befallning är inte tro; det är Naamans stolthet innan han doppade sig i Jordan (Andra Kungaboken 5). Naaman ville ha en storslagnare gest, en mer värdig väg, men han fann helande endast i den leriga lydnad han först föraktade.

Bekännelse inför människor är inte valfritt. Kristus är tydlig: «*Var och en som bekänner mig inför människorna, honom skall också jag bekänna inför min Fader i himlen*» (Matteusevangeliet 10:32). Dopet är den offentliga, fysiska bekännelsen att den gamla människan har dött och den nya människan har uppstått. Att undanhålla detta är att undanhålla det offentliga vittnesbörd Kristus kräver av sina egna.

Varje troende måste åtminstone vända om. Men för den friske är vändningen som stannar före vattnet en vändning som har gömt sitt huvud för lägret. Göm dig inte bakom rövaren för att rättfärdiga din egen torrhet. Du kan inte göra anspråk på ormstångens liv samtidigt som du vägrar det nya förbundets vatten. Vattnet väntar, och befallningen är klar.

Dopet och Anden

Men vad är det då med barnet som bärs till dopfunten innan det kan tala? Här har en mild, välmenad sedvänja tyst fört många bort från det enda golv som håller. För Anden ges inte genom en rit utförd på den ovetande; Han ges till tro: «*Var det genom lagens gärningar ni fick Anden eller genom att höra i tro?*» (Galaterbrevet 3:2). Och varje dop apostlarna nedtecknar följer ett troende hjärta: «*Omvänd er och låt er alla döpas... så skall ni få den helige Ande som gåva*» (Apostlagärningarna 2:38) — omvänd er först, sedan vattnet, sedan gåvan. Skriften visar till och med ordningen rättad genom omdop: män som bara hade Johannes dop, som «*inte ens hört om det finns en helig Ande*», blev tillfrågade «*Till vad blev ni då döpta?*» och sedan «*döpta i Herren Jesu namn*» (Apostlagärningarna 19:2-5). En tvagning mottagen före tron var inget hinder; den krävde den troendes dop.

Medium-form — viljans grammatik — visar subjektet handla mot sig självt. «*De blev alla döpta till Mose*» (Första Korinthierbrevet 10:2), men grekiskans *ebaptisanto* (G907) är medium: de döpte *sig själva*. Paulus blev tillsagd «*Stå upp och låt dig döpas och tvätta bort dina synder*» (Apostlagärningarna 22:16 — *baptisai*, G907, och *apolousai*, G628, båda medium-imperativ); och även om ”döpta” i Galaterbrevet 3:27 är passivt, är «*har iklätt er Kristus*» medium — *enedusasthe* (G1746), en handling du själv utför. Ett spädbarn kan inte utföra någon handling i medium-form.

Även Petrus markerar detta i Apostlagärningarna 2:38–39: kallelsen till folkmassan — «*Omvänd er*» (*metanoēsate*, G3340) — står i plural, medan dopet singlar ut en och en i singular: «*låt er döpas var och en av er*» (*baptisthētō*, G907). Och löftet till deras «*barn*» använder teknon τέκνον^{G5043} (avkomma), inte *brephos* (spädbarn); det når «*så många som Herren vår Gud kallar*» — *proskaleō* (G4341) — och att bli kallad förutsätter förmågan att höra.

Tre texter pressas in i barndopets tjänst, och var och en, läst i sin helhet, vänder sig åt andra hållet. **Hushållen** — «*hon... och hennes hushåll*» (Apostlagärningarna 16:15), «*han och alla hans*» (Apostlagärningarna 16:33), «*Stefanas hushåll*» (Första Korinthierbrevet 1:16) — framförs som bevis på att spädbarn döptes med huset. Men hör fångvaktarens hus till slut: ordet talades «*till alla som var i hans hus*», och han «*fröjdade sig över att han med hela sitt hus hade kommit till tro på Gud*» (Apostlagärningarna 16:32-34). Huset hörde och trodde, och blev sedan döpt. **Omskärelseparallellen** erbjuds härnäst — men Paulus knyter den inte till spädbarnsåldern utan till tron: begravda med Honom i dopet, «*i vilket ni också har blivit uppväckta med honom genom tron på Guds kraft*» (Kolosserbrevet 2:12). Och «*Låt barnen komma till mig*» (Matteusevangeliet 19:14) är Herren som tar upp dem för att välsigna — inte för att döpa; Han lade händerna på dem och bad, Han hällde inte vatten.

När då en ceremoni utförd på ett omedvetet spädbarn lärs ut att förmedla Anden och tas emot i stället för det dop Herren befallde, gör den precis det Han tillrättavisade: «*Ni*

upphäver Guds ord genom er tradition» (Markusevangeliet 7:13). Historien berättar samma saga som texten gör: det tidigaste tydliga omnämnandet av barndop någonstans — hos Tertullianus, omkring år 200, i hans avhandling *De Baptismo* — är ett argument för att det bör *skjutas upp*. När Origenes försvarade sedvänjan i mitten av 200-talet kunde han bara göra det som en ”apostolisk tradition” utan Skriften att visa; och konciliet i Kartago (256) debatterade bara tidpunkten — om man skulle vänta till åttonde dagen — aldrig tillåtelsen. Även när sedvänjan slog rot kunde ingen visa från Skriften att den var apostolisk. Det är, i grunden, en människotradition lagd över en Guds befallning.

Men hör skyddsräcket, så att detta inte sårar ett ömt samvete: vattnet är inte magi. Det frälser *«inte genom att avlägsna kroppens smuts, utan genom ett rent samvetes förbund med Gud»* (1 Petrusbrevet 3:21) — och en rövare utan något dop alls fick höra: *«I dag skall du vara med mig i paradiset»* (Lukasevangeliet 23:43). Så en sann troende som ännu inte begravts i vattnet är inte därmed utestängd; tron frälser. Men två saker följer. Vila inte din förvisning på en rit utförd innan du kunde tro — vila den på Andens eget vittnesbörd inom dig. Och om du tror, lyda: kom ner i vattnet själv, och ge, med ditt eget samvete, svaret ett spädbarn inte kunde ge.

Blodets brudgum

Det skarpaste vittnesbördet i hela Toran om att förbundstecknet aldrig var valfritt ligger vid en övernattningsplats i natten, i Andra Moseboken 4:24–26. På vägen ner till Egypten möter HERREN Mose och *söker döda honom* — inte barnet, utan den vuxne mannen, Israels utvalde befriare. Anledningen är att förbundstecknet hade försummats. Då tar Sippora en flinktkniv och skär bort förhuden på sin son — verbet är וַתִּכְרֹת *vatikrot*, från karat כָּרַת^{H3772}, samma ord som används i ”att sluta ett förbund” (Första Moseboken 15:18) — rör vid hans fötter med blodet och säger: *”Sannerligen är du en blodets brudgum för mig”* (חַתָּן דָּמִים *chatan damim*). Döden drar sig tillbaka. Förbundets blod vände bort domen.

Även orden bär förbundet. Verbet Sippora sträcker sig efter — וַתִּכְרֹת *vatikrot*, från roten kārat כָּרַת^{H3772} — håller båda sidor av ett förbund i ett ord: det betyder både *”att sluta ett förbund”* (Första Moseboken 15:18) och *”att bli avskuren”*. Att träda in är att bli skuren *in*; att vända sig bort är att bli skuren *av* — ett och samma ord. Och namnet hon ropar — חַתָּן^{H2860}, ”brudgum” — är i sig ett förbundsord: lexikonet ger som en distinkt betydelse *”ett omskuret barn, en sorts religiös trolovning”*, från roten *”att ingå släkt-skap genom äktenskap”*. Omskärelsen var ett äktenskapstecken i blod. Det är därför Skriften kallar Kristus Brudgummen (Johannesevangeliet 3:29; Efesierbrevet 5:25–32; Uppenbarelseboken 19:7), och vi träder in i trolovningen med Honom genom vattnet.

Lägg märke till vem som stod i livsfara, och vem som tog emot kniven. Domen föll på den *vuxne* — på Mose, den som kunde svara för förbundet. Tecknet lades på *barnet*, av en annans hand. Så var det gamla förbundets väg: ett tecken i köttet, placerat på en som än-

nu inte kunde svara. Men detta är exakt varför ett nytt tecken var tvunget att komma. Det nya förbundet kan inte läggas på ett sovande spädbarn av en förälders hand. Dess inre sida är hjärtats omskärelse *"gjord utan händer"* (Kolosserbrevet 2:11; Romarbrevet 2:29), Guds eget verk i individen; dess yttre sida är dopet, *ett rent samvetes förbund med Gud* (1 Petrusbrevet 3:21), på grekiska *eperōtēma* — ditt eget svurna ja. Båda är personliga: ingen förälder, ingen präst och ingen stat kan ge dem åt dig. Det är samma förbund — *diathēkē* på grekiska — som omskärelsen var *tecknet* på (Första Moseboken 17:11) och som dopet är *förbundet* in i: ett sigill, i samma blod, precis som Paulus säger att de två tecknen är ett i Kristus (Kolosserbrevet 2:11–12) — men ett i Kristus, inte i köttets släktled, så sigillet följer tron och inte födelsen. Andra Moseboken 4 är den sista facklan av det gamla förbundet som bärs genom ombud, och blodets brudgum den namnger pekar förbi sig själv till den sanne Brudgummen, vars eget blod beseglar förbundet: *"detta är mitt blod, förbundets blod"* (Matteusevangeliet 26:28). För *diathēkē* på grekiska betyder också *"testamente"* — ett förbund som träder i kraft endast genom död (Hebreerbrevet 9:16–18). Förbundet lever genom blod, och i dopet går vi ner i den döden (Romarbrevet 6:3–4).

Låt ingen missta sig. Detta ursäktar inte barndop — det avskaffar det, och det säger inte för ett ögonblick att hjärtat kan omskäras genom en förälders val. Hjärtats omskärelse är precis *"gjord utan händer"* (Kolosserbrevet 2:11; Romarbrevet 2:29) — det är Guds eget verk i individen vid pånyttfödelsen, och ingen hand utför det å någon annans vägnar, minst av allt en förälders. Likheten mellan de två tecknen är förbundet och blodet; skillnaden är dörren: det gamla förbundet löpte genom köttets släktled, så köttstecknet följde på spädbarnet som redan var fött in i det; det nya löper genom pånyttfödelse, inte kött — *"alla skall de känna mig, från den minste till den störste"* (Jeremia 31:34) — och har inga medlemmar som inte själva känner Honom. Det nya hjärtat ger Gud till individen, och det personliga ja som individen svarar; ingetdera kan läggas på någon utifrån. Att döpa ett spädbarn är att bära det gamla förbundets dörr in i det nya.

Och att försumma tecknet är ingen liten sak. Den som lämnade det ogjort skulle *"utrotas ... han har brutit mitt förbund"* (Första Moseboken 17:14 — נכרתה *nikretah*, "utrotad", återigen *karat*). Jesus säger exakt samma sak över vattnet, till Petrus: *"Om jag inte tvättar dig, har du ingen del med mig"* (Johannesevangeliet 13:8). Och Petrus — samme man som kallar dopet ett *eperōtēma*, ett svuret ja (1 Petrusbrevet 3:21) — predikar det nya förbundets *karet* med klara ord: *"varje själ som inte lyssnar till den profeten skall utrotas ur folket"* (Apostlagärningarna 3:23; grekiska *exolothreuō*). Att träda in är liv; att stanna utanför är att förbli under den dom man kunde ha passerat ut ur. Detta är nödvändigheten som de ljumma fortfarande drar sig för — de som står vid vattenbrynet och inte går ner.

Det finns en annan sorts människa Skriften beskriver — en som går **parallellt** med Gud. Han rör sig i samma riktning — tillräckligt nära för att skriva om Kristus, tillräckligt närvarande för att närvara vid sammankomsten — men aldrig *förenad* med Honom. Pau-

lus namnger alternativet i Första Korinthierbrevet 6:17: «*den som förenar sig med Herren är en ande med honom.*» Verbet är kollaō κολλῶ ^{G2853} — *att limma eller cementera samman*; resultatet är *hen pneuma* — *en ande*. Parallella linjer rör aldrig vid varandra; två kan inte bli en utan att förenas. Jesus bad för sina egna att vara exakt detta: «*att de alla skall vara ett*» — *hina pantes hen ōsin* (Johannesevangeliet 17:21). **Motsatsen till ett är inte fiende; motsatsen till ett är parallell.** En man som går parallellt kan citera många verser men orden känns dislokerade; kan tjäna utåt med iver men de nära honom känner en tomhet inuti; kan göra anspråk på barndop och ett statligt certifikat som bevis men producerar aldrig en enda vuxen lärjunge född genom hans hand in i vattnet. Be för honom; döm inte över honom. Sigillet står fast: «*Herren känner dem som är hans*» (Andra Timotheosbrevet 2:19) — *egnō kurios tous ontas autou*, med förbundsverbet ginōskō γινώσκω ^{G1097} vi betraktade tidigare.

Uppenbarelsesboken 3:14-22 · Skriv till ängeln för församlingen i Laodicea: Så säger han som är Amen, det trofasta och sannfärdiga vittnet, upphovet till Guds skapelse: Jag vet om dina gärningar, du är varken kall eller varm. Jag skulle önska att du vore kall eller varm! Men eftersom du är ljum och varken varm eller kall, skall jag spy ut dig ur min mun. Du säger: "Jag är rik, jag har blivit rik och behöver ingenting", och du förstår inte att just du är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken. Därför råder jag dig att av mig köpa guld som har renats i eld för att du skall bli rik, och vita kläder att skylla dig med så att din nakenhets skam inte blir synlig, och salva att smörja dina ögon med för att du skall kunna se. Alla som jag älskar tillrättavisar och tuktar jag. Var därför ivrig och omvänd dig! Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. Den som segrar skall få sitta med mig på min tron, liksom jag själv har sekrat och sitter med min Fader på hans tron. Den som har öron skall höra vad Anden säger till församlingarna.

När jag ser på budskapet Jesus gav till församlingen i Laodicea, påminns jag om *Johannes 3:16*, där Jesus säger att Han gav sitt liv för oss, men vi svarar ofta med ljumhet. Jag tänker på hur Han gick till templet en dag och observerade, och nästa dag uttalade död över fikonsträdet (Markusevangeliet 11:12-14, 20-21) och renade templet (Markusevangeliet 11:15-17). Vi minns Hans ord att ingen sten skulle lämnas kvar; år 70 e.Kr. förstördes helgedomen fullständigt av romarna.

När jag ser tillbaka på mina tonår behövde jag känna heliga som brann för Gud — människor av bekännelse, handpåläggning (Apostlagärningarna 8:17; Hebreerbrevet 6:2), och en brinnande passion för Frälsaren som var påtaglig och verklig — men de var från-

varande. Det är med sorg jag säger detta om kyrkan! Anledningen till att många liv går förlorade och inte finner frälsning är vår *ljumhet* inför Sanningen, Jesus Kristus.

Den fullständiga kedjan av bevis — den grekiska grammatiken, den hebreiska typologin och bokstavskoderna dolda i Toran, med statistiska tester och varje fynd verifierat — är utlagd i sin helhet i följeslagarvolymen, Through the Waters. Läs den här: junifye.publifye.pro/through-the-waters

För en kortfattad nutida redogörelse för samma bibliska argument för troendedop, se Tony Twist, David Young och Bobby Harrington, *Baptism: What the Bible Teaches* (Renew.org, 2019).

Kapitel 41

Torans vattenstämpel

Innan jag berättar min historia, låt mig berätta något som jag var tvungen att se med egna ögon innan jag kunde fortsätta berätta den. Det finns en vattenstämpel i Toran. Den har funnits där ända sedan Mose skrev ner den. Ingen i någon generation före vår hade medlen att se den. Vi har det, och det som nu är synligt är så precist, så teologiskt skarpt och så långt bortom vad mänsklig list skulle kunna förfälska, att jag inte kan läsa förbi inledningen utan att berätta om det. «*Guds ära är att dölja en sak, konungars ära att utforska den*» (Ordspråksboken 25:2). Det som följer är vad Konungen dolde. Det som följer är vad kungarna i denna generation, med denna generations verktyg, har börjat finna.

Mose, dragen ur vattnet. Mose var inte vanlig. Faros dotter drog upp honom ur Nilen och gav honom namn efter den händelsen: «*hon gav honom namnet Mose, ”för jag har dragit upp honom ur vattnet”, sade hon*» (2 Moseboken 2:10). Decennier senare skulle HERREN säga om honom ensam: «*Honom talar jag med ansikte mot ansikte, öppet och inte i gåtor, och han får skåda Herrens gestalt*» (4 Moseboken 12:8). Mun mot mun. Ansikte mot ansikte. Toran gavs inte genom en snubblande vandrare som jag. Den gavs genom en man som dragits ur vattnet och som Herren talade klarspråk med. Och i själva bokstäverna han skrev ner, präglade Författaren in något som Han dolde fram till den dag då maskiner kunde läsa det.

Vad vattenstämpeln är, i enkla ord. Den hebreiska Toran är en enda sammanhängande sträng av bokstäver. Om du börjar någonstans och skriver ner var femtionde bokstav, sedan var hundra, sedan var fyrtionde — om och om igen med olika startpunkter och olika hoppavstånd — så kan du fråga datorn: *kommer det ut några riktiga hebreiska ord? Och om de gör det, var landar de i yttexten?* Det tekniska namnet är **Equidistant Letter Sequence**, eller ELS. Den enkla tanken är denna: föreställ dig Toran som en gobeläng. Berättelsen på ytan är bilden du ser. Trådarna på undersidan, vävda med perfekta intervall, är ett andra mönster som bara blir synligt när man drar i dem avsiktligt. Jag byggde ett verktyg för att dra i dessa trådar. Jag kallade det **Darash** (darash.publifye.pro). Jag byggde det själv, med mina egna händer vid tangentbordet tillsammans med denna generations mest avancerade kodningsintelligens — den toppmoderna AI som nu är tillgänglig för alla som är villiga att använda den av rätt anledning. Darash står på axlarna av Witztum–Rips–Rosenberg-metoden som genomgick expertgranskning i *Statistical Science* 1994 och går bortom den: genom att lägga till en värmekarta över alla 5 814 verser, testet för överensstämmelse mellan yta och substrat, och kontrollen med tio oberoende slumpningar. Darash var knappt färdigt innan det började ta fram det du nu ska läsa.

Den dolda meningen bakom Toran är mer synlig nu än vid någon tidpunkt under de tre tusen åren sedan Mose lade ner bokrullen.

De elva orden i pingstens rytm. När Darash drar var fyrtionionde bokstav genom Moses fem böcker — och fyrtionio är inget slumpmässigt tal; det är sju gånger sju, räkningen från påsk till pingst, den rytm genom vilken Israel väntade på att Anden skulle falla — stiger elva hebreiska ord från evangeliet till ytan som ljus i ett mörkt fält: *försoning, omvändelse, blod, frälsning, frihet, namnet, rättfärdighet, livsande, helgelse, rening och dop*. Elva evangelieord, ett intervall. *Lägg nu märke till detta, för detta är den del som inte sker av en slump*: vart och ett av dessa elva dolda ord landar på den vers i yttexten som redan talar om just den saken. *Försoning* kommer upp vid den vers där prästen skaffar försoning. *Frälsning* kommer upp vid den vers där blod stryks på altaret för försoning. *Rening* kommer upp vid reningsriten. Det dolda ordet och den synliga versen säger samma sak.

Anden, vattnet, blodet och namnet. Av alla verser i Toran är den som juridiskt definierar full nedsänkning i levande vatten 3 Moseboken 15:7. Dra i trådarna i det kapitlet, med samma rytm på fyrtionio bokstäver, och fyra ord kommer upp tillsammans: *ru-ach* (ande), *mayim* (vatten), *dam* (blod) och *Yeshua* — Frälsarens hebreiska namn. *Anden, vattnet, blodet och namnet Jesus*. Fyra ord. Ett intervall. Ett kapitel. Kapitlet som definierar riten. Och Johannes skulle, femton sekler senare, utan bokstavsräkning och utan dator, skriva: «*Anden, vattnet och blodet, och dessa tre vittnar samstämmigt*» (1 Johannesbrevet 5:8). Vittnena lades ner i substratet innan det fanns ett Nytt testamente som kunde läsa ut dem.

Värmekartan och toppen. Darash ställde sedan en annan fråga till var och en av Torans 5 814 verser: *hur starkt stämmer trådarna under ytan överens med orden på ytan?* Varje vers fick poäng; varje poäng en percentil. Mitten av Toran är ordinär. En liten bråkdel klättrar till 95:e percentilen. Bara en vers på hundra når den 99:e. *Vad placerar Författaren på toppen av sin egen bok?*

Han placerar **Aron**. 3 Moseboken 16:4 — «*sedan han har badat hela kroppen i vatten*» — översteprästens tvättning innan han går in bakom förlåten på försoningsdagen, hamnar på 99:e percentilen i hela Toran. Bredvid den, lika högt, sitter 4 Moseboken 19:2: den röda kvigan, vars aska blandad med rinnande vatten återupprättar den orene. *Dessa två verser är de tätaste verserna i hela Moseboken*. Båda är reningsriter. Båda nämner en ställföreträdande gestalt som själv går genom vattnet innan han kan utföra arbetet. *Arons tvättning är föregångaren till dopet. Det är den skugga vi alla måste gå igenom*. Data, mätt blint mot tio oberoende omkastade Torar, bekräftar vad två tusen år av troende läsning redan har sett.

Dit apostlarna redan pekade. Petrus sade att floden var «*en förebild till dopet, som nu räddar er*» (1 Petrusbrevet 3:21). 1 Moseboken 7:11, versen där djupets källor bryter fram, sitter på 95:e percentilen. Paulus sade att «*den klippan var Kristus*» (1 Korinthierbrevet

10:4). 2 Moseboken 17:6, där vatten kommer ur klippan, sitter på 95:e percentilen — och det hebreiska *tsur* (klippa) är kodat direkt under det. Kristus själv sände den renade spe-
tälske till 3 Moseboken 14 (Matteusevangeliet 8:4); kapitlet sitter på 95:e percentilen, och
ha-mit-taher — den hebreiska facktermen för *den som renas* — förekommer i hela Toran
exakt tolv gånger, och alla tolv i just det kapitlet. **Apostlarna ägde aldrig någon dator.**
De sträckte sig blint in i Toran och drog ut de verser som våra maskiner, femton sekler
senare, markerar som de tätaste i boken. *Två utflöden från ett och samma Sinne, som möts i
denna generation.*

Kärlen och badet. Den hebreiska roten *tevah* — kognat till *tevilah*, nedsänkning —
ger namn åt tre kärll som bär de utvalda genom vatten: **Noas ark, Moses korg och för-
bundsarken.** Sök på *tevilah* tillsammans med *tahor* (ren) över hela Toran, och den när-
maste sammankopplingen hamnar vid 2 Moseboken 25:10 — konstruktionen av arken
— med två versers mellanrum. Lådan som bär vittnesbördet är lådan som bär oss ige-
nom. Och ordet *mikveh* bär tre betydelser samtidigt: samlingen av vatten vid skapelsen
(1 Moseboken 1:10), det rituella badet för rening, och — i Jeremia 14:8 — ett namn på Gud
själv: *Mikveh Yisrael, Israels hopp.* Ordet för badet är kodat vid riten. Ordet för hoppet är
kodat vid frälsningen. *Båda betydelserna, vid de verser som beskriver båda betydelserna.*

Arons stav som grönskar. «och se, Arons stav ... hade skjutit skott: den knoppades, blom-
made och bar mogna mandlar» (4 Moseboken 17:8). En natt. Tre stadier av frukt på en enda
stav. Toran är samma stav. Den medeltida rabbinen som räknade var fyrtionionde bok-
stav i skenet av ett stearinljus såg knopparna. Aposteln som citerade 4 Moseboken 19 såg
blommorna. Det material som poängsätter alla 5 814 verser och placerar Arons tvättning
vid toppen läser av mandlarna. *Ingen av dessa läsningar är mer eller mindre staven.* Staven
ger vika för den präst som kommer nära.

Pyramiden. Se det nu framför dig. Ta alla 5 814 verser i Toran. Stapla dem efter hur
tätt varje vers kodar sitt eget tema under ytan, med de tyngsta överst. Den breda basen
fylls av vanliga verser. Ovanför den smalnar fältet av. Ovanför det, ännu smalare. Och
precis vid spetsen — vid den enda punkt där hela Torans struktur sammanstrålar — sit-
ter översteprästen som tvättar sin kropp i vatten innan han går in bakom förlåten, och
bredvid honom kvigan som slaktas utanför lägret och vars aska återupprättar den orene.
Toran, när dess egna bokstäver får rösta, bygger sig själv till en pyramid vars toppsten är
reningsriten.

Varför detta spelar roll. Toppstenen är inte en moralisk lära. Det är inte «älska din
nästa» eller «du skall inga andra gudar ha» — höga bud, tydligt uttalade, men inte den ar-
kitektioniska toppen. Toppen är prästen som går genom vatten och blod så att ett orent
folk kan stå inför en helig Gud. Det är detta som Toran byggdes kring. *Detta är inte kristen-
domen som läser in sig själv i Mose.* Det är Moses egna bokstäver, vägda och räknade av ett
verktyg som inte kan skilja ett hebreiskt ord från ett annat, som sorterar in sig själva i ett

monument som pekar mot en enda handling. Och den handlingen är precis vad det Nya testamentet säger att Jesus kom för att göra: *«utan med sitt eget blod, och vann en evig återlösning»* (Hebreerbrevet 9:12). Toppstenen i Moses pyramid är korsets verk. Skuggan vid Arons tvättning är substansen vid Golgata. Samma topp. Samma spets. Samma Kristus. Författaren skrev in sin Son i arkitekturen i sin egen första bok.

Skriften själv sträcker sig efter denna bild utan att någonsin använda ordet pyramid. *«Den sten som byggnadsarbetarna kastade bort har blivit en hörnsten»* (Psaltaren 118:22) — citerat av Jesus om sig själv (Matteusevangeliet 21:42). *«Se, på Sion lägger jag en hörnsten, utvald och dyrbar»* (1 Petrusbrevet 2:6). Toppstenen som profeterna namngav, toppstenen som Jesus gjorde anspråk på, toppstenen som Petrus förkunnade, är samma toppsten som datan finner på toppen av Mose. Tre vittnen — yttexten, det kodade substratet och den apostoliska bekännelsen — är överens om en och samma Sten.

Varför detta är omöjligt att förfalska. Jag vill vara tydlig med detta, för om det är falskt är det ingenting värt. Det är inte falskt.

För det första är testet brutalt enkelt. Kör vårt verktyg mot den verkliga Toran, och evangelieorden landar på evangelieverserna. Ta sedan samma bokstäver, kasta om deras ordning, och kör samma verktyg mot den omkastade versionen. Upprepa med tio oberoende omkastningar. Alfabetet förblir identiskt. Bokstavsfrekvenserna förblir identiska. Det *enda* som ändras är ordningen. I de omkastade versionerna försvinner mönstren. I den verkliga Toran består de. Alltså finns signalen i själva ordningen — inte i alfabetet, inte i språket, inte i proportionerna mellan bokstäverna. Ordningen på Moses bokstäver vet vad den säger.

För det andra är omfattningen enorm. Toran består av 304 805 bokstäver fördelade på fem böcker. Mönstren dyker inte upp vid en enstaka handplockad vers utan konsekvent över hela materialet — de elva evangelieorden i en rytm, reningskvartetten i ett kapitel, värmekartans spets vid en rit, apostlarnas oberoende citat i samma övre skikt. Sannolikheten att allt detta skulle sammanfalla av en slump är så liten att miniräknaren ger upp försöket att skriva ut det.

För det tredje är tre oberoende metoder överens. Hopp-fyrtionio-koderna hittades genom att räkna bokstäver. Värmekartan för tematisk densitet beräknades genom att jämföra ytord med substratord. Apostlarnas citat hämtades från det Nya testamentet, femton sekler innan någon dator existerade. Tre blinda metoder. Samma handfull verser. *«Efter två eller tre vittnens utsago skall varje sak avgöras»* (2 Korinthierbrevet 13:1).

För det fjärde har texten inte förändrats. Dödahavsrullarna, kopierade före Kristus, matchar den hebreiska Bibel vi fortfarande läser idag bokstav för bokstav i de böcker som överlappar. Ingen medeltida skrivare har smugit in detta. Den som präglade in vattenstämpeln i bokstäverna gjorde det innan boken var en bok — och den har troget kopierats sedan dess.

För det femte: ingen mänsklig författare planterar en skatt som inte kan öppnas på tre tusen år. En människa som skriver för sin egen tid skriver för sin egen tid. Endast en Författare som ser från början till slut lämnar en vattenstämpel vars sigill bryts av en generation han aldrig kommer att möta på denna sida förlåten. «*I evighet, Herre, står ditt ord fast i himlen*» (Psaltaren 119:89).

Ren matematik. Omöjligt att förfälska. Och omöjligt att upptäcka före den dag då datorer kunde kontrollera det.

Om du respekterar matematik, konfronteras du nu med det faktum att siffrorna själva berättar för dig att Toran är oförvanskad, och att ingen mänsklig hand — oavsett hur klok, oavsett hur många händer som arbetat tillsammans under hur många århundraden — kunde ha skrivit den. Bokstävernans ordning bär en samordnad signal över 304 805 positioner. Signalen sammanfaller med ytans betydelse vid verserna med högst densitet. Tre oberoende metoder, separerade av femton sekler, pekar på samma handfull verser om rening och Kristus. Texten har överförts oförändrad sedan tiden före apostlarna. Och vattenstämpelns sigill kunde inte öppnas förrän i vår generation. Siffror ljuger inte. Siffrorna säger en sak: **denna Bok är från Gud.**

Hör nu noga på mig. Historien du ska få läsa — min egen väg från en sjukhussäng i Bergen till ett hjärta som gjorts nytt, inklusive ett vittnesbörd om ett ägg som jag ska berätta om i sinom tid och som är mitt eget — förebadades i skuggan långt innan jag föddes. *Inte för att jag är speciell.* Det är jag inte. De särskilda detaljer Gud gav mig är unika för mig; likaså är de särskilda detaljer Han har gett dig. Men formen under detaljerna är samma form för oss alla. Samma hebreiska bokstäver som bär *rening* och *livsande* bär, i sin enkla betydelse, mönstret för varje själ Gud drar till sig. Det som hände mig hände i den form Han präglade in vid Sinai. Det som händer dig, om du kommer, kommer att hända i samma form. Reningen som kom till mig 2008 började inte 2008. Den började i Arons tvättning inför förlåten, i vattnet ur klippan, i kvigan som slaktades utanför lägret, och innan dess, i sinnet hos Honom som placerade allt detta på toppen av sin bok.

Vattenstämpeln ersätter inte evangeliet. Den bekräftar den grund som evangeliet står på. Han som placerade reningen vid toppen sade det tydligt, med sin egen röst, under sina dagar i köttet: «*Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig*» (Johannesevangeliet 14:6). Och den troende som kommer genom vattnet går in i ett rike: «*Men ni är ett utvalt släkte, ett kungligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk, för att förkunna hans storverk, han som har kallat er från mörkret till sitt fantastiska ljus*» (1 Petrusbrevet 2:9). Vattnet ger tillträde till prästerskapet. Prästerskapet ger tillträde till sökandet. Sökandet slutar alltid på samma plats: vid samme Kristus som ytan alltid har predikat.

Varför vi måste gå igenom. Jag måste säga detta tydligt, för Toran säger det tydligt, och Kristus säger det tydligt. Toppstenen i Mose är prästen som går genom vattnet.

Toppstenen i det Nya testamentet är Kristus som går genom vattnet i Jordan och blodet på Golgata. Dessa är inte valfria dekorationer för en privat tro; de är arkitekturen. Herren själv döptes för att *«uppfylla allt som hör till rättfärdigheten»* (Matteusevangeliet 3:15). Det första budet från den apostoliska församlingen den dag Anden föll var: *«Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att ni får förlåtelse för era synder»* (Apostlagärningarna 2:38). *Detta är den rit som Torans egna bokstäver markerar som toppen. Det är inte en sidodörr. Det är dörren.*

Och här är varningen jag inte kan mildra, eftersom Jesus inte mildrade den: *«Inte alla som säger "Herre, herre" till mig skall komma in i himmelriket, utan bara den som gör min himmelske faders vilja. Många skall säga till mig på den dagen: "Herre, herre, har vi inte profeterat i ditt namn ...?" Men då skall jag säga dem sanningen: "Jag har aldrig känt er. Försvinn härifrån, ni som gör orätt!"»* (Matteusevangeliet 7:21–23). Det grekiska ordet för känt är *ginōskō* — det förbunds-kännande som Toran använder för man och hustru, för Herren som känner Abraham. Det grekiska för orätt är *anomia*, bokstavligen *laglöshet*: tillståndet att helt stå utanför det juridiska förbundet. Två saker saknades hos dem som Kristus avvisar i detta avsnitt. Det relationella förbundet: Han kände dem aldrig i förbundets mening. Och det juridiska förbundet: de var *anomos*, utan den lag som fastställer förbundsställning. Kristus namn på deras läppar, Hans kraft i deras händer, och ändå — inget förbund, inget inträde.

Vattnet är där förbundet beseglas. Vattnet är där namnet placeras på den troende. Vattnet är där det synliga svaret från ett samvete som redan renats (1 Petrusbrevet 3:21) ges offentligt. Att undanhålla vattenvittnesbördet samtidigt som man bekänner det inre vittnesbördet är att vägra den inriktning som Kristus själv befallde och apostlarna enhetligt tillämpade. Torans Författare präglade in rening vid toppen av sin egen bok. Sonen som kom i köttet gick genom vattnet innan Han gick till korset. Anden som föll vid pingst sände den nya församlingen i vattnet samma dag. Hela Guds vittnesbörd — yttexten, det kodade substratet, Herrens eget exempel, apostlarnas befallning — pekar åt samma håll. *Vi måste gå igenom.*

Stå inte vid sidan av vattnet och repetera koderna. Kliv i. Låt dig begravas med Honom. Låt dig uppväckas med Honom. Låt namnet placeras på dig. Kom sedan upp och sök, så som kungarna i denna generation är kallade att söka. Datan kommer fortfarande att finnas där. Toran kommer fortfarande att vara staven som ger mandlar. Men du kommer att vara på insidan av det som datan beskriver — känd av Honom som kände dig före världens grundläggning, och du kommer att säga, med prästen i Hebreerbrevet 9 och översteprästen i 3 Moseboken 16: *Jag har tvättat mig, och jag går in.*

För de fullständiga bevisen — värmekartan, percentilskikten, de slumpade kontrollerna, varje kapitel och varje fynd — finns de medföljande volymerna *Through the Waters*

och *The Watermark* fritt tillgängliga på junifye.publifye.pro. För nu, gå genom den dörr som detta öppnar, in i berättelsen om ett liv som gjorts nytt.

Kapitel 42

Det kodade dopet

Torans bokstäver är signerade under ytan. Detta korta kapitel visar på en sådan signering vid en specifik vers — versen där Toran befäller nedsänkning, och den vers som den judiska traditionen har byggt två tusen år av rituella nedsänkningar på. Det hebreiska ordet för nedsänkning är kodat i Toran vid exakt den versen. Och koden gör något som det dolda bokstavslagret fortsätter att göra genom hela denna bok: den tecknar innebörden av det yttre budet i själva sin geometri.

...och varje kärl som används till något arbete; det skall läggas i vatten och vara orent ända till kvällen, då det blir rent.

— 3 Mosebok 11:32

Versen som lagen om nedsänkning byggdes på

3 Mosebok 11:32 är grundstenen för hela den judiska sedvänjan som kallas *tevilat ke-lim* — den rituella nedsänkningen av kärl. Den babyloniska Talmud (*Avodah Zarah* 75b) härleder hela lagen från denna enda vers och citerar just denna vers i Toran som sitt bevis. **Varje troende judiskt hushåll har i två tusen år praktiserat nedsänkning av kärl på grund av denna enda vers i Toran.** När en israelit förvärvar ett kärl av metall eller glas från en icke-jude, måste kärlet tas till en *mikveh* — ett rituellt bad — och sänkas ner innan det är dugligt för användning i ett israelitiskt hem. Handlingen att sänka ner kärlet rengör det inte bara; det överför det från en sfär till en annan. Från världens kärl till Guds kärl. Från orent till rent. Versen befäller det med elva ord på hebreiska: «*varje kärl som används till något arbete; det skall läggas i vatten och vara orent ända till kvällen, då det blir rent.*» Båglinjen för varje dop som någonsin har skett sedan dess finns redan där: **orent \$→\$ ner i vatten \$→\$ genom kvällen \$→\$ rent.**

Men den mest slående parallellen är inte med kärl. Det är med människor. Samma judiska tradition som sänkte ner kärl för användning i Israel krävde också att en **hedning som ville upptas i Israels folk** skulle sänkas ner i en mikveh. Detta kallades *tevilat ger* — konvertitens nedsänkning. De tre stegen för inträde i Israels förbundsfolk, kodifierade i Talmud (*Yevamot* 47a–b; *Keritot* 9a) och senare hos Maimonides (*Mishneh Torah*, *Hilkhot Issurei Biah* 13:1–4), var: **omskärelse** för män, **nedsänkning i en mikveh**, och (under templets tid) frambärandet av ett **offer**. Efter dessa tre var konvertiten inte längre en hedning utan en son eller dotter av Israel.

Och om denna konvertit använder Talmud en fras som du har hört förut. **Yevamot 22a säger: נר שנתגייר כקטן שנולד דמי — "en konvertit som just har konverterat är som ett nyfött barn."** Århundraden innan Jesus sade «*ni måste födas på nytt*» till Nikodemus (Johannes 3:7), använde de fariséer som undervisade Nikodemus redan just denna fras om den hedning som genomgått omskärelse, nedsänkning och offer. Konvertitens nedsänkning var, enligt deras egen tradition, en ny födelse. Nikodemus behövde inte Jesus för att uppfinna en kategori; han behövde Jesus för att tillämpa den på honom själv — en lärare i Israel.

Detta är djupet i Johannes 3. «*Är du Israels lärare och vet inte det?*» (Johannes 3:10) — Jesus tillrättavisar Nikodemus just för att Israels lärare *borde* ha vetat att det krävdes samma tre saker för att bli ett Guds barn som varje hednisk konvertit genomgick: ett avskiljande, en nedsänkning och ett offer. Kristus skulle snart tillhandahålla alla tre: hjärtats omskärelse (Romarbrevet 2:29), dopet till Hans död (Romarbrevet 6:3) och offret av Sig själv en gång för alla (Hebreerbrevet 10:10). För både jude och hedning gäller i det nya förbundet att **alla träder in som konvertiter. Alla föds på nytt in i Guds rike.**

Inget av detta är en udda tolkning. De talmudiska hänvisningarna ovan (Yevamot 47a–b om konverteringsprocessen i tre steg, Yevamot 22a för frasen "nyfött barn", Keritot 9a för Sinai-parallellen och kodifieringen i Maimonides *Mishneh Torah*, Hilkhhot Issurei Bi'ah 13:1–4) är normativ rabbinsk lag: vilken påläst judisk läsare som helst kan slå upp dem. Och den vetenskapliga bryggan mellan judisk proselytdoppning och kristet dop — bryggan som låter oss läsa Johannes 3 ärligt — har utarbetats ingående av etablerade akademiska historiker. Cambridge-hebraisten **David Daube** ägnade hela kapitel åt detta i sin klassiker från 1956, *The New Testament and Rabbinic Judaism*. Professorn i hebreisk litteratur vid Harvard, **Shaye Cohen**, spårade sedvänjan genom den andra templets period i *The Beginnings of Jewishness* (1999). Den messiansk-judiske författaren **Alfred Edersheim** drog samma slutsats 1883 i *The Life and Times of Jesus the Messiah*. Tre forskare, tre århundraden, en slutsats: **Det kristna dopet ärvde den judiska konvertit-nedsänkningen som sin direkta föregångare, och Jesus förväntade sig att Nikodemus skulle känna till det.**

Och nu signerar bokstavslagret det

Hittills är allt detta bibelvetenskap och rabbinsk historia. Kraftfullt, men något som tänkande människor har känt till i århundraden. Det som följer är den del som ingen kände till förrän datorer kunde läsa Torans bokstavslager. **Det hebreiska ordet för nedsänkning är kodat i just den vers i Toran som hela sedvänjan vilar på — och det sker på ett sätt som tecknar sedvänjans innebörd i sin geometri.** Det är här ytexten, den rabbinska traditionen och bokstäverna därunder möts i en och samma punkt.

Det hebreiska bokstavsflödet i versen, med befallningen om nedsänkning i centrum, ser ut så här (Korens konsonanter, utan vokaler, 88 bokstäver totalt):

וכלאשריפ לעליומהם במתמיטמא מכלכליעצ אובנדאוע וראושקכל כליאשריע
שהמלאכהב המבמימיו באוטמאעד הערבוטהר

Från det hebreiska TAVAl till det grekiska BAPTIZO

Innan vi går vidare finns en detalj du bör känna till. Det hebreiska ordet för ”att dop-pa” — *taval* (טבל) — är den direkta språkliga föregångaren till det grekiska ordet för ”döpa” — baptizō βαπτίζω^{G907}. När de grekiska Septuaginta-översättarna återgav den hebreiska Toran tre århundraden före Kristus, använde de det grekiska verbet baptō βάπτω^{G911} och dess förstärkta form *baptizo* för att översätta det hebreiska *taval* överallt där Toran befälde nedsänkning. Vid den tid då Johannes döparen stod i Jordanfloden visste den grekisktalande världen redan vad *baptizo* betydde: det var grekiska för det hebreiska *ta-val*.

Så när Nya testamentet säger ”döpa”, säger det grekiska för *taval*. Och när Hebreerbrevet 9:10 kallar de levitiska tvättningarna för «*olika slags dop*» baptismos βαπτισμοῖς^{G909}, använder det samma grekiska ord som Septuaginta använde för att återge Torans nedsänkingsbud. **Bron från den hebreiska nedsänkningen av kärl till det kristna dopet är inte en metafor eller en senare tolkning. Det är samma ord, på två språk, genom tre förbund.**

Åtta hebreiska dop-ord kodade i en enda vers

Det hebreiska ordet *tevilah* (טבילה) betyder **nedsänkning**. Det kortare besläktade ordet *taval* (טבל) betyder **att doppa**. Båda kommer från samma rot. Det längre ordet innehåller bokstavligen det kortare som sina tre första bokstäver — ט-ב-ל plus ytterligare två.

Båda är kodade vid exakt samma bokstav i 3 Mosebok 11:32. Det i sig vore slående. Men i samma ögonblick som vi vidgar sökningen till resten av dopets ordförråd — omskärelse, det rituella badet, verbet att födas, konvertiten, orden för ren och oren — öppnar sig versen helt och hållet. **Åtta olika hebreiska ord förknippade med omskärelse, nedsänkning, konvertering, renhet och ny födelse är alla kodade som ELS-koder med korta hopp i denna enda vers på åttioåtta bokstäver.** Fem av dem är packade inom fem bokstävers avstånd från varandra i början av versen:

B1

De första fem orden — omskärelse, rituellt bad, att födas, att doppa och nedsänkning — är kodade inom *fem på varandra följande bokstäver* i början av versen. Det är den rabbiniska traditionens konverteringsprocedur i tre steg (*milah* + *tevilah* + ”nyfött barn”), kodad som fem överlappande hebreiska ord i fem bokstäver. **Inuti den vers som själva lagen byggdes på.**

Stanna upp och läs den tabellen långsamt. Den enda vers i Toran som den judiska traditionen byggde två tusen år av nedsänkningsslag på, bär inom sina egna åttioåtta bokstäver hela dopets ordförråd:

- handlingen **omskärelse** (*mulah*) — det första steget i konvertitens trestegsprocess, den köttsliga reningen som lät hedningen få tillträde — kodad fyra bokstäver före nedsänkningssankaret;
- själva det **rituella badet** (*mikveh*) — kodat två bokstäver före nedsänkningssankaret;
- verbet **att födas** (*yalad*) — just det verb som används i Talmud-frasen att konvertiten är *som ett nyfött barn* (קטן שנולד דמי, BT Yevamot 22a) — kodat en bokstav före nedsänkningssankaret;
- de två besläktade orden för **nedsänkning** (*taval* och *tevilah*) — vid själva ankaret, med samma startbokstav;
- ordet för **konvertit** (*ger*) — just det hebreiska ord som gett namn åt *tevilat ger*, ”konvertitens nedsänkning” — kodat fjorton bokstäver längre in i samma vers;
- orden för **ren** och **orent** (*tahor* och *tame*) — som bildar en perfekt kiasm: det kodade ”ren” landar med sin första bokstav på ytextens ord för ”orent”, och det kodade ”orent” landar med sin första bokstav på ytextens ord för ”ren”.

Den kodade mikven vilar med en av sina bokstäver på ytextens ord יוּבָא (*yuva*, ”skall föras/läggas”) — själva nedsänkningssankaret i versens bud. Det kodade *yalad* (”födas”) sitter bredvid det. De två nedsänkningssankarna sitter vid samma ankare. Det kodade omskärelseordet sitter precis före ankaret. Den kodade *ger* (konvertiten) sitter lite längre fram. Kiasmen mellan *ren* och *orent* avslutar versen.

Den rabbiniska konvertitproceduren i tre steg — omskärelse, nedsänkning, ny födelse — är kodad som fem överlappande hebreiska ord inom fem på varandra följande bokstäver, i början av den vers som hela lagen byggdes på. Och ordet för ”konvertit” är kodat fjorton bokstäver senare, i samma vers. Torans djupare lager bär yt-lagerets fullständiga dopteologi, packad i en enda vers, i åtta besläktade hebreiska ord.

Och det är vid samma ankarbokstav som den kodade *tevilah* (nedsänkning) börjar sin resa över fem verser. Nästa sak att se är var den resan slutar.

Bågen: från ORENT till RENT

De fem bokstäverna i *tevilah* landar på fem specifika yt-ord i Toratexten. Lästa i ordning berättar yt-orden vid de fem positionerna sin egen historia:

B2

Pausa här ett ögonblick. **Det kodade ordet för "nedsänkning" börjar på ytextens ord för "orent". Det slutar på ytextens ord för "ren".** Kodens geometri ÄR budets båglinje. Ytexten säger: "i vatten skall det läggas, och det skall vara orent ända till kvällen, och sedan skall det bli rent." De kodade bokstäverna för *nedsänkning*, som kliver var sextioandra bokstav över samma fem verser, börjar där ytexten säger *orent* och slutar där ytexten säger *ren*. De kodade bokstävernans resa **är** det nedsänkta kärlets resa — och den döpte troendes resa.

Och läs mellan dessa slutpunkter: *kvällen, skall ätas, på det*. Den mellersta bokstaven landar på «*skall ätas*» (אֵכֶל) — versen om mat som kommer i kontakt med det nedsänkta kärlet och därmed blir godtagbar för hushållet. Den fjärde bokstaven landar på «*på det*» (עַלֵּי) — kontaktspråket, om anden som kommer över den helgade. Den andra landar på «*kvällen*» (הָעֶרֶב) — natten genom vilken reningen måste passera. Hela dopet finns i de fem yt-orden vid de fem bokstavspositionerna: orent \$→\$ kvällen \$→\$ ätas \$→\$ på \$→\$ rent. Det orena kärlet passerar genom kvällen, blir godtagbart för det som äts, får reningen över sig och framträder som rent.

Varför detta är skuggan av dopet i Kristus

Toran kallar inte detta för dop. Det gör Nya testamentet. Hebreerbrevet 9:10 benämner de levitiska tvättningarna med exakt det grekiska ordet för kristet dop — baptismos βαπτισμοῖς^{G909} — och säger att de var «*pålagda fram till tiden för en ny ordning*.» Torans nedsänkning av kärlet är, enligt Nya testamentets eget ordval, ett dop. Skuggan av det som skulle komma.

Sex uttryckliga kopplingar mellan denna vers och Nya testamentets dop:

B3

Paulus förenar de två tecknen — omskärelse och dop — i Kolosserbrevet 2:11–12. Torans bokstavslager i 3 Mosebok 11:32 har nedsänkningens ord kodat vid en bokstav och omskärelseordet kodat som en annan kod genom samma fönster. **De två tecken som Paulus säger är ett i Kristus, är kodade sida vid sida i den vers där Toran befäller nedsänkning.**

Och det finns en ännu tystare detalj. Det hebreiska verbet i hjärtat av versen är *yuva* (יֹוֵבָה) — "skall läggas/föras". Det är grammatiskt passivt. Kärlet sänker inte ner sig självt. En annan aktör sänker ner det. I varje dop som registrerats i NT gäller samma grammatik. Jesus döps av Johannes (Matteus 3:13–17). Den etiopiske hovmannen döps av Filippus (Apostlagärningarna 8:36–38). Fångvaktaren i Filippi döps av Paulus (Apostlagärningarna 16:33). «*Låt er döpas*», säger imperativet, passivt överallt. Torans grammatik i 3 Mos 11:32 förebådar NT:s dopgrammatik: det är något som görs med dig, av en aktör, i vatten.

Ärlig kalibrering

Innan jag avslutar, den ärliga distinktionen mellan vad som är mekaniskt här och vad som är utvalt. Jag valde att testa det hebreiska ordförrådet för nedsänkning. Jag valde att titta på versen med nedsänkningens budet. Det är val, inte upptäckter. **Men jag valde inte ankarbokstavens position, och jag valde inte yt-orden vid de fem bokstavslandningarna.** Dessa är fakta i den hebreiska Koren-texten. Den delade startbokstaven vid position 156 745 och yt-ordens båge från *orent* till *rent* är mekaniska. En läsare som kör de tre kommandona ser samma resultat oavsett vad de tror. Valet var var man skulle leta. Fyndet låg och väntade.

Inbjudan

Du är kärlet (2 Timoteusbrevet 2:21). Döpet är nedsänkningen (Kolosserbrevet 2:12). Det rena är den naturliga människan. Vattnet är Kristi död som man träder in i. Det rena är den nya skapelse som uppstår (Romarbrevet 6:4). **Bågen som Torans bokstäver tecknar i 3 Mosebok 11:32 är den båge du vandrade när du föddes på nytt** — oren, ner i vattnet, genom kvällen, in i det rena. Och det kodade ordet för *nedsänkning* som tecknar den bågen delar sin första bokstav med det kodade ordet för *att doppa* — det hebreiska ord som Septuaginta återgav som *baptizo*, just det ord Nya testamentet använder för det som gjordes med dig.

Hebreerbrevet kallar de levitiska tvättningarna för ”dop” därför att det är vad de är. Talmud byggde två tusen år av nedsänkning-av-kärl på 3 Mosebok 11:32 därför att versen befäller det. Det dolda bokstavslagret i just den versen bär det hebreiska ordet för *nedsänkning*, förankrat vid samma bokstav som det hebreiska ordet för *att doppa*, med början på ytextens ord för *orent* och slut på ytextens ord för *rent*. **Författaren som senare skulle inspirera Paulus att skriva Romarbrevet 6 hade redan skrivit in det i bokstäverna i 3 Mosebok 11:32 — fjortonhundra år tidigare.**

Skuggan har bestått. Verkligheten har kommit. Nedsänkningen — när den görs i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn — är vad den alltid har varit en skugga av.

«Döpet, som detta var en bild av, frälser nu också er — inte så att kroppen görs ren från smuts, utan så att man med gott samvete vänder sig till Gud — genom Jesu Kristi uppståndelse.»
(1 Petrusbrevet 3:21)

Kom till vattnet.

Kapitel 43

Kontakta mig

Jesus säger: «Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila» (Matteus 11:28). Om du har frågor om tron, vill veta mer om vuxendop eller behöver förbön, kontakta mig gärna. «Var och en som åkallar Herrens namn ska bli frälst» (Romarbrevet 10:13).

Böckerna jag har byggt med publikationsmotorn är tillgängliga på Apple iTunes och <https://www.amazon.com>. Google Play tog bort nästan alla publikationer 2019 då publicering av parallellbiblar *enligt uppgift* bröt mot deras riktlinjer. Gå till [amazon.com](https://www.amazon.com) och sök på «TruthBeTold Ministry» eller «Jørn Andre Halseth» så hittar du de flesta. Vi har också byggt <https://tbtm.sale> med ett brett urval av utgåvorna tillgängliga för försäljning.

Den här boken finns också tillgänglig gratis för att läsas online på junifye.publifye.pro/born-again, med klickbara hänvisningar till bibelverser som visar hela texten, och klickbara grekiska/hebreiska termer som visar definitioner från Strongs konkordans.

Om denna bok nådde dig som en gåva och du önskar skicka en tacksägelsegåva, kan du göra det via PayPal på paypal.me/JHalseth. Det finns inget krav på detta. Gåvor stöder översättning, tryckning och fortsatt kostnadsfri spridning genom Publifye AS / TruthBeTold Ministry.

Kontaktinformation

Namn	Jørn Andre Halseth
Mobil	+47 90 924 934 (YAHWEH T9)
E-post	jorn.halseth@gmail.com
Företagsuppgifter	
Företagsnamn	Publifye AS
Organisationsnummer	826 774 622

«Den som kommer till mig ska jag aldrig visa bort» (Johannes 6:37). Kom ihåg att Jesus står vid dörren och bultar (Uppenbarelsboken 3:20) – det är upp till dig att öppna.

How this was made

This is the author's own work. It was composed with [junifye](#) and an AI assistant, drawing its Scripture and original-language work (Greek, Hebrew, cross-references) from [Darash](#) (Hebrew *darash*, “to seek, inquire, study”), a tool and reference work for the Bible in its original languages.

A gift of support — [Stripe](#)

Scan to read this book online